

**МАКС АЛЪН КОЛИНС, УИЛЯМ
ГОЛДМАН
МАВЪРИК**

Превод: Иван Киров

chitanka.info

В памет на Брат Барт Джак Кели (1927–1992)

*Винаги можеш да излъжеш някои хора, а
от време на време можеш да излъжеш всички
хора... и това е един много добър залог.*

*Бурегард Мавърик,
иначе наричан „Татко“.*

УВЕСЕЛЕНИЕ, НА КОЕТО АЗ СЪМ С ВРАТОВРЪЗКА

Как толкова хубаво дърво бе успяло да оцелее сред този пустинен пейзаж бе пълна загадка.

Определено това не бе място, което човек би избрал за пикник с любимото си момиче. Туфи суха трева се бяха вкопчили в песъчливата почва като последните отчаяни кичури по главата на оплешивял мъж. Тук-там кактуси и бодливи храсти с копнеж очакваха някой жалък глупак да се закачи в тях. Това не бе особено вероятно, като се имат предвид огромните пространства забравена от бога пустош между тях.

Предполагам, не тези са най-удачните думи, които човек, присъстващ на обесване, би могъл да използва.

Трима мъже на коне стояха небрежно около дървото — бесило, оръфаните му клони бяха забили ноктите си в притъмнялото небе. Ръмжащите гръмотевици, които се чуваха в далечината, и шибацият вятър вещаеха буря. Ужасна буря.

За високия тъмнокос странник, възседнал пъстър кастриран кон с вързани зад гърба ръце и дебело въже, стегнато около врата, което от своя страна бе праметнато около един от подобните на вещерски пръсти клони, това очевидно не бе добър ден. Най-много, на което можеше да се надява, бе да умре преди да е връхлетяла бурята.

Той бе широкоплещест красавец с широкопол черен стетсън, с бяла копринена риза и Ливайс — прилични одежди, които се бяха раздърпали и изцапали по време на скорошния бой, който му бяха нанесли. Той често демонстрираше лъчезарната си усмивка, която добре му бе помагала през трийсетте му години живот, макар че точно сега тази усмивка напълно разбираемо липсваше. В момента красивото му издялано лице бе подпухнало и мръсно, загрозено от синини и ожулвания.

Даже и така да е, не съм достатъчно справедлив към този красив млад мъж. Опитайте да си представите устремния, героичен тип, по

който всяка жена би се залетила, и онзи сорт мъже, който всички други мъже моментално харесват.

Всички други, тоест, с изключение на тримата на коне, които го бяха поканили на обесване.

Три от един вид обикновено е доста добра ръка в играта, която аз играя, обаче никога не бях се натъквал на карти с толкова грозни лица. Всяка от тези груби, брадясали мутри бе по-противна от другите: от разбойника, чиито очи гледаха в различни посоки, до негодника, по чийто мършав враг личеше ужасния жигосан белег от примка от предишно, явно неуспешно бесене.

И сега идва ред на водача, смръщен бандит с черна брада и широкополо черно сомбреро, облечен в избеляла от слънцето и дъжда кавалерийска куртка с откъснати пагони и акселбанти. Прякорът му, плод на нечия концепция за ирония (доста далеч от моята), бе Ангела. А може би го наричаха така, защото раменете му бяха широки колкото разперените крила на серафим. Във всеки случай, той бе огромен и мръсен, и пращен, и по-зъл от чувал пълен със змии.

Над хълмовете просветна гръмотевица и тримата бандити трябваше да обуздаят конете си, за да предотвратят впускането им в панически бяг. Конят под красивия тип, който щеше да бъде обесен, имаше по-добри маниери. Дали беше глух или добре възпитан, но скопецът не помръдна от мястото си.

Добре бях дресирал Оли.

Може би се чудите защо красавецът, когото щяха да бесят, е възседнал моя кон. Отговорът е абсурдно прост: аз бях този красив тип.

Сигурно също така се чудите защо ми отне толкова време да призная този факт. Тъй като ще прекараме известно време заедно, добре ще е да научите едно нещо за мен отсега: аз не показвам картите си, докато не свърши залагането.

Мавърик^[1] е името ми, от тексаските Мавърик. Има хора, които биха ме нарекли комарджия и няма да са прави. Аз печеля насыщния си, играейки покер, — игра, която веднъж Татко ми нарече „изискан грабеж“. Ангела — якият сърдит мъж, който бе вързал въже около врата ми и за дървото — бе една от последните ми жертви.

Вероятно си бе втълпил в дебелия си безформен череп, че съм го измамил. Измамата е едно от нещата, които никога не практикувам. Не

ми се налага. Разбирате ли, призванието ми в живота е да експлоатирам невежеството на ближните си относно законите на вероятността.

Но Ангела очевидно не схващаше тънкостите на моя занаят.

— Веднъж и мен за малко да ме обесят, Мавърик — каза Ангела. Гласът му не бе по-приятен от фучащия, носещ облаци прах, вятър, с който се надвигваше.

Не казах нищо. Не исках да издам какъвто и да е звук или движение, което можеше да извади Опи от послушния му ступор.

— Не ми харесва кой знае колко — каза Ангела. — А ти Ели, какво ще кажеш?

Приятелят му с белега от въже поклати глава, не. Изглежда хич не му допадаше самата мисъл за бесене.

Освен, разбира се, за моето.

— Не трябваше да ме правиш на глупак, Мавърик — каза Ангела.

Изкушавах се да наруша мълчанието си и да отбележа, че в това отношение бог далеч ме е надминал, но — колкото да ви се струва трудно за вярване — понякога знам да си държа устата затворена.

— Ти пак нямаше да успееш да участваш в Сейнт Луис в голямата игра — каза той, умирявайки коня си, докато небето тътнеше — но поне щеше да имаш бъдеще.

Старият ми Татко казваше: „Животът е като покера — изходът е в ръцете ти.“ Само че този път пред себе си имах безчестно и лошо крупие, а ръцете ми бяха вързани зад гърба.

— Ние си тръгваме, мистър Мавърик — каза Ангела добродушно, — но не искаме да мислиш лошо за нас, когато вече няма да сме тук.

Само го погледнах. Не мисля, че трябваше да кажа нещо, за да разбере мнението ми.

Ангела каза:

— Тръгвайте, момчета — и неговите отвратителни другари кимнаха и ни оставиха, мен и Ангела. Препуснаха и тропотът на копитата отекваше по пустинната земя като военен барабан, предвещаващ приближаващата буря.

Но Оли, благословена да е мъничката му кастрирана душа, остана неподвижен под мен.

Ангела се надвеси напред. Настроен бе философски.

— Виж, Мавърк, не смятам, че е добре за човек да остава сам в тези пусти места. Идва буря, небето гърми и умът може да ти изиграе някоя жестока шега. Ще почнат да ти се привиждат разни неща. Човек направо може да си откачи...

Той протегна ръка към чантата на седлото си.

— В Дивия запад човек се нуждае от приятел, не мислиш ли?

И той извади торба от зебло, голяма колкото чувал за картофи. Небрежно, като че ли играеше в неделя следобед на подкови, той подхвърли към мен торбата и тя тупна близо до предните копита на Оли.

За какво е всичко това?

— Надявам се компанията да ти хареса, Мавърк.

И той се ухили — разкривайки комплект жълти, прогнили зъби, които без съмнение биха накарали Доктор Холидей да изостави стоматологията заради картите, — заби шпорите си в кобилата и препусна, вдигайки облаци прах, а ударите на подковите разтърсиха земята.

Проточих врат, доколкото се осмелявах, за да наблюдавам обвитото в прах отдалечаване на Ангела. Той язди през равния неплоден пейзаж докато стигна до едно възвишение, на върха на което чакаха гротескните му спътници. Присъедини се към тях и после се изгубиха зад хълма.

А аз, аз самият също се чувствах донякъде изгубен. Бях изял страховит бой и не бях в най-доброто възможно положение. От друга страна бях сам, като се изключи най-невъзмутимия кон на запада. Ако Ангела си мислеше, че идващата буря ще уплаши Оли, или че една торба от зебло, хвърлена в краката му, ще го накара да се вдигне на задните си крака, той дълбоко се заблуждаваше.

Всичко, което трябваше да направя, бе да се измъкна от примката около врата ми. Поех си дълбоко въздух и я опитах, просто да проверя колко е стегната...

Оли направи половин крачка.

Не го бях стреснал, но размърдването му бе напомнило за присъствието ми и сигурно бе решил, че смятам да тръгнем на някъде.

— Спокойно, момчето ми. Пррт.

Успокоителният ми тон спря коня и той се върна в отпуснатото си, близко до ступор състояние.

Трясъкът на една гръмотевица разтърси света и ако бях кон, щях да съм на задните си крака и диво да цвиля. Подобните на скелет клони на дървото се разклатиха като симфония от чаши, в които тракат зарове. Дори след гръмотевицата дървото като че ли продължаваше да потрепва.

А също и аз.

А Оли? Очевидно бе спал по време на по-лоши бури, и то неведнъж. Не помръдна и на инч.

— Спокойно, момче — говорех му аз и продължих да го успокоявам, докато въртях врата си, все едно носех неудобна вратовръзка, пък предполагам така си и беше — по-неудобна връзка от тая надали има.

Може би ако можех да си провра брадичката, щях да успея да прекарам това проклето нещо нагоре през лицето и главата си...

Оли остана неподвижен. Имах шанс. Лъчезарната ми усмивка разцъфна на лицето ми и аз въздъхнах с облекчение, и тогава почти се задавих с въздишката.

Торбата от зебло.

„Компанията“, която Ангела ми бе оставил, за да не полудея от самота.

Тя се гърчеше като танцьорка на кючек.

Помните ли, когато ви казах, че Ангела е зъл, колкото чувал пълен със змии? Ето, че съм знаел какво говоря...

Торбата от зебло бе като жива. Движеше се, местеше се, рисуваше зловещия си подпис в прахта. Но самата торба не бе жива: нещо в нея беше живо.

Чувалът за картофи бе пълен с движещи се, извиващи се същества, които се гърчеха и се опитваха да се измъкнат от своя затвор, също като моя врат от въжетото, само че те не само мърдаха.

Те също и тракаха.

Оли — Господ да го поживи — не забеляза. Цялата тази история поне засега ни най-малко не го впечатляваше. Изглежда се радваше на почивката от тежката езда. Макар че бяхме заедно от сравнително кратко време, Оли и аз, си бяхме симпатични.

Но съдържанието на торбата от зебло не бе приело гръмотевицата така спокойно както моят кон. Раздразниха се. А щом се измъкнеха от торбата и сънливите очи на Оли ги фокусираха и щом муцуната му ги подушеше, инстинктивната хармония, която съществуваше между нас, както и вродената му невъзмутимост, щяха да бъдат отнесени от вихъра.

А вихри в момента имаше в изобилие.

Време бе да им дам да отнесат и предпазливостта. Плъзнах брадичката си под примката, грубият коноп отначало гъделичкаше, а после ме ожули, беше стегнат и ужасно болеше, но имах ли избор? Това действие ме накара да започна да се извивам на седлото също като змиите, които се извиваха в онази торба, но Оли остана спокоен. Като че нищо не можеше да го смуги.

— Добро момче — шепнех аз, — добро момче. Печелиш една голяма купчина овес...

Отново гръмотевица разтърси небето и всичко под него — с изключение на Оли. Със същия успех можеше да бъде статуя на кон.

Облаци препускаха из небето като развилняла се шайка, търсеха всяка пролука слънчева светлина и я запълваха. Възцари се черен като въглен мрак, разкъсван от време на време от някоя случайна светкавица. Нацърбените мълнии бяха сребърни жилки в небесната пещера.

Примката бе до носа ми, точно под него, когато надзърнах над въжето към торбата със змии.

А това наистина бе торба със змии: сега вече знаех това със сигурност. Ангела, макар в момента да не присъстваше, ми бе показал първата си карта.

Гърмяща змия надничаше от торбата.

— Господи — казах аз тихо.

Отчасти това бе молитва.

Отчасти не бе. За щастие Оли не бе забелязал диамантения гръб, изпъзлял от торбата. Но колко време още щеше да остане чужд за това, което става около него, не се наемах да прогнозирам.

Но гой остана. Дори и когато още половин дузина гърмящи змии изпъзляха от торбата и зарисуваха мързеливи серпантини съвсем близко до копитата на Оли. Интересно е колко различни по размер гърмящи змии Добрият Господ в своята Безкрайна Мъдрост е решил

да сътвори на тази Порочна Земя. От отвора на торбата се процеждаха какви ли не по размери змии — вариращи от големи до огромни.

Все още не бяха сърдити, всъщност изглеждаха доволни, че са на свобода. В края на краищата се усмихваха.

Такива зъби биха накарали и Док Холидей да се замисли.

А аз, аз просто продължих да се гърча, опитвайки се да провранос под въжето, като същевременно се молех Оли да остане в самодоволния си унес или да продължи да спи, или каквато там бе причината да не цвили и да не се дърпа при вида на гърмящия котилъон, който танцуваше в краката му.

Право да си кажа, треперех от ужас и ако това според теб, приятелю, е страхливост, си е твой проблем. Както казваше моят Татко: „Страхливецът умира хиляда пъти, смелият само веднъж. Хиляда към едно — това е добър залог.“

Цяла седмица бях прибирал залозите, а понякога дори играч, който работи с проценти като моя милост, може да използва усмивката на Госпожа Фортуна.

[1] Мавърик (амер.) — недамгосано животно; разг. — отцепник, човек, незначителен обществени и пр. норми. — Б.пр. ↑

ПРИЯТЕЛСКА ИГРА

Някой открадна коня ми от конюшната в Елуд, Казъс — вероятно някой обиден некадърен играч — и нямаше много-много какво да направя. Трудно би могло да се каже, че с шерифа Дуули сме приятели, а и бях създал прекалено много потенциални заподозрени на масата за покер в бара „Плачещата върба“, за да си губя времето да разследвам случая сам.

Така че се сбогувах не особено сърдечно с този досаден град и се отправих към свежи пасища. Торбата на седлото ми беше пълна с кеш, така че можех да си позволя нещо по-породисто от мулето, което яздех, но си броях всеки цент. Покер-играта на века започваше след десет дни в Сейнт Луис и все още не ми достигаха три хиляди за таксата за участие.

Като излизах от един пращен каньон, възседнал топуркащото си муле, се натъкнах на керван каруци, отпавили се към обетованата земя. Кимнах на пионерите с тъмни шапки, огромни бради и мрачни лица — най-вероятно някакви религиозни хора, може би мормони — повдигнах шапка на облечените в басмени рокли дами, които се усмихнаха свенливо и извърнаха погледи. Отзад в една от каруците забелязах две момчета, десет-единайсет годишни, които играеха карти. Надеждата на новата генерация.

Местните жители сигурно смятаха Кристъл Ривър за елмаз, сгушен край брега на притока, чието име селцето бе заело. Всъщност, натовареният черен път с два дълбоки коловоза водеше към главна улица — покрита с речен пясък, за да се намали до минимум вдигането на прах — която разкриваше гранично градче, съвсем малко по-неприятно от повечето. Разбира се, имаше градска конюшня с плевня отгоре и ковачница отпред. Имаше и магазин на „Трапнълс“ и железария на „Хардгроувс“, подредени един до друг, които споделяха ярко боядисан дървен навес, хвърляш сянка над една дъсчена веранда, и аптека на „Хейс“ с огромни стъкленици пълни с разноцветни течности и избелели от слънцето хапчета на витрината.

Но най-вече притежаваше огромно количество дървени постройки, чиито натруфени фасади се хвалеха с повече барове и игрални домове от Уичита и Додж Сити взети заедно.

С други думи, селски град по мой вкус.

Бях дошъл в Кристъл Ривър, за да взема едни пари от банката — не с грабеж, разбира се. По стечение на обстоятелствата — един от онези приятни и редки обрати в живота на човек — местният banker ми дължеше пари, макар и да имаше гадния навик да отлага издължаването. Мулето ми тъкмо си проправяше път по главната улица, когато един дилижанс слезе от подобния на шлеп ферибот и затрополи по улицата. Въпреки речния пясък доста прах се вдигна право в лицето ми.

Не че в момента имаше някакво значение. Бях покрит с повече мръсотия от прост кравар.

Дръпнах юздите и спрях мулето пред банката, където една бележка ме уведоми, че банката Кристъл Ривър ще бъде затворена до утре сутринта. Изсумтях, перспективата да загубя още време не ми бе много приятна.

Ако успеех да събера няколко дълга оттук до Сейнт Луис, единият от които бе на местния banker, щях да вържа входната такса за Шампионата по покер на река Мисисипи. Нямахше нужда да търся другаде средства. Нямахше нужда да се изкушавам от игралните домове на Кристъл Ривър.

От друга страна, хазартът никога не ме е изкушавал. Едно от най-често срещаните погрешни мнения за мен и брат ми Барт е, че сме комарджии. Наричай ни така на свой риск: ние сме тексасци и лесно се обиждаме.

Ние сме, ще ти кажа какво, ние сме играчи на покер.

И както ни учеше нашият Татко: покерът ни най-малко не е хазарт.

Така че когато вързах мулето си за стълба пред Кристъл Палъс — сграда толкова величествена, че дори имаше втори етаж и табела, на която пишеше ДАВАМЕ СТАИ, — аз не се поддавах на изкушение, а се вслушвах във вътрешния глас на разума. Проправих си път до рецепцията и оплешивяващият чиновник, смръщил нос да задържи пенснето си, смръщи също така и лице при вида на един покрит с прах скитник, без съмнение — и неплатежоспособен.

— С какво мога да ви бъда полезен, сър?

Посегнах към джоба на ризата си и извадих една-единствена сгъната на квадрат банкнота. Разгънах я и разкрих цялото ѝ стодоларово великолепие.

— Стая — казах аз и бутнах банкнотата към него. — И гореща вана.

— Разбира се, сър!

Усмивката и промяната в поведението му бяха така внезапни и радикални, че не можах да не се ухилия. Поклатих глава и се записах в регистрационната книга, прибрах рестото и тогава — с торбата от седлото на рамо и карабина в ръка се отправих към стълбите.

— Момент, сър!

Погледнах назад. Той четеше името ми в книгата.

— Има телеграма за вас!

— Донеси я.

Той охотно приближи:

— Искате ли да ви я прочета?

— Не.

Въпреки това я прочете.

— В нея пише само: „Пази си гърба“. Няма подпис, знаете ли от кого е?

— Да.

— Заповядайте — каза той затворнически, подаде ми я и изприпка обратно до рецепцията.

Хвърлих един поглед на телеграмата, сгънах я и я прибрах в джоба, където преди това беше стодоларовата банкнота. После се качих горе.

А ако се чудите от кого е телеграмата, не си губете времето да чакате да ви кажа.

Това е последната ми карта.

След една гореща вана отново се почувствах човек. Когато на здрачаване заслизах по стълбите с черния си стетсън, облечен във фрак, с тясна вратовръзка, копринена жилетка в зелено и черно и най-красивата дантелена риза с жабо, която някога бе ушивал парижки шивач, сигурно съм бил видение от друг свят.

Кристъл Палъс беше селско видение от въртящи се колела, тракащи зарове и долари, които минаваха от една ръка в друга.

Бизнесът вървеше добре за това време на деня. Барманът бе постоянно зает. Клиентите, които варираха от скотовъдци до местни търговци, опитваха късмета си на рулетка, колелото на късмета привличаше други, а много седяха на маси и играеха фаро, ред дог и двајсет и едно.

Бях у дома си.

Но нито една от тези игри не бе моята игра. Като слизах надолу по стълбите, гледката на това провинциално казино ми напомни за времето, когато Татко ни подбра с Барт — бяхме не по-високи от катарамата на ръчно направения му колан, и ни заведе в казино Ел Пасо. Той махна с ръка с един всеобхващащ жест и гласът му бе строг и повелителен като на баптистки проповедник.

— Момчета — каза той, — огледайте добре. Това тук е известно като хазарт. Пазете се далеч от него. В игрите на случая като тези човек няма никакъв шанс.

Кимнах на Барт и той ми кимна.

Тогава Татко се усмихна и каза:

— Момчета... играйте само покер.

Само на една маса се играеше покер и казиното не участваше. Ето така обичах. Единственото правило на Татко, което постоянно нарушавах, бе: „Синко, никога не играй с непознати. Достатъчно неприятности си имаш с хората, които познаваш.“

Но човек, който играе покер така добре като мен, трябва непрекъснато да се мести, за да може да играе, а човек, който пътува толкова много, колкото мен, трябва да поема някои рискове, дори и да не обича да губи. И именно поради тази причина аз влизам в една игра на покер по същия начин, по който бях влязъл във ваната, — първо натопих палеца на крака си в горещата вода. Просто я изпробвах.

Така че преди да попитам за свободния стол, известно време наблюдавах. Преценявах играчите.

Трима от тях бяха типични простолюдни играчи — спечелят малко, загубят малко. Единият беше кравар, който често псуваше и после се извиняваше на човека до него, пастор, който казваше: „Благодаря ти, Исусе“, когато харесваше картите си. Другият държеше железарията и залагаше малко повече, но все пак твърде малко, за да има значение.

Другите трима играчи бяха по-интересни. Едно хлапе, което едва ли бе на възраст да бъде изобщо тук. Мършав изтърсак с млечно шоколадово бомбе и тъмно сако, в което се губеше. Изглеждаше така, все едно че ако пие питие със сламка, има опасност да падне в него.

Но револверът, който носеше в добре смазан кобур, професионално вързан за крака, показваше, че не трябва да се приема несериозно.

До него, чудо на чудесата, имаше красива жена. Или може би не красива, но наистина хубава, а за човек, който два дни се е скитал из пущинаците в компанията на муле, празник за очите. Беше облечена в елегантна сатенена рокля, синя като нощно небе, русата ѝ коса бе вързана отзад с панделка, а на млечнобялата ѝ шия блещукаше огърлица от черни мъниста. Носеше грим, но не тежкия грим на танцорка.

Не играеше покер много добре, но във флиртуването бе истински виртуоз.

До нея седеше още един играч, когото те наричаха по незначайни причини Ангела. Брадат мъж, гледащ мрачно изпод широкополото си черно сомбреро — огромен, вонящ и отблъскващ. Той би накарал дори ловец на бизони, който току-що се е върнал от прерията, да си потърси друго място да седне.

Но хубавата дама изглежда нямаше нищо против — повечето играчи на покер, добри или лоши, не биха имали. Те обичат играта.

Ангела седеше и се мръщеше на картите си, които изглеждаха миниатюрни в огромните му лапи. След една седмица той и неговите приятелчета щяха да сложат примка на врата ми и да хвърлят в краката на коня ми торба, пълна с гърмящи змии. Но той не спомена нищо за това, а и аз някак забравих да го питам.

— Зает ли е столът? — питах аз.

— Сега вече е зает — каза дамата. Имаше южняшки акцент, чуруликащ като любовната песен на пойна птичка и фалшив като предизборните обещания на политик.

Аз дръпнах назад стола и ѝ се усмигнах, тя също ми се усмигна, дори още по-мило.

— Казвам се Анабел Брансфърд.

Тя ми подаде ръка и аз я поех.

— Брет Мавърик, госпожо — казах аз. — От тексаските Мавърик.

Тя ме огледа, като спря поглед на вратовръзката и копринената риза.

— Да не сте случайно професионален картоиграч?

— Съвсем не случайно — казах аз, като седнах. — Напълно целенасочено.

Демонстрирах лъчезарната си усмивка на останалите играчи, като леко се надигах от стола си, за да направя нужните бързи и неофициални запознанства, придружени от ръкостискания, когато срещнах свирепата, бикоподобна физиономия на мъжа, наричан Ангела.

Той стискаше тестето карти в огромната си лапа, в която то се губеше като кибритена кутийка, и нямаше никакво намерение да стиска ръката на такъв като мен:

— Играта ми харесва както си е — изръмжа той.

— Защо реагирате така прибързано — казах аз, като отговорих на напрежението с усмивка. — Аз нося много преимущества на масата.

— Като например?

— Почти никога не блъфирам и абсолютно никога не лъжа.

— Не ви вярвам.

— Понякога и на мен ми е трудно да го повярвам. Но този път казвам истината.

— Играта си ми харесва — каза Ангела, гласът му не се повиши, но стана по-напрегнат, — точно както си е.

— Сигурен съм, че мога да променя мнението ви — извадих пари и разгънах банкнотите. — Имам намерение поне един час да губя.

— Играем Дроу покер с пет карти — бързо каза Ангела, очите му се бяха разширили при вида на парите ми.

И около час губех често от Ангела, както и другите — това не бе учудващо. Грубиянът често сплашва съиграчите си и когато направи голям залог, те му дават пода, без да го заслужава.

Отне ми около един час да усетя играта, да разбере кой е силен, кой блъфира и кога откъде може да се очаква сериозно вдигане. Щом веднъж преценя хората, вече мога да действам съобразно обстановката.

Хлапакът с бомбето имаше безизразно покерджийско лице и винаги държеше картите близо до хилавите си гърди, за да не ги види някой. Но забелязах, че всеки път, когато има добра ръка той толкова силно ги стискаше, че още малко и щеше да ги смачка.

Сега краварят: колкото по-добра ръка имаше, толкова по-небрежно хвърляше чиповете си.

Ангела се издаваше, когато имаше средно добра ръка: започваше бавно да мести петте си карти, слагаше най-горната отдолу, следващата най-горна отдолу и така.

Пасторът, ами той сигурно казваше молитва преди всеки залог, тъй като дълго се взираше в картите си, преди да даде кесаревото на пода. А когато изобщо залагаше, печелеше.

Но тази вечер Господ не му даваше често карти.

Човекът от железарията си играеше с вратовръзката, когато имаше добра ръка, но се опитваше да разбере дали наистина е достатъчно добра.

Общо три неща издаваха Анабел, най-сладкото от които беше, че си пъхваше нокътя на палеца под мъничките си красиви бели предни зъби, което означаваше, че блъфира. Блъфираше често и не добре, макар че понякога вадеше силни ръце, а от време на време изглеждаше почти толкова добра играчка, колкото и кокетка.

Скоро разбрах кога да не наддавам срещу нея: когато придобиеше изражение на казвам-ви-такава-малка-глупачка-като-меннищо-не-разбира-от-тези-карти и започваше да се кикоти като момиченце, значи имаше абсолютно сигурна много силна ръка.

И от други неща имаше какво да се научи. Като начина, по който държаха чиповете си: Анабел държеше своите старателно подредени. Ангела беше немарлив, чиповете му лежаха разпилени пред него, като че ли някой ги бе разсипал там. Краварят не можеше да спре да си играе със своите, особено когато играеше една от онези ръце, които горе-долу стават и аматьорите не са достатъчно умни, за да се откажат от тях.

След час и половина не бях спечелил нито една ръка. Хвърлих са картите — Ангела отново бе спечелил — и станах.

Ангела се ухили.

— Стига ти толкова, а?

— Отивам до тоалетната. Ще ми запазите ли стола?

На връщане оттам спрях за чаша вода. Като се облегнах на бара, видях през прозорците как тъмнината нежно обгръщаше Кристъл Ривър. Неколцина граждани крачеха по дървените тротоари, фенерджията здравата се трудеше, коли със запалени светлини бавно се плъзгаха покрай казиното.

Обратно на работа.

При вида на моята чаша Анабел надигна красивите си вежди.

— По-скоро ми приличаш на човек, който пие бърбън и сода.

Седнах и се усмигнах.

— Моят Татко казваше: „Синко, никога не докосвай твърд алкохол или тежка работа“. Добър съвет, универсален.

Ангела ми хвърли най-гадния си поглед и това, което последва, си беше доста гадно:

— Мисля, че чух повече от достатъчно за тоя твой „Татко“.

— Ти май не се радваш много-много да ме видиш — казах аз — като се има предвид, че аз съм човекът, който те прави богаташ?

Това го накара да се ухили, показвайки жълтите си зъби, и забрави за моя Татко.

— Тогава да играем покер — каза той.

— Хайде — съгласих се.

След няколко раздавания хванах три шестици, играехме само аз и хлапакът с бомбето. Той свали картите си: две двойки — аса над дами.

— Е — казах аз, като се присегнах към чиповете, натрупани в центъра на масата, добър пот — може би все пак късметът е на моя страна.

Хлапакът докосна лявата си вежда и започна да я гърка.

Бе присвил очи все едно го болеше главата. Промърмори нещо, което не можах съвсем да разбера.

— Какво каза, момче?

— Ами, въ, казах... не мисля, че тази игра трябва да се брои.

Звучеше като осемгодишно дете, което току-що се е събудило посред нощ.

— Не мислиш, че тази игра трябва да се брои? — аз погледнах другите играчи, те всички просто вдигнаха рамене. Дори Ангела изглеждаше изненадан от този жалък хленчещ изблик. — Имаш ли някаква разумна причина за това, синко?

Той отговори толкова тихо, че аз едва го чух:

— Не внимавах в играта.

— Не си внимавал в играта. Ами добре... знаеш ли какво ще ти кажа...

Спрях, защото ме погледна. Не познавах това момче, но познавах добре този поглед. Познавах и очите. Те бяха студени и жестоки, очи, които не знаеха жал.

Това бяха очи на убиец.

— Как се казваш, синко?

— Джони Хардин — каза той.

Оставаше да е Джон Уесли Хардин. Чувал бях, че Хардин се смята за най-страшния наемен убиец на запада, предпочиташе да го наричат „Уес“. Също така бях чувал, че Хардин е убил първата си жертва на единайсет.

— С какво се занимаваш? — попитах аз.

— С оръжие.

— Търговец на оръжие?

— Не.

— Разбирам. Значи тогава си майстор на оръжие?

— Не. Работата ми най-вече е да убивам хора.

Трябваше да задам тези въпроси. В края на краищата Татко казваше: „Никога не залагай сляпо.“

— Тъй като си още жив — казах аз, — следва да заключа, че си наистина добър в занаята.

Присви очи, съвсем леко.

— Държиш ли да разбереш?

Тихият слаб глас бе станал жесток като очите.

Наблюдавах го. И двете ми ръце бяха върху масата, все още готови да придърпат чиповете. Пръстите ми се движеха по зеления филцов плат и небрежно барабаняха. Тогава се ухилих.

— Всъщност не — казах аз. — Да кажем, че тази игра е била просто за упражнение, става ли?

Хардин бавно кимна.

Аз се облегнах и магнах към купчината чипове.

— Вземи колкото смяташ, че ти се полагат. Аз ще се задоволя с останалото.

Анабел, която изглежда бе започнала да си пада по мен, внезапно ме погледна с крайно разочарование. И друг път съм забелязвал този поглед върху женски лица.

Ангела, от друга страна, бе вързал презрението си на лицето като бандитска кърпа, само че не се криеше зад него: показваше го на целия свят.

— Винаги ли си бил толкова безгръбначен — изплю той.

Помислих върху това. После кимнах.

— Май да. Поне откакто се помня.

— Безгръбначен — повтори Ангела с отвращение, клатейки глава.

— Татко винаги ми казваше: „Който удря и бяга, доживява и друг път да бяга.“

Плъзнах назад стола си и той издаде стържещ, скърцащ звук в дървения под, което привлече вниманието на всички. Станах, отворих сакото си и го дръпнах назад, за да могат всички да видят колта 44 калибър в също така добре смазания ми кобур, закопчан за бедрото.

— Да ви кажа честно — казах аз, — смелостта доста се надценява. Какво донесе тя на Кастър?

Хлапакът ме наблюдаваше, ръката му увиснала близо до пистолета. Разочарованието бе изчезнало от погледа на Анабел, но тя сега май съжеляваше, че не е избрала по-цивилизовано място, където да играе покер. Всички останали очи на масата бяха приковани в мен, включително и тези на Ангела, които бяха присвити и изразяваха уникалната комбинация от хитрост и глупост.

— Ти си убиец — казах аз. — Стрелец. А моята игра е хазартът, или да бъда точен — покерът, който е по-безобиден начин човек да изрази дълбоко вкоренените си антисоциални импулси в сравнение с твоя занаят. Не си ли съгласен?

Очите му отново се присвиха, но сега объркване бе заменило жестокостта.

— Така си и мислех — казах аз хрисимо. — Какъв шанс има картоиграч като мен срещу стрелец като теб? Какъв е моят залог?

Тогава извадих револвера си.

Не за да го застрелям. Просто да го накарам да погледне в дългата цев на моя 44 и да си помисли. Да си помисли дали някога е виждал някой толкова бърз колкото мен.

Съдейки по слисаното му изражение, не беше виждал.

— Ами да, не бих имал никакъв шанс — каза аз спокойно.

Тогава завъртях пистолета по тексаски, както Татко ни учеше мен и Барт, и колътът гладко се плъзна обратно в уютния си кожен дом.

Анабел се наведе заговорнически към хлапака и попита:

— Това бързо ли беше?

Хардин преглътна и кимна, само веднъж.

— Така си и помислих — каза тя и също кимна. — Стори ми се доста бързо.

Седнах, облегнах се и взех картите.

— Мой ред е да раздавам, нали?

— Да, сър — каза хлапакът.

— Бих ли могъл да предложа нещо? За в бъдеще да внимаваш в играта?

— Разбира се, сър — каза той.

— Дроу^[1] — каза аз.

Хардин потрепна на стола си, но аз държах ръцете си отгоре, едната от които държеше тестето.

— Играем Дроу покер. Мой ред е да раздавам, не помните ли?

Въздишки на облекчение, кашляне и мърморене изпълниха няколкото мига тишина, нарушавана само от шума при разбъркването на картите.

Анабел се усмихна кокетно и прошепна.

— Тази шега не беше ли прекалено опасна, Бърт?

— Казвам се Брет — прошепнах на свой ред аз. — Не, не смятам. Мисля, че Джони вече е извън играта.

Започнах да раздавам и когато стигнах до Ангела, той не изглеждаше особено впечатлен от малката демонстрация на пистолетни умения, която бях направил.

— Та казваш, че обичаш да играеш на карти? — попита той грубо.

— Това е моята страст.

— А как става това, когато губиш през цялото време.

Аз само се усмихнах и продължих да раздавам.

— О, не губя през цялото време, понякога само през първия час, час и нещо.

— А след това какво става?

— Ами вероятно ще спечеля всичко. Кой има двойка валета или нещо по-добро, за да отвори, господа... Мис Брансфърд.

— Мисис Брансфърд — каза Анабел.

— Жалко — отговорих аз.

— Пас — каза мъжът от железарията.

— Пас — каза Ангела. — Не си ли малко прекалено уверен в себе си, Мавърк?

— Не. Просто съм опитен. А вие, отче. Можете ли да отворите?

И разбира се, започнах да печеля. Не всяка игра, но повечето. Хлапакът стискаше здраво картите си и залагаше, а аз удвоявах залога и той се отказваше. Краварят залагаше съвсем-съвсем небрежно, аз удвоявах и той се отказваше. Анабел се изкикотваше момински и залагаше, аз се отказвах и тя естествено печелеше. Ангела правеше големи застрашителни залози, аз правех още по-големи и той се отказваше. Мъжът от железарията си оправяше връзката и залагаше, аз правех голям залог, защото знаех, че макар вероятно да има добри карти, те не са достатъчно добри.

И печелех.

Известно време продължи така. Нещата се развиваха в две посоки: моя милост обра всички с изключение на Ангела, и всички, освен Ангела го приемаха леко.

Ангела, от друга страна, беснееше, тъй като големите му залози не ме отказваха достатъчно често, и лицето му бе почервеняло от яд. В момента имаше една от онези горе-долу добри ръце, сигурен бях — бавно разместваше петте си карти.

Пък и очите му го казаха: имаше доста силна ръка, но достатъчно силна ли беше?

Очевидно бе разбрал, че грубиянската му, заплашителна тактика не върши работа, така че направи разумен залог и се облегна.

А аз направих голям залог. Всъщност огромен залог — като избутах почти всичките си чипове в центъра на масата.

— Мамка му! — каза Ангела и хвърли картите си на масата.

— Печелиш — каза ми Анабел.

— Госпожо — казах аз и вдигнах леко шапката си. Оставих картите си и започнах да си събирам чиповете.

Ангела леко се изправи в стола си, пресегна се през масата и сложи ръце върху картите ми.

— Не си платил да ги видиш — припомних му аз.

— Достатъчно съм платил! — озъби се той и обърна картите ми. Имах един Поп. Не кой знае каква ръка в дроу покера.

Той се изправи на крака и изрева.

— Но ти нямаш дори и една двойка!

— Не, нямам — казах аз. — Не че това ти влиза в работата.

— Ти каза, че никога не блъфираш!

Аз вдигнах показалец леко назидателно.

— Казах, че никога не лъжа и това си е така. Казах, че почти никога не блъфирам. Е, това бе един от тези редки случаи.

Ангела трепереше. Гледката не бе особено приятна. Може би останалата част от името му бе „на Смъртта“.

— Ти лъжеше през цялата игра.

— Час и половина ти печелеше, приятел. Честно и почтено. Но аз внимавах, а ти не. Когато хванах особеностите на игра на всекиго, нещата започнаха да се развиват в моя полза. Така се играе тази игра.

Огромните ръце се свиха в юмруци с размер на бутове.

— Току-що те нарекох лъжец, мистър.

Вдигнах рамене.

— Ти ме нарече и „безгръбначно“ преди малко. Предполагам, че просто си се шегувал. Това все пак е приятелска игра.

Ангела беше червен от гняв, заслепен от бяс, мечешките му лапи се протегнаха през масата, ръцете му се присегнаха към сакото ми. Аз станах, ритнах назад стола си и заотстъпвах, когато чух зад мен глас.

— Това е той! — извика някой. — Това е Мавърик!

— Има Господ! — извика друг прегракнал глас. — Остави го, приятел. Ще се оправиш с него, когато ние свършим!

[1] Игра на думи — вадя пистолет. — Б.пр. ↑

ПРЕДСТАВЛЕНИЕ НА ГЛАВНАТА УЛИЦА

Гласовете бяха познати и когато погледнах назад, познати се оказаха и небръснатите — и гневни — лица на четиримата яки каубои, които си пробиваха път през посетителите на казиното и се придвижваха към мен неумолими като зимата. Всеки от тези мъже бе почти толкова голям, колкото Ангела, ако и не толкова грозен (макар да трябва да се признае, че вероятността да се намерят четирима души грозни като Ангела бе толкова малка, че не бих заложил на това за нищо на света).

Но събрани заедно, те правеха заплахата от Ангела да изглежда като покана за неделно училище.

Бяха се втурнали през двойната летяща врата и този отпред, мъж със сурови очи и квадратна челюст, бе извадил пистолета си.

А когато, приятели, те вече са извадили пистолетите си, няма никакво значение колко си бърз.

Анабел, колкото и да се притесняваше за мен, се бе отдалечила на безопасно разстояние, макар че усещах погледа ѝ, прикован върху мен. Другите играчи също станаха от масата и се отдръпнаха, дори Ангела, въпреки че не споделяше изплашените изражения на другите ми съигращи: той се хилеше, наслаждаваше се на гледката.

Нямаше нищо против да ме сподели с конкуренцията.

Аз бавно и внимателно се обърнах с лице към четиричленната група, възнамеряваща да ме линчува, докато тя злокобно напредваше към мен, и вдигнах двете си ръце нагоре с разтворени в помирителен жест длани.

— Нека да не прибързваме, джентълмени — успях да кажа аз.

— Когато те забелязах през този прозорец — каза мъжът със суровите очи, — възвърнах вярата си в Господ Исус.

— Ами тогава най-добре ще е да постъпите по християнски — казах аз и се опрях назад на една маса. Ръцете ми все още бяха вдигнати — много свидетели можеха да потвърдят, че нямам пистолет в ръка и че не правя нищо, за да променя този факт.

— Какво, да си подложим ли и другата буза? — подигравателно каза мъжът. — Ти вече ни даде по един в задните части, мистър Мавърик.

Произношението не ми хареса обособено, но не реагирах.

— Момчета — казах успокоително, — не трябваше да играете карти и да пиете толкова много. Лоша преценка. Слаби карти. Чия е вината?

Суровите очи на мъжа светнаха.

— Твоя. Копеле крадливо...

И той дръпна назад петлето на колта си го запъна, а лекото изщракване отекна в притихналия салон.

Карта да паднеше, щеше да се чуе.

В този миг аз се преметнах през игралната маса, като я прекатурих, карти и чипове се разхвърчаха, Анабел, Ангела и другите посетители на Кристъл Палъс се разпръснаха, докато аз си пробивах път към предната летяща врата.

Изскочих през вратата и бях обгърнат от нощния хлад, където луната помагаше на фенерите по главната улица и бе абсолютно невъзможно да се скриеш. Докато тичах, хвърлих един поглед назад и видях моите четирима потенциални убийци буквално да изкъртват вратите от пантите им, излитайки навън, след което ме погнаха по насипаната с пясък прашна улица. Краката им вдигаха облаци прах, като тежко тупаха зад мен.

Анабел и Ангела ги последваха, заемайки удобни места на верандата на „Палъс“, за да наблюдават представлението.

Това ли искаха? Представление?

Спрях.

Спрях точно в средата на улицата, луната ме къпеше в млечнобялата си светлина. Внезапно светът ми се стори нереален и аз се обърнах и се изправих срещу четиримата мъже, които препускаха по улицата към мен.

И когато ме видяха да стоя неподвижен като статуя, те също спряха. На място. Замръзнаха, заковали погледи в глупака, който се бе изправил срещу тях четиримата.

Чух как една жена си пое рязко дъх. Може би беше Анабел.

Верандата на „Палъс“ загъмжа от зрители. Наистина ги бях изненадал. Челюстта на грозната мутра на Ангела бе увиснала като на

старец, а очите му бяха станали по-големи, отколкото глупави. Което значи доста големи.

Отмерено и спокойно, така че никой да не реши погрешно, че се присягам за пистолета си, аз разкопчах кожената каишка, която придържаше кобура плътно до крака ми. След това разкопчах колана с пистолета и го свалих. Свих колена, наведох се надолу към прашната улица и оставих колта си 44 калибър, както си беше в кобура на колана с патрондаш, като че ли аранжирах витрина.

Тогава се изправих.

Мъжът със суровите очи все още държеше в ръка револвера си. Петлето все още бе запънато, но имаше пълна улица свидетели, които щяха да го видят, ако ме застреля. В тази част на страната нямаше значение кой стреля пръв, можеше дори да застреляш някого в гръб, важното бе гой да е въоръжен.

От друга страна...

Да застреляш невъоръжен човек, ами това е все едно да откраднеш кон. Моментално ще те линчуват, просто и ясно.

Тримата другари на човека знаеха това, спогледаха се и в безмълвен разговор от свиване на рамене, вдигане на вежди и кисели гримаси, най-накрая оставиха водача си да вземе решение.

И той го взе.

Кимна тържествено към мен, свали петлето на пистолета си — тихо изщракване в нощта — и го прибра в кобура си. После разкопча колана си и го остави върху пясъка. Същото направиха и другарите му със своите пистолети.

Тълпата на верандата на „Палъс“ получаваше добро зрелище под лунната светлина. Джони Хардин гледаше със свити очи, а Анабел се бе вкопчила в ръката му и се притискаше към него. Щастливец.

А аз, аз стоях срещу четирима побеснели каубои, които бавно вървяха към мен.

Можех да си седя така и да си сърбам попарата. Но както Татко много пъти ми казваше: „Не е важно как играеш играта, синко, важното е да печелиш.“

Така че се втурнах срещу тях.

Втурнах се, все едно те бяха нищо не подозиращи тореадори, а аз бик, не особено очарован от идеята да забиват в него саби. Те не

очаквах да съм толкова бърз, а аз, честно казано, не очаквах те да се толкова бавни.

Първо съборих водача със суровите очи, вдигайки облак прах и пясък, след това се извърнах и захих лакът в корема на най-близката от тези човешки секвои. Но няма дърво, което да не може да бъде съборено, и той не направи изключение, сви се на две, колената му поддадоха, туп! Разлетя се още прах и пясък...

Тогава се хвърлих към другия побойник, избягвайки злобните удари, които той сипеше, гмурнах се и му тръснах един по очевидно най-стъклената от стъклените челюсти. Той заотстъпва със залитане, колената му се подкосиха и последва още едно туп и още един миниатюрен облак прах.

Като се извърнах да си поема дъх, зърнах зяпналите зрители, които се бяха надвесили над парапета, като че ли гледаха конно надбягване, на което бяха заложили всичките си пари. Анабел се бе надвесила най-много от всички, очите ѝ светеха възбудено, а в усмивката ѝ може би имаше нещо леко садистично. Тя се гордееше с мен.

Ангела бе още по-добре — изуменото му изражение бе преминало в нещо ново и чудесно: страх.

За малко да се изсмея, но нямах време. Една тромава мечка тъкмо се готвеше да ме сграбчи. Паднах по гръб и го изритах с два крака в гърдите, вследствие на което той залитна назад, препъна се в собствените си крака и тежко падна, като увеличи облака задушавач прах.

Може би затова не забелязах мъжа със суровите очи, който се бе сапикясал от първоначалната ми атака и успя да ме хване отзад. Аз не се съпротивлявах — отпуснах се.

Той не знаеше какво да прави с моето безжизнено тяло и се опитваше да ме задържи изправен, когато аз внезапно се изпънах като струна, присегнах се назад и го преметнах през рамо. Все едно бе голяма бала сено.

Когато се приземи по гръб, направи наистина голямо впечатление на главната улица.

Тогава забелязах онзи тип, на когото му бях изкарал въздуха с лакът. Той бе отново на крака, стоеше несигурно, но все пак бе прав, така че аз тръгнах към него да видя дали иска още.

— Стига!

Беше водачът. Той също бе на крака и изтупваше праха от себе си.

— Ти спечели, Мавърик, честно и почтено.

— Името ми е Мавърик — казах аз и пристъпих напред със свити юмруци.

— Мавърик — каза той извинително с наведена глава и очите му вече не бяха толкова сурови, когато махна на другарите си и те заотстъпваха, а когато аз отново пристъпих към тях, се обърнаха и хукнаха, оставяйки зад себе си последния облак прах.

Очите на моите зрители бяха приковани в бягащите ми опоненти, а след това се преместиха върху моя милост. Лицата се усмихваха, повечето изразяваха възхищение, а някои загриженост. И Ангела, и Джони Хардин гледаха мрачно, което ми показа, че съм бил правилно разбран.

Небрежно вдигнах колана с пистолета, изтупах го от прахта и го закопчах. Хвърляйки остър поглед към Ангела и хлапака, аз го завързах за крака си с кожения ремък. Както правят стрелците.

Поне им дадох материал за размисъл.

Когато отново влизах през летящата врата в „Кристъл Палъс“, се чувствах спокоен, съсредоточен, преценяващ. Е да, дишах малко тежко и цялото това търкаляне в прахта означаваше, че ще трябва да финансирам още една гореща вана на сутринта. Такава е цената на славата.

Анабел внезапно ме хвана под ръка. Очите ѝ бяха огромни и клепките ѝ пърхаха и за пръв път забелязах, че ухаеше на люляк. Над деколтето на сатенената рокля гърдите ѝ се вдигаха и спускаха, пък и го правеха изключително добре.

— Това бе най-удивителното нещо, което съм виждала — каза тя, като изстиска от южняшкия си акцент цялата му, претенциозна прелест. Която бе доста.

Вдигнах рамене.

— Понякога дори и играчите, разчитащи на математическите закони, са късметлии.

С Анабел под ръка, като че ли влизахме в бална зала, а не в казино в дивия запад, аз се отправих обратно към масата за покер,

надявайки се някой да се е погрижил да я изправи и подреди. Бяха я оправили.

Но преди да стигна до масата, улових отражението си в елегантно украсеното огледало, само дето моето отражение не бе ни най-малко елегантно.

Замръзнах на мястото си, точно както бях спрял онези каубои отвън. Деликатно освободих ръката си от ръката на Анабел и бавно и подозрително приближих своето отражение, както двама стрелци, изправени един срещу друг на улицата.

Никак не харесах това, което видях.

Дантелената ми риза, донесена от Париж за една значителна сума, бе дяволски мръсна. Кафяви петна като отвратителна шарка красяха фината материя. Лицето, което гледаше от огледалото, бе изопнато от сляпа ярост.

Закрачих към масата за покер, където седяха Ангела и другите.

— Добре — казах аз. — Ризата ми е изцапана, може бе скъсана. Какво още, по дяволите, може да се случи?

Извърнах се и насочих пръст към Ангела, все едно би пистолет.

— Не казваше ли нещо, когато тези деца ни прекъснаха? — изръмжах аз.

— Не, нищо, не — каза той и размаха ръце във въздуха като че ли се предаваше — нищо важно...

Анабел, опитвайки се да помогне (сигурен съм), докосна с пръст челото си, опитвайки се да си спомни нещо и каза:

— Не каза ли нещо като „безгръбначен страхливец“?

Ангела се потеше, а също така се и усмихваше, една мазнярска усмивка, която не бе по-приятна и от най-злобната му усмивка, макар значително по-забавна. Той каза:

— Никога не съм казвал подобно нещо, мадам. Безгръбначен мошеник, може би, но никога не бих нарекъл този човек страхливец... — той ме погледна, на грозния му мърляв сурат се изписа умиротворително изражение. — Аз просто се шегувах...

Гледах го лошо.

И дълго.

Като че ли просто се опитвах да реша дали да го убия с изстрел, или с голи ръце.

Но тогава само го дарих, дарих ги всички, с лъчезарната си усмивка. Дръпнах си стола и седнах. Взех тестето карти и започнах да го разбърквам. Тогава казах трите най-красиви думи в английски език.

— Да играем покер.

КРАСИВАТА ЮЖНЯЧКА

Седнах на ръба на леглото си в стаята на „Кристъл Палъс“, за да преброя печалбата — близо хиляда долара. Не бе лошо за една вечер работа и бях още по-близо до онази ужасяваща входна такса за Сейнт Луис.

В купа имаше една стодоларова банкнота — закачих я с безопасна игла за хастара на черното си сако. По-рано този ден бях използвал предварително закачената там стодоларова банкнота, за да направя впечатление на онзи надут администратор долу. Не се смятам подобаващо облечен, ако нямам нещо закачено за хастара, на което да се опра при нужда. Но извършвайки това, отново забелязах колко мръсна е красивата ми риза. Страх ме бе да я съблека, за да не се окаже, че е скъсана.

Като поклатих мрачно глава, натъпках останалите пари в джоба на сакото и се зачудих дали да чакам сутринта, за да взема втората гореща вана. Ризата ми не бе единственото нещо, което се бе измърсило във въргала.

Обмислях това, когато вниманието ми бе привлечено от почукване по вратата — изискано леко почукване, като че ли някоя благовъзпитана личност не желаше да ме безпокои. Засега не бях забелязал подобни лица в „Кристъл Палъс“, така че извадих револвера си от кобура и се приближих до вратата.

— Кой е?

— Аз съм, Анабел, Брет... Може ли да говоря с теб?

Това беше приятна изненада. Може би бях направил по-голямо впечатление, отколкото предполагах.

Върнах пистолета в кобура, отворих вратата и на прага стоеше тя в цялото си великолепие на южняшка красавица. Леко деколтираната рокля разкриваше млечнобяла приятно закръглена женственост. И отново тази млечнобяла женственост се надигаше и спускаше — тя бе нервна. Почти можех да видя как бие сърцето ѝ. Със сигурност се опитвах.

— Аз... не трябваше да правя това — каза тя и понечи да си тръгне.

Вдигнах очите си на по-благоприлично и джентълменско ниво.

— Анабел... мисис Брансфърд, почакай!

Тя спря. Бе направила само една-две крачки, така че не ѝ отне много време да се върне. Погледна ме с големите си сини очи, изпълнени с трепет.

— Да, Брет?

— Та ти нищо не правиш — казах аз, — освен че стоиш в предверието. Убеден съм, че това все още е законно в тази страна.

Тя сведе поглед.

— Но аз бих предпочела повече интимност от това предверие, Брет.

— Ами, влез в стаята ми, тогава. Дори и това да е противозаконно, няма да съм аз този, който ще те издаде.

Тя се поколеба за момент, а след това — все едно бе взела внезапно, необратимо, невероятно съдбоносно решение — тя се втурна в стаята сред вихър от фусты и сатен.

— Мога да оставя вратата отворена, ако желаш.

Тя затвори вратата.

После сведе глава и скри красивото си лице с тънките си фини пръсти.

— Само да не бях...

— Само да не беше какво?

Тя ме погледна с разширени, изпълнени с копнеж очи.

— Само да не бях омъжена жена...

И се хвърли в прегръдката ми, обви ръце около мен, вкопчи се отчаяно, устните ѝ намериха моите и се сляха в топла, страстна целувка, която обещаваха много и само даваше доста. После ме блъсна, като че ли внезапно възвърнала здравия си разум.

— Прости ми — каза тя, като тръсна русите си къдрици, засрамено и разкайващо се. — Но трябваше да го направя.

— Няма проблем.

Тя направи жест с едната си ръка, другата скрита зад гърба ѝ.

— Трябва да разбереш, Брет... цялото ми същество... цялата ми душа... жадувах да те прегърнат. Искане да пратя благоприличието по дяволите...

— Спри, когато решиш.

Съдейки по ослепителната ѝ усмивка и искрящите светнали очи, човек би си помислил, че току-що съм изказал неувяхващата си любов. Тя вдигна брадичка и проговори с треперлив глас, от който капеше амброзия.

— Вероятно никога повече няма да се видим, Брет...

Странно как успяваше да направи от името ми двусрична дума: Брейет.

— ... може би не подхожда много на една дама, но аз рискувам да го кажа направо... да ти кажа, че ти си най-невероятно привлекателния мъж на тази земя.

Кой съм аз, че да възразя?

— Ето — каза тя, като сведе засрамено глава. — Ето, казах го.

Тя се приближи до мен и опря бузата си в моята.

— А сега трябва да ти кажа... сбогом.

Това бе определено най-доброто нещо, което някога бе правила.

Тя се понесе към вратата, видение олицетворяващо южняшката красота и аристократичност. Но явно беше и страстна жена. А аз съм, ако не друго, здрав млад мъж — в допълнение, естествено, към това, че съм невероятно привлекателен.

Как можех да я пусна да си тръгне?

Пристъпих към нея и я спрях, хванах ръката ѝ — много нежно и я върнах обратно в обятията си. Гласът ми, тих и дрезгав, прошепна в изящното ѝ ухо:

— Анабел... — тя трепереше в ръцете ми.

— Да, Брет?

Целунах я съвсем леко по челото.

— Ако веднага не ми върнеш парите — прошепнах аз нежно, — ще положа хубавия ти задник право в скута на шерифа.

Тя ме бутна и на изваяното ѝ лице се изписаха болка и негодувание.

— Как можа да кажеш нещо толкова жестоко и безсърдечно...

Аз щракнах с пръсти и протегнах отворената си длан.

Известно време тя ме изучаваше, после въздъхна и поклати глава. Знаеше, че не се шегувам.

— По дяволите — каза тя.

Изад гърба ѝ се появи фината ѝ ръка с портфейла ми, който от своя страна бе пълен с парите, които бях спечелил от нея, Ангела и останалите на масата. Тя удари портфейла в дланта ми така, все едно искаше да удари лицето ми.

— Благодаря ти, Анабел — казах аз мило, и пъхнах натъпкания с пари портфейл обратно в джоба си.

Тя стоеше със скръстени ръце, изражението ѝ напрегнато и подигравателно, очите ѝ хвърляха огън и жупел.

— Хей, не се сърди на мен — казах аз. — Не съм виновен, че си толкова слаб крадец, колкото и покерджия.

Предполагах, че това ще я разсърди още повече, но тя просто вдигна рамене и подигравателно свитите ѝ устни се разтегнаха в усмивка.

— Всъщност аз съм добър крадец... и доста добър играч на покер. Просто напоследък имам все лош късмет.

— Както казваше старият ми Татко: „Покерът в ръцете на експерт не е въпрос на късмет.“

Очите ѝ проблеснаха.

— Предполагам, никога не си имал и капчица лош късмет?

— Честно казано... — аз погладих джоба с портфейла, пълен с долари. — Тази вечер се отървах от него с твоя помощ. Откъде си точно?

— Не ти ли казах? Родителите ми са от Атланта...

— Не, Анабел. Не ме интересува откъде е фалшивият ти акцент. Интересува ме ти откъде си.

Това я накара да се усмихне — тъжно, но се усмихна.

— Повечето мъже ме харесват повече като хубавица южнячка — каза тя, като наблегна още повече на амброзията. А след това с равен западен акцент добави. — Добре де, не съм южнячка.

— И не съществува никакъв мистър Брансфърд.

— Само покойният ми баща.

— Така и предполагам. Не си от тези, които се омъжват.

Тя тръсна хубавата си глава.

— Много благодаря, пък и нямам намерение. Та какво ще правим сега?

Вдигнах рамене.

— Какво можем да правим?

Мъж в хотелска стая с красива жена трябва да отчита определени възможности.

По лицето ѝ премина сянка на тревога.

— Няма да ме предадеш, нали?

— Разбира се, че не.

— Защо?

Ухилих се леко.

— Може би проявявам милост към шерифа.

Тя отново кокетно се усмихна и посочи с пръст вратата:

— Значи... сега мога да си тръгна?

Кимнах.

— По дяволите.

— Сега пък какво има?

Тя клатеше глава. Лицето ѝ изразяваше най-вече неудовлетворение.

— Ами просто това, че ти... ти наистина ме ядосваш.

— Аз?

— Трябва да съм ти бясна. Ти ме обиди, открадна от мен...

— Искаш да кажеш, откраднах от теб собствените си пари.

— Виждаш ли! Една такава забележка ме кара да искам да ти издера проклетите очи.

— Само че не се поддаваш на желанието.

— Да — и тя ме погледна любопитно, опитвайки се да ме разбере. — Просто ти си толкова ужасно... привлекателен.

— Това наистина е сериозен проблем. Ще трябва да го обмисля.

— Ето! Пак почваш. Престани! — тя ме погледна, като че ли за пръв път ме преценяваше. — И мисис Мавърик няма, нали?

— Само покойната ми майка.

— Нямах съпруга?

— Мисля, че щях да си спомня.

Тя подпря брадичката си с длан и погъделичка бузата си с показалец. Усмивката ѝ бе дяволита.

— Знаеш ли какво си мисля? Мисля, че ако се бяхме срещнали... може би при други обстоятелства...

Пристъпих напред.

— Да?

— Щяхме дълбоко и напълно да се презрем.

Трябваше да се ухилия. Този път ме подреди.

— Виждаш ли? — каза тя, като отвърна на усмивката ми като дете, успяло да пробута остроумие. — И аз мога да бъда привлекателна.

— Бива те и да вбесяваш.

Тогава тя отново падна в обятията ми, ухаеща на люляк, тялото ѝ бе топло и меко под гладката сатенена материя на роклята ѝ.

— Довиждане, Брет — прошепна тя, прегръдката ѝ бе мимолетна, също като целувката, която ми даде по бузата, пък и като нея самата.

Но все пак се спря за миг на вратата.

— Лека нощ, мисис Брансфърд.

Усмивката ѝ бе толкова нежна, колкото и мигновена. И тогава тя си тръгна.

Наблюдавах вратата, донякъде очаквайки, и при всички случаи надявайки се тя да се появи отново. Но тя не се появи. Все пак присъствието ѝ все още се усещаше и не бе само люляковият парфюм.

— Добре — казах си аз, вдигнах рамене, въздъхнах и съблякох самото си.

И тогава започнах да се смея.

Защото забелязах, че портфейлът ми отново липсваше от джоба.

Анабел си бе стегнала багажа бързо и трескаво. Някакво сатенено нещо стърчеше от пътната ѝ чанта, когато тя прехвърли единият си добре оформен крак през прозореца и го постави върху дървения балкон, служещ за аварийен изход в случай на пожар, намиращ се под нейната стая. Пътната чанта не бе малка, а освен това високите ѝ остри обувки бяха с токове, така че придвижването ѝ бе тромаво и тя сумтеше и ръмжеше по един определено неподходящ на дама начин.

— Мога ли да ви помогна? — попитах аз.

Бях се облегал на парапета и се наслаждавах на прохладната вечер и на красивата луна. Няколко облака като мазки бяло, излезли изпод четката на някой художник, засилваха великолепното тъмносиньо на небето, поръсено с брилянтите на звездите.

— Прекрасна вечер — казах аз и се усмихнах лъчезарно.

Кацнала на прозореца, наполовина вътре, наполовина вън, тя изкриви устни кисело в подобие на усмивка, изпусна пътническата

чанта и тя така силно удари дъските на аварийния изход, че те изтропаха.

— Трябва да признаеш — каза тя, — че вторият път бях по-добра.

— Гладко като дръжка на пистолет — признах ѝ аз. — Сам не бих могъл да го направя по-добре.

— Това наистина е комплимент — каза тя лукаво, но ѝ хареса.

Бутнах я нежно и тя полетя обратно в стаята като се строполи и се превърна в красива купчина. Влязох след нея през прозореца, измъкнах чантичката от ръката ѝ, извадих портфейла си и го мушнах в джоба на самото.

— Значи все още има надежда за мен — каза тя като ме погледна с лека усмивка и тръсна самосъжалително рамене. Не можех да я обвинявам, наистина — току-що бе изпуснала почти хиляда долара, за втори път в една вечер.

— Да — казах аз, като ѝ помогнах да стане и ѝ върнах чантичката. — Но отново си мисля за шерифа. Може би все пак трябва да се запознаете.

Тя сложи ръце на кръста си и ме погледна — очите ѝ бяха ясни и големи, и сини, и заплашителни.

— Може би ще трябва да разкъсам роклята си и да викам за помощ. Струва ми се, че един непознат мъж в женски будоар е в неизгодна позиция за пазарлък.

Права бе.

— Знаеш ли — казах аз. — Защо просто не ми направиш една услуга и ще сме квит...

Аз свалих самото си и го хвърлих на леглото.

— Ха, не така! — каза тя. — Не ти дължа чак толкова голяма услуга.

— Колкото и привлекателна да изглежда тази перспектива, нямам никакво намерение да спя с теб. Ами ако задрема? Господ знае с кои части на тялото ми ще решиш да избягаш.

— Тогава какво?

Аз посочих тъжната гледка, която представляваше покритата ми с прах риза.

— Ти си жена.

— Проницателно наблюдение — каза тя, като се чудеше какво общо има с моята риза.

— Ами ти трябва да знаеш как се чисти такова нещо. Очевидно аз не знам. Аз съм мъж.

— Забелязах вече — после тя скръсти ръце, вдигна кокетните си очи и отново включи на южняшкия изговор. — Ако не мога да го докосвам, поне мога да притискам копринената му риза до развълнуваните си гърди... и да мечтая.

— Добре, добре... ще го направиш ли?

— Разбира се. Дори само факта, че ме приравняваш със стара китайска перачка кара сърцето ми така силно да бие.

Аз разкопчавах ризата си.

— Добре. Само бъди много внимателна.

— Ще бъда така нежна, все едно е твоята собствена кожа.

— Точно от това се страхувам — подадох ѝ я и облякох сакото си. — Искаш ли да излезе през прозореца или...

Тя откряна вратата.

— Чисто е. Няма опасност за репутацията ми. А също и за твоята.

Тъкмо тръгнах, когато тя пусна още един южняшки изстрел:

— Лека нощ... Бърт.

— Казвам се Брет... много добре знаеш!

Тя затвори вратата.

Постоях няколко мига и размислих. После ръката литна към джоба на сакото ми и усети успокоителната издатина на портфейла ми. Печалбата ми от покера бе в мен, но тя все пак бе успяла да свали ризата от гърба ми.

ЖОКЕР

На следващата сутрин се разходих по главната улица, в настроение великолепно като слънчевия ден. Играта миналата вечер ме би приближила доста до входната такса на шампионата, пък и, разбира се, да не забравяме Анабел Брансфърд.

Запознанството ми с тази красива крадлива дама бе ценна добавка към дългия списък от врагове, приятели и приятелски настроени врагове, който притежавах. Предполагах, че мисис Брансфърд отново ще се появи на пътя ми. Това бе нещо, за което си заслужаваше да копнееш и да проклинаш.

Закусих добре с бифтек в хотела, купих си билет за обедния дилижанс и продадох мулето си за петнайсет долара в градската конюшня. Бях отпочинал, току-що изкъпан гладко избръснат и готов за пътуване. Бях се облякъл подходящо — черна риза, нов Ливайс и широкопол стетсън, който хвърляше сянка над очите ми.

Оставаше ми да се отбия на още едно място — банката, която в крайна сметка беше причината за идването ми в този отвратителен град, известен като Кристъл Ривър.

Банката „Кристъл Ривър“ беше скромно едноетажно учреждение. Отвън бяха вързани няколко коня, няколко клиенти стояха вътре пред касата. Приятно и спокойно. Изглежда банката нямаше охрана. Чиновник, който бе може би един ден по-стар от Метусела, ме погледна над очилата си с телени рамки, когато запитах къде мога да намеря президента на банката. Той посочи една врата в дъното.

Положих нежно ръка върху колта 44 калибър на колана ми, когато приближих вратата с матово стъкло, на която със златни букви пишеше: МАТЮ УИКЪР ПРЕЗИДЕНТ. Огледах се бързо, извадих колта и се втурнах в офиса.

Уикър стоеше близо до вратата и ровеше в една картотека, която бе измъкнал от близкия шкаф. Той бе достопочтено изглеждащ мъж на средна възраст с добре поддържани мустаци, облечен в двуреден костюм, широка вратовръзка и игла със скъпоценен камък.

Вдигна глава от картотеката и ме погледна с изплашените, изумени очи на изненадана кошута.

Затворих вратата зад себе си, но продължих да държа пистолета насочен към него.

Уикър върна несръчно картотеката в шкафа, след това бавно вдигна ръце, те трепереха. Гласът му бе патетичен, като на героиня от мелодрама:

— О не, моля ви не ме убивайте, вие злодей ужасен, имайте милост над това беззащитно цвете!

— Играеш грешна роля — казах аз. — Ти си човекът с мустаците, който се разпорежда тук.

Вратата рязко се отвори и старият чиновник подаде глава, очите му се ококориха зад телените очила. Той видя пистолета и изфъфли:

— Грабеж!

— Не, не, спокойно — каза Уикър небрежно. — Просто Брет Мавърик е дошъл да каже здрасти.

И затвори вратата пред носа на притесненото старче.

После се ухили и ми подаде ръка.

— Как си бе, копеле глупаво?

Прибрах пистолета в кобура и топло се здрависахме. Дори се прегърнахме.

— Както Татко обичаше да казва: „Синко, днес се чувствам по-добре от опосум, който дъвче жълта круша“.

— Толкова добре?

— Поне толкова. А ти как си, Мати?

Усмивката му изчезна. Поклати мрачно глава, отиде до бюрото си и седна зад него.

— Чувствам се като крушата, дете я дъвче опосумът.

Седнах на ръба на бюрото му.

— Толкова зле?

Очите му бяха печални.

— Брет, знам, че още ти дължа онези хиляда долара от играта в Ню Орлиънс. Ти постъпи като истински приятел, когато прие гаранцията ми.

— Татко казваше, че единствената гаранция, която човек трябва да приема, е тази, която му дава гробарят.

— Знам това. И може би трябваше да го послушаш. Брет, всичко, което мога да ти дам, са около сто долара — той порови в джоба си и извади една самотна стодоларова банкнота. Подаде ми я.

Аз я взех. Никога, когато съм взимал сто долара, не съм се чувствал по-кофти. Не защото взимах последните сто долара на Мати, бъдете сигурни в това. А заради деветстотинте, които не вървяха с тях.

— Познаваш ме — каза той. — Никога през живота си не съм мотал заем. В края на краищата, ако не вярваш на банкера си, на кого можеш да вярваш?

Реших да не коментирам това и като въздъхнах, пъхнах стотачката в джоба си.

Гласът му бе тъжен, почти жаловит.

— Можеш ли да ми дадеш отсрочка до края на годината?

— Трябват ми сега — казах аз.

Той кимна мрачно и въздъхна.

— За шампионата по покер в Сейнт Луис, нали? Знаех си. Колко е входната такса? Двайсет и пет хиляди?

Кимнах.

— Това е малко състояние.

Наистина беше цифра, която можеше да впечатли дори и банкер.

— Предполагам, една малка честна злоупотреба е нещо, за което ти не можеш и да си помислиш?

— Брет, не мога да сторя това на моите съграждани. Когато влязох в банковия бизнес — влязох на чисто, знаеш това.

— Да. Ако не можеш да вярваш на банкера си...

Като въздъхнах дълбоко още веднъж, аз се смъкнах от бюрото и се запътих към стъклената врата. Мати стана иззад бюрото си и ме изпроводи, прегръщайки ме през рамената.

— Господи, момче, наистина съжалявам. Не взе ли гаранция и от Поркчоп Слим в тази същата игра?

— Слим умря миналия месец.

Той изцъка състрадателно.

— Май чух някакви слухове за това. Само не разбрах от какво е умрял.

— Пет аса. Вдовицата му каза, че ми бил запазил хиляда долара, но тя ги използвала за погребението. Направила му наистина

грандиозно изпращане. Най-хубавото в историята на Бумгарнър Каунти, казва тя.

— Брет, аз чух друг слух за Слим...

— А?

— Чух, че жена му го е кремирала и е хвърлила праха в Рио Браво.

Плеснах се по челото.

— Вдовицата на Поркчоп ме е метнала? Накъде е тръгнал този свят?

Мати вдигна вежди и очите му под тях бяха широки и печални. Той поклати глава.

— Знам. Тъжна работа. Трудно е да вярваш на когото и да било в днешно време. Колко не ти достигат за тази входна такса?

— Само две хилядарки. Знам къде ме чака една, така че ако мога да намеря само...

— Брат ти не може ли да ти помогне, или и той ще участва в Сейнт Луис?

— Барт ще пропусне този шампионат, но вече инвестира пет хиляди в по-големия си брат.

Мати почеса глава, размишлявайки.

— Ами онзи твой агент, ирландеца, Големия Джим Макком?

— Няма.

— Джентълмена Джак?

— В затвора е поне до Коледа, а Контето Джим и той събира за входната такса.

— По дяволите. Лоша работа. Ако имах мои собствени пари, знаеш, че щях да ти дам. Сигурно като каре аса.

Той ми отвори вратата и един пистолет — сигурно като каре аса — бе насочен към нас.

— Господи — каза Мати — това е обир!

И наистина в момента се провеждаше банков обир. Няколко мъже с маски държаха насочени пистолети срещу касиерите и клиентите, които бяха вдигнали високо ръце към небето. Или по-скоро към тавана.

Бандитът срещу нас носеше мека шапка и превръзка на лицето. Първо пребърка мен. Намери в джоба ми стотачката, която ми бе дал Мати. После пребърка самия президент на банката.

И от един от джобовете на банкера — не онзи, от който Мати бе измъкнал стодоларовата банкнота за моя милост — бандитът извади пачка банкноти по-дебела от Библията.

— Ако не вярваш на банкера си — казах аз на Мати — на кого можеш да вярваш?

Мати, с вдигнати ръце, сви рамене и се подсмихна.

— Сега вече можеш да ми вярваш.

До вратата, където бе големият сейф, един от крадците завърза за дръжката му няколко пръчки динамит, запали клечка кибрит и я доближи до фитила.

— Хопа! — изкрещя той и се хвърли в страни, за да избегне взривната вълна.

Така направих и аз, и предполагам всички останали, макар че бях далеч по-загрижен за благополучието на Брет Мавърик.

Експлозията изкърти вратата от пантите ѝ, счупи всички прозорци на сградата, и в добавка се отрази зле на тъпанчетата на ушите ми. Единственото положително следствие бе гъстия дим, който представляваше сносно прикритие за всеки трезвомислещ човек, който има достатъчно мозък да се измъкне в бъркотията.

Като мен.

Пък и в края на краищата някой трябваше да иде да каже на шерифа.

Проблемът обаче бе в това, че когато се промъкнах като привидение през предната врата на банката сред облак дим, се натъкнах на четири познати лица.

Последният път, когато видях тези лица, бе на тази същата улица снощи на лунна светлина.

На слънчева светлина лицата изглеждаха още по-заплашителни.

— Луди ли сте? — казах аз, когато те започнаха да ме заобграждат.

— Ни най-малко — каза мъжът със суровите очи.

Движех се бързо, почти тичах, димът, който продължаваше да се носи от експлозията ми помагаше. Шмугнах се в най-близката уличка и се спотаих в сянката, като плътно се прилепих в дъсчената стена на една сграда.

Те бяха право по петите ми, и сянката не им попречи да ме видят, да се приближат и да ме обградят...

— Казах ви — натъртих аз, — не трябва никой да ни вижда заедно. Това всичко ще развали.

— Ако напуснеш града, преди да ни платиш — каза отново онзи, — това наистина всичко ще развали.

— Бих ли направил подобно нещо? — поклатих аз глава. — Къде отиде доверието между хората. Освен това трябва да ви отрежа от хонорара, задето дойдохте толкова късно. Още една секунда и онзи, Ангела, щеше да ми откъсне ръцете и да ме пребие до смърт с тях.

Водачът се намръщи.

— Никой нищо не е заподозрял, нали?

— Не — казах аз. — Това трябва да ви го призная. Всички се вързаха.

За представление, поставено за толкова кратко време — а именно, когато станях от масата за покер, за да отида в тоалетната, намерих тези момчета на втория бар и ги уговорих — резултатът не можеше да е по-добър.

— Истината е — каза мъжът, като се ухили, — че всъщност се забавлявахме. Мерси за леките удари.

Другите каубои се ухилиха, кимнаха и изцвилиха няколко пъти.

— Ами нямаше причина да искам да страдате — казах аз. По дяволите — това бяха най-добрите ми удари! Заслабвах. — Та така, за колко бяхме говорили, пет долара на удар?

Водачът кимна.

Когато пътувам, премествам стодоларовата банкнота от хастара на сакото на ризата си. Мушнах ръката си между копчетата и откачих банкнотата.

— Надявам се момчета имате да ми развалите стотачка — казах аз мило.

За нещастие нямаха.

След като се отбих в офиса на шерифа да му кажа за банковия обир, който вероятно вече бе приключил, аз се прибрах в стаята си в Кристъл Палъс, където ме очакваше доставка. На леглото лежеше прекрасната ми копринена риза, изпрана и увита в тънка хартия. Отгоре имаше бележка, на която пишеше: „С любов, Анабел.“

Толкова мило. Дълбоко в сърцето си Анабел бе добро момиче.

Измъкнах торбата на седлото изпод кревата, измъкнах нова стодоларова банкнота от скривалището, едно малко кожено отделение

с връзки, и я закопчах отвътре на ризата си. Правейки това, забелязах, че ризата ми вонеше от дима, през който минах на излизане от банката.

Често, когато пътуваш с дилижанс, срещаш по-изискани хора, така че може би щеше да е по-удачно да нося най-хубавите си дрехи. Съгласих се мислено с това и измъкнах копринената си риза от хартията, в която бе опакована. Моментално разбрах, че нещо не е наред.

Или аз изведнъж бях пораснал, или мисис Анабел Брансфърд я беше изпрала така, че ризата зверски се беше свила.

Въпреки това я облякох. Едва се намъкнах, но другата вонеше на дим, а не бях намерил време да изпера другите си неща. Нямах избор.

Слънцето все така печеше и денят бе все така великолепен, както сутринта, само че настроението ми бе далеч по-мрачно. Вървах бързо по главната улица, праметнал торбата през рамо, с карабина в ръка, а хората разумно се пазеха от пътя ми.

В края на улицата имаше кей, където чакаше фериботът. Дилижансът и впрягът му от четири коня бяха вече на борда, както и един от пътниците.

Анабел Брансфърд.

Пазеше се от слънцето с малко изящно чадърче, изглеждаше като слязла от страниците на модно списание в изрядно ушития си пътнически костюм с цвят на доларова банкнота. Как ми се искаше да ѝ го изпера.

Качих се по подвижното мостче на палубата на малкия ферибот и се присъединих към мисис Брансфърд, която стоеше близо до дилижанса. Тя не особено успешно се опита да скрие усмивката си, когато ме видя на какво приличам в риза, по мярка на десет годишно момченце.

— Нарочно си го направила! — казах аз, като посочих към гръдния си кош, под чийто напор копчетата щяха да се пръснат, а не защото се гордеех с външния си вид.

— Познай — каза тя.

— Това е щастливата ми риза!

— Вече не е. Мога ли да ти препоръчам нещо?

— Какво?

— Следващия път си пери дрехите сам — тя се усмихна самодоволно, завъртя чадърчето си и ми обърна гръб.

Хванах я за ръката и я извърнах към мен. Хванах я за рамото и забих свиреп поглед в големите ѝ сини очи с дълги клепачи, които се опитваха да гледат отегчено.

— Бельото ми е от Ню Йорк — казах ѝ аз.

— Колко вълнуващо.

— Къде по дяволите смяташ, че е ушита тази риза?

— В Лилипутия?

— В Париж, Франция, госпожо! Такива ризи не се продават във всеки магазин.

— Освен ако не е за детски дрехи.

Тя се измъкна от ръцете ми, аз се опитах да я хвана и тя силно ме изрита в лицето. Аз се превих на две и завих от болка, тогава един дълбок, властен, много мъжествен глас прогърмя зад мен.

— Махни си ръцете от прекрасната дама!

Кое то бе забележително глупаво изказване, като се има предвид, че в този момент ръцете ми не бяха близо до прекрасната дама, а бяха около лицето ми, докато подскачах насам-натам на един крак като ранен заек.

Когато най-накрая застанах на два крака върху земята, разгледах добре лицето, което бе направило тази идиотска забележка, и да ви кажа честно, то представляваше внушителна, величествена гледка.

Висок, кокалест, широкоплещест, и с изпито лице, той се взираше в мен с пронизващи, леко мънистени кафяви очи изпод черно бомбе. Тъмна, тук-там посребрена коса, добре поддържани мустаци в стила на Уайът Ърп и Бат Мастърсън и — както тези легендарни блюстителни на закона — бе нещо като напето конте, перчейки се с костюма си на райета и червена широка вратовръзка.

Градски позьор или не, той носеше пистолета си вързан за бедрото с кожен ремък, като истински стрелец, и около него витаеше толкова силно духът на Дивия запад, че би влязъл моментално в работа на някой от драматурзите на евтини романи, живеещи на изток като Нед Бънтлайн.

Той свали бомбето си и се поклони леко на Анабел:

— Ако този млад грубиян по някакъв начин ви безпокои, надявам се, ще ми разрешите да се намеся.

Анабел завъртя чадърчето си и пусна кокетния си поглед, да не говорим за превзетия южняшки акцент.

— Понякога, когато най-малко очакваш, се появява герой.

— Ваш покорен слуга, мадам — каза той, очевидно смутен.

И аз бих се смутил, ако кажа нещо като „Ваш покорен слуга“.

Тя се наведе към него и ако миглите ѝ бяха запърхали само йота повече, заклевам се, че щеше да се вдигне над земята и да отлети.

— Но това е самата истина... Мистър... Мистър...?

— Кошър, мадам. Зейн Кошър. Но ще съм ви задължен, ако ме наричате просто „Кош“. Така ме наричат приятелите ми и на мен ми харесва.

— Кош — промърморих аз. Това не е име. В това се берат ябълки.

Сега красивата южнячка стана свенлива и избягваше погледа му.

— О, мистър Кошър... Кош. Сигурна съм, че вие сте истински джентълмен.

И тя му протегна ръка, а старият глупак я целуна.

Вижте, нямам намерение да съм неучтив, наричайки този нежелан натрапник „стар глупак“, но колкото и внушително да изглеждаше, според мен не бе помирисвал жена, откакто Грант беше президент.

Анабел махна с облечената си в ръкавица ръка към мен, презрителен жест, с който ме представи:

— А този глупав на вид младеж се казва Бърт Мавърик.

— Брет — поправих я аз.

Така или иначе, Кошър не ми обърна никакво внимание. Не ми подаде ръка, нито пък аз на него.

— А аз съм Анабел Брансфърд — каза тя. — Ще пътувам с този дилижанс.

Усмивката под мустаците бе болезнено свенлива.

— За мое голямо удоволствие, аз също ще пътувам с него.

Те се гледаха един друг като влюбени крави.

— И аз ще пътувам с този дилижанс — отбелязах аз, в случай, че някой се интересува.

Очевидно никой не се интересуваше. Това пътуване щеше да е дяволски забавно.

Сега Анабел стоеше много близо до Кошър. Тя му довери, но достатъчно високо, за да мога и аз да чуя:

— Просто не знам какво можеше да направи този грубиян, ако трябваше да пътуваме само двамата, сами в дилижанса.

Е, мненията им съвпадаха: аз бях грубият.

— Мадам — каза Кошър, — сега аз съм тук и вие може да се отпуснете и да се насладите на пътешествието — той я погледна топло. — Знаете ли, имам чувството, че ако нямаше жени, ние всички нямаше да сме тук.

— Блестяща забележка — казах аз. — А ако нямаше мъже, пак нямаше да сме тук!

Кошър бавно се обърна към мен и тези очи като мъниста ме фиксираха все едно бях опасно оръжие.

— Да не би да ме подигравате, сър?

— А това би ли ви притеснило?

Кимна — също така бавно.

— Може да се ядосам. Не смятам, че това би ви харесало.

— Не, в никакъв случай не би ми харесало. Нека приемаме, че просто се съгласих с вас по необичаен начин.

Той ме изглежда дълго и сурово. А аз, Господ ми е свидетел, го изгледах по същия начин.

— Трудно ми е да реша — каза той — дали сте смел човек или страхливец.

— Може би зависи от обстоятелствата.

Под мустаците се оформи лека подигравателна усмивка. После Кошър се обърна и вдигна пътната чанта на Анабел, прехвърли я през парапета на покрива на дилижанса и я пхна в багажното отделение зад мястото на кочияша.

— Какво би станало със света — зачуди се Анабел — без истинските джентълмени?

— Мадам, карате ме да се чувствам неловко — каза Кош и й хвърли усмивка, на която и аз завидях.

Започна леко да ми се повдига, обърнах се и видях към нас да приближава един труп.

Е, не точно труп, но най-немощно изглеждащия старец, който бях виждал. В сравнение с него възрастният чиновник от Кристъл Ривър приличаше на младо яре. Износените му дрехи и смачканата шапка ме накараха да се зачудя как е успял да събере пари за билет за

дилижанс. Но той продължи към нас, мина по подвижното мостче с несигурна крачка и се затътри към дилижанса.

Кош не беше единственият истински джентълмен в Дивия запад. Отворих вратата на стареца.

— Имате ли билети? — попита дядката, гласът му бе не по-малко треперлив от него самият. — Аз съм кочияшът.

— Кочияшът?

— Да, какво, нещо не е наред ли?

— Добре ли се чувствате?

Гласът му този път, освен треперлив бе и възмутен.

— Защо, мътните го взели, всички това ме питат?

— Ами нямам представа — вдигнах рамене аз.

— Хайде, синко — каза той и протегна трепереща ръка. — Помогни ми, иначе никога няма да тръгнем.

Скочих на капрата, която бе на поне метър и осемдесет от земята и му подадох ръка, за ада го изтегля. Не бе много лесно. Бе като да качиш полупразна торба трески, само дето торбата в този случай се опитваше да ми сътрудничи. Най-накрая нагласих стария господин на мястото му.

— Няма ли да има придружител с пушка? — попитах го аз.

— За к'во? Нищо ценно не караме. Само пътници.

Не бях в настроение да разисквам философския подтекст на това изказване, нито пък ми се щеше да разкривам колко пари нося в торбата си, от която между другото не се отделях и за миг.

Старчето изсумтя нещо за благодарност, а аз слязох, за да се присъединя към моите спътници, които вече се бяха качили в купето.

Фериботът се отдели от брега.

Вдигнах глава и погледнах немощния пазител на нашата съдба, който бе седнал на капрата с юзди в ръце. Чух гласът на Татко в ухото си: „Синко, само да чуя, че играеш покер с жокери, ще те пребия до смърт“.

А тази игра бе пълна с тях.

РАЗБЪРКВАНЕ

Поклащането на дилижанс върху ресорите му на тъй и тъй клатушкащата се палуба на ферибота може да причини уникална морска болест, ако ѝ се оставиш. Държах очите си затворени и се концентрирах върху размесването на Мавърик, разновидност с една ръка, на която Татко ни бе научил с Барт. Първо с дясната ръка, след това с лявата. Успокояваше стомаха ми, изпълваше с мир душата ми...

Седяхме в купето, аз на предната седалка, с гръб към движението, точно срещу Анабел, която споделяше задната седалка с Кошър, с лице към движението. Никой друг, освен нас не пътуваше, така че просторното купе бе изцяло на наше разположение. Возил съм се в такъв дилижанс наблъскан с още една дузина хора.

Въпреки това скоро стана ясно, че купето е твърде малко, за да събере тези три личности.

— Бърт има аспирации — каза Анабел, гледайки пръстите на лявата ми ръка, които сръчно размесваха картите — един ден да стане картоиграч.

— Казвам се Брет — казах аз. — И не играя карти. Това ми е работата.

— Жалко — каза Кош.

— Какво му е жалкото? — попитах аз.

Той изсумтя.

— Един хубав як мъж като теб не бива да си прахосва живота в ролята на самомнителен комарджия.

— Не съм самомнителен — казах аз, оплесках розетката и трябваше да използвам и двете си ръце, за да не се разхвърчи тестето — и никога не играя комар.

— Бърт твърди, че покерът не е хазарт — каза тя и глупаво се засмя.

Кош ѝ се усмихна топло, а след това ме погледна строго и неодобрително:

— Какво е тогава, ако не е хазарт?

— Покерът, това са хората — казах аз.

Това бе ново за Анабел. Тя отмести очи от героичния си спасител и ме погледна, разбъркването с една ръка отново течеше гладко.

— Хората? — попита тя, опитвайки се да прозвучи саркастично, в тона ѝ обаче имаше повече любопитство.

Аз се ухилих.

— Както Татко обичаше да казва... „Ако познаваш покера, познаваш хората. А ако познаваш хората, целият свят стои пред теб като на длан.“

Кошър продължи да гледа неодобрително, но се появи и нюанс на жал.

— Както казваше моят покоен баща, той бе пастор, „Крушата не пада по-далеч то дървото.“

— Съветвам ви да не обиждате Татко ми, защото може аз да се ядосам — предупредих го аз.

Той помисли малко, но не отговори.

Анабел навлече на лицето си изражение на ранен гълъб, а клепачите ѝ запърхаха като крилцата на колибри.

— Надявам се, не сте твърде строг към хазартните игри, Кош... Аз самата от време на време си позволявам малко да поиграя.

— Не бих казал с ръка на сърцето, че одобрявам жени да играят хазарт — каза Кошър.

Аз се изсмях отривисто.

— Това е първото нещо, изречено от вас, с което моят Татко би се съгласил.

Кошър ми хвърли зъл поглед, после се обърна към Анабел и на лицето му отново разцъфна усмивка.

— Обаче в моя занаят човек не може да бъде пълен невежа в хазартните игри.

Красавицата се заинтересува.

— Чудя се какъв може да бъде този занаят, сър?

— Законът — каза той.

Отговори тихо, с достойнство и, разбира се, скромно.

— Шериф Зейн Кошър — промълви Анабел почти безгласно, очите ѝ се свиха, като върза нещата. — Господи, струва ми се, че съм чувала за вас!

Изпод мустаците свенливо надзърна полуусмивка.

— Възможно е, мадам.

— Абсолютно съм сигурна, че вие сте най-добрият — каза тя и от гласа ѝ струеше както сладко южняшко очарование, така и страхопочитание. Лицето ѝ вероятно бе също толкова благоговейно, но аз не го виждах — бях затворил очи, за да не виждам тази глупост и за да се концентрирам по-добре върху размесването на Мавърик.

— Не съм аз този, който може да каже това — отговори той смирено.

— Знаете ли — казах аз, без да отварям очи. — Не мога точно да установя акцента ви, мисис Брансфърд.

— Не ставайте смешен, сър — каза Кош почти грубо. — Това е южен акцент. Подобни проникновени наблюдения отличават блюстителите на закона от хлапаците.

— Това, което имах предвид — казах аз и отворих очи, за да видя гримасата, която знаех, че е изкривила красивото лице — е точно от коя част на южните щати сте?

Усмивката ѝ бе толкова лъчезарна, колкото и фалшива.

— Бил ли е някой от вас, джентълмени, в Моубайл?

— Не мисля, че съм бил някога там, мадам — каза Кош.

— Поне не си спомням — казах аз.

Тя кимна.

— Ами аз съм от Моубайл.

— Моубайл? — казах аз. — Мислех, че казахте Моулайн.

— Това е в Илинойс — каза ми Кош сприваво. — Това изобщо не е на Юг.

Тя вирна глава, така че аз да мога да видя, че се мръщи, а Кош не.

— Ама че съм глупак — казах аз. — Вие сте имали предвид Моубайл, Алабама. Ами аз съм бил там много пъти.

— Светът е малък — подхвърли Кош.

Аз се ухилих и поклатих глава.

— Сигурен съм, че имаме много общи познати, мисис Брансфърд. Например, познавате ли... ух. Извинете ме. Дамите винаги са първи... започнете вие.

Внезапно Анабел зарови рамо в здравето рамо на Кошър. Развълнуваният ѝ глас подсказваше, че още малко и ще се разплаче.

— Толкова дълго се опитвах да забравя това ужасно място...

Той я галеше по гърба и ѝ говореше, да, няма грешка.

— Хайде, хайде, детето ми...

Тя вдигна поглед към него и трябваше да признае — наистина бе проляла няколко сълзи и красивата ѝ малка брадичка се бе набръчкала.

Браво.

— В този порочен град преживях такава отвратителна лична трагедия. Моля ви, джентълмени, да дадете на една дама правото да не говори повече за това...

— Нито дума повече няма да бъде изречена — заяви Кош.

Аз бях изровил от джоба си носна кърпа и бършех очи.

Сега бе ред на Кошър да ми се намръщи.

— Страданието на една жена не е достоен източник за забавление на един мъж... Бърт.

Аз също се намръщих. Имах чувството, че щеше да ми нареди да напусна града със следващия дилижанс, ако вече не бях в него.

— Тимбъррр...! — чу се един несигурен глас отгоре, унилият грак на нашия полумъртъв кочияш.

Плясъкът на фериботната рампа във водата, бе последван от рязкото потегляне на дилижанса, който се клатеше на предните и задните си покрити с кожа стоманени ресори, докато конете пристъпваха напред. Глухият, премерен тропот на подкованите им копита първо по палубата, после по рампата бе последван от плискането на вода, когато животните заизкачваха нас и колата, която ни носеше, нагоре по речния бряг.

Скоро дилижансът се заклатушка по един път през долината сред дрънченето на сбруята, ругатните и командите на нашия кочияш, който очевидно имаше специално отношение към водача (Дий, Оли! Дий!), стараше се, доколкото може, да поддържа постоянна скорост, докато се виехме сред величествени скални формирания, а големите колела бяхтеха двата коловоза на пътя. В синкавата мараня на хоризонта приказно изглеждащи планини стоически наблюдаваха как нашият дилижанс се промъква през осеяната със скали и кактуси пустош.

Наредих няколко пъти пасианса на Мавърик върху торбата на седлото — като правех по пет покер ръце, без да тегля допълнителни карти от случайни двацет и пет карти, колкото и да звучи невероятно, много по-лесен начин за печелене на пасианс, отколкото стандартния

— и се опитвах да не обръщам много-много внимание на безсрамното флиртуване на Анабел с Великия Мъж на Дивия запад.

Тя изкрънка от стария герой няколко истории за нарушения на законността из граничните райони, изпълнени със самоотвержена храброст, макар че, честно казано, не трябваше много да го крънка.

— Осем мъже? — възкликна тя. — И всичките престъпници? И всичките въоръжени до зъби? И вие се изправихте сам срещу тях? Искам да кажа... как е възможно... дори вие...

— Аз бях представителят на закона и реда в тази област — челюстта му се издаде напред. Устните му едва-едва помръдваха, когато тихо добави:

— Когато един мъж даде дума да върши работата си, той я върши.

Тя плесна с ръце.

— Но сигурно ви е било страх.

Той леко се ухили.

— Разбира се, че ме беше страх, мис Анабел. Да чувстваш страх не значи, че си страхливец. Когато му се подадеш, тогава ставаш страхливец.

Тя погледна към мен с полупритворени очи и леко презрение.

— Мистър Мавърик не вярва в смелостта.

— Чакайте сега, мисис Брансфърд — казах аз хрисимо, — не предавайте грешно думите ми. Аз просто казах, че смелостта се надценява. Както казваше старият ми Татко...

Кошър ме прекъсна.

— Току-що осъзнах нещо, млади момко.

— Така ли! И какво е то?

— Вие, сър, представлявате всичко, което ненавиждам.

Вдигнах рамене.

— Значи правя нещо добро.

Анабел, този стожер на морала, поклати скръбно глава.

— Докъде би стигнал светът, ако всички бяха като вас?

— Ами светът щеше да си е много добре. Повече покер, по-малко насилие. Преди с брат ми Барт да заминем на война, Татко ни каза: „Момчета, ако някой от вас се върне с медал, ще ви убия и двамата с голи ръце.“ Да поддържам друго мнение ще бъде неуважение към заветите на родителите ми.

Поучудена Анабел попита:

— Участвали сте във войната, мистър Мавърик?

Кимнах.

— На страната на Севера или Юга, сър? — попита Кош.

— Започнахме на страната на Юга и свършихме възторжени янки. Плениха ни рано и трябваше да избираме — или да изгнем в някой затвор в Северните щати, или да отидем на Запад и да помогнем на Юниъна да понамали индианците.

— А след войната? — попита тя. Бе започнала с намерението да ме изложи, но сега изглеждаше искрено заинтригувана.

Аз размесвах картите, този път с две ръце.

— Известно време бях скаут, арестувах веднъж Джеронимо, а след това промених решението си и му помогнах да избяга на свобода.

— Защо? — попита тя озадачена.

Свих рамене.

— Може би той трябваше да бъде свободен.

Тя ме гледаше изпитателно. Кош се бе вторачил в прозореца, макар че нямаше кой знае какво да се види, освен прахоляка, който вдигаха бягащите коне.

— Нито думичка не ви вярвам — каза тя.

— Понякога и на мен ми е трудно да го повярвам — признах аз.

Бях заспал.

Сънувах, че яздя див мустанг, странен сън за човек, който почти не се бе занимавал с обзядване, но на сън всичко е възможно. Просто продължих да подскачам на мустанга.

След това някой започна да ни клати, не само мен, но и коня, който яздех.

Събудих се, устата ми бе пълна с прах, а красивото, но изплашено лице на Анабел Брансфърд бе толкова близо до мен, че се притесних дали не ми е лош дъхът.

Но тя не се притесняваше. Тоест, не я притесняваше дъхът ми.

— Да не би нашият водач да е тръгнал по някакъв пряк път? — попита тя.

Това бе резонен въпрос, като се има предвид, че дивият мустанг, който бях яздил в съня си, се оказа резултат от побеснелия дилижанс, в който се возех.

Още малко и дилижансът щеше да полети надолу по коловозите, подскачаше неистово върху предните и задните си ресори, ударите на подковите вдигаха невъобразим облак прах, който изцяло ни обгръщаше — всичко това, плюс липсата на ругатни и викове от нашия кочияш, — показваше, че впрягът тича свободно и волно като орегонски вятър.

Кошър също спеше, но друсането на купето, което ресорите едва ли можеха да омекотят, както и истеричният глас на Анабел, го събудиха.

Край нас летеше пустата камениста местност, едва видима през прахта, но воят на колелата в коловозите и пронизителните писъци на сивите скали при съприкосновението с тях казваха всичко.

Докато дилижансът се мятеше насам-натам, аз се надвесех през единия прозорец, а Кошър през другия. Трябваше да се подадем почти до кръста, но видяхме едно и също нещо — нашият приличен на труп кочияш се бе свлякъл на мястото си на капрата. Той ни кимаше, но не смятам, че се съгласяваше с нещо конкретно. Всъщност съвсем явно бе, че той най-накрая бе оправдал вида си.

Макар че това едва ли му бе донесло удовлетворение.

Не можех да видя дали държи юздите или не. Не мисля, че имаше значение.

Вмъкнах се вътре.

Кошър бе направил същото. Очите му бяха сурови и блестящи.

— Не мисля, че дъртакът спи.

— Нито пък аз.

Анабел се бе вкопчила в кожената ръкохватка над прозореца, но въпреки това подскачаше надолу-нагоре като неуправляема играчка на пружина — абсолютно по същия начин.

Разбира се, ние с Кошър също подскачахме.

— Качи се горе — изкреця Кошър — и спри дилижанса!

— Не мисля, че ми се иска да направя това — казах аз.

Той посочи с палец към прозореца и лицето му бе мрачно.

— Задното колело от моята страна се е разхлабило! Ако се откачи, всички ще сме по-мъртви от Линкълн. Разбираш ли?

Кимнах, или може би бе само друсането на подивелия дилижанс.

— Аз ще изпълзя навън и ще закрепя колелото — каза Кош — а ти се качи и хвани юздите на впряга. Не мисли за това, момче, просто

го направи!

— Защо ти не го направиш — казах аз, — пък аз ще закрепя колелото.

— Не — каза Кош строго, докато колата ни лашкаше като топки, — ти ще го направиш!

Бях се вкопчил в кожената ръкохватка до прозореца с всичка сила, когато Анабел ме плесна по ръката, сякаш бях непослушно дете.

— Ти ще го направиш! — каза тя, очите ѝ хвърляха искри. — Ти си по-младият!

В този случай Кош ни най-малко не изглеждаше обиден от тази забележка.

И тогава аз направих нещо адски глупаво.

Отворих вратата.

Облаци скален прах се надигнаха като дим от бушуващ огън, аз заставах, рисковано балансирайки, на стоманената стъпенка, но нямах намерение да излизам от купето, а исках да се покатеря върху него. Кашляйки, с присвити очи, докато прахта се вихреше около мен, протегнах нагоре ръка, пръстите ми отчаяно се опитваха да се вкопчат в стоманената преградка на багажника.

Хванах се!

Стиснах здраво, залових се и с другата ръка и като се отблъснах от стъпенката, започнах да се набирам нагоре. Хватката ми бе добра и ако само можех да се отърва от прахта в очите и да се ориентирам...

Тряс!

Сигурно бяхме попаднали в дяволски дълбок коловоз, препускайки по неравния терен, защото изпуснах добрата си хватка и се свлякох надолу по дървената повърхност на дилижанса, ръцете ми накрая се вкопчиха в перваза на прозореца. Стъпалата ми докоснаха твърдата земя и вдигнаха още прах. Успях да вдигна крака и да ги пъкна под купето върху дървената платформа отдолу.

Като не можах да мина отгоре, може би ще успея да мина отдолу...

Като си поех дъх, който се състоеше предимно от прах и много малко въздух, пуснах перваза на прозореца, крепейки се на крака, докато се плъзнах надолу и се вмъкнах под извитото тяло на купето. Дилижансът подскачаше и се клатеше по коловозите на пътя, ударите на подковите правеха миниатюрни дяволчета от прах.

Запридвижвах се някак под купето, по скелетната дървена конструкция, която поддържаше осите на колелата, към задната част на дилижанса, където като несръчен паяк се покатерих по паяжината от кожени ремъци на задния багажник и успях да се хвана с една ръка за стоманената преграда на покрива, а след това и другата ръка...

Тряс!

Пак коловоз, но този ми помогна! Изхвърли ме върху покрива и аз тупнах по гръб. Вятърът свиреше в ушите ми, но нищо не можеше да ме накара да пусна това проклето желязо.

Тряс!

Докато дилижансът друсаше и се клатеше, аз се придвижвах по покрива през омотания с ремъци багаж. Спрях, за да погледна към страната на Кошър — Къде ли беше? Помолих се на бога дъртото копеле да не е паднало, докато е опитвал да поправи онова колело и да се е убил. А може би вече го е оправил и се е върнал обратно в купето...

Или може би на колелото нищо му е нямало и това е било просто номер, за да се впусна в тази театрална разходка.

Но сега нямаше време да размишлявам върху това. Пропълзях през багажното до мястото на кочияша... само че не беше толкова лесно. Капрата бе на няколко стъпки по-долу и слизането ми там трябваше да е много добре премерено, в противен случай, ако по време на опита ми уцелехме коловоз, щях да изхвърча през глава във впряга потни, напрегнали до скъсване мускулите си коне.

А след това под обкованите със стомана колела.

Кочияшът не можеше да ми помогне. Сега той беше съвсем истински труп, проснат на седалката, единственият живот, останал в него, бе друсането на дилижанса. Поне юздите бяха все още омотани в безжизнените му ръце.

Въздухът тук горе не бе толкова прашен. Много добре. Поех известно количество и започнах да се снижавам, тряс! Още един дълбок коловоз, който ме запрати в празното пространство, и аз отчаяно заразмахвах ръце, опитвайки да се вкопча в нещо, каквото и да е, само не и въздуха, молех се да се хвана за нещо...

Пръстите ми докоснаха плат, хванаха се за него, успяха да се докопат до още, вече наистина се държах за нещо, държах се за него, мъртвия кочияш, и някак обвих ръце около него, прегърнах го, само че

той не можеше много да ми помогне, тъй като бе напълно мъртъв, и дори прояви безобразна липса на учтивост, като започна самият той да пада от дилижанса, хлъзгайки се по гладката дървена седалка под натиска на моята хватка.

Ударите на копита гърмяха в ушите ми, аз висях навън, държейки се единствено за трупа, който също бе на път да изпадне. Да върви по дяволите! Присегнах се към преградата, която ограждаше капрата, хванах се за нея и когато развилнялата се кола внезапно свърна в друга посока, кочияшът, около чиито ръце юздите все още бяха хлабаво увити, започна да се плъзга на другата страна.

Тогава се озовах на дървената пейка, все едно бях въоръжена охрана на дилижанс, чиито мъртъв кочияш всеки момент щеше да падне от капрата.

— Никъде няма да ходиш! — изкрещях му аз. Поне не докато юздите бяха в отпуснатите му лапи. И той не каза и дума, когато го сграбчих, издърпах го обратно и го настаних на пейката до мен, където беше истинското му място.

— Дръж се прилично! — викнах му аз, разтворих меките му пръсти и измъкнах юздите. Дилижансът отново бе попаднал на коловоз, достатъчно дълбок, за да прати трупа по-близо до мен и внезапно ръцете му се озоваха около врата ми много любвеобилно.

Не обърнах внимание на това — трябваше да поема юздите в ръце и най-накрая успях, хванах юздите.

Избутах с рамо кочияша на една страна с вик:

— Стой там и трай! — и тогава, хванал здраво по кожена юзда във всяка ръка, изкрещях:

— Пррът!

Те моментално откликнаха на командата ми.

Но не съвсем така като бях очаквал.

Своенравните копелета, принадлежащи към конския род, препуснаха като обезумели, увеличиха скоростта, копитата им яростно блъскаха земята.

— Казах прръът, по дяволите!

Последвалият взрив за малко да ме изхвърли от пейката и да ме запрати върху гърбовете на конете.

Настаних се отново на мястото си, задникът ми подскачаше по дървената пейка, стиснах юздите колкото можах и дръпнах силно,

впрягайки всеки мускул и сухожилие, които бях развил през един живот, фанатично отдаден на избягването на всякакъв тежък труд.

Не бях толкова глупав, че отново да извикам „Прт!“. Какво друго използваше покойният ми спътник, за да привлече вниманието им? Спомних си за ферибота... може би си заслужаваше да се опита...

— Тим-бърррррр! — изкрещях аз и дръпнах юздите.

Мътните ме взели.

Стана. Животните намалиха скоростта, а щом крачката им се забави, се предадоха на изтощението и като направиха още няколко мързеливи разкрача, спряха.

Няколко мига останах просто така, без да мърдам, с отпуснатите юзди в ръка, изтощен, но весел и щастлив. Сърцето ми блъскаше, дишах тежко. Кочияшът, клюмнал до мен, също се радваше на спокойствието.

Долу отляво на мен, Кошър слезе от дилижанса и джентълменски помогна на Анабел.

Старият хитрец, казах си аз и, без много да му мисля, скочих от капрата.

Предполагам, че трябваше да бъда по-внимателен.

Сред прашните вихри и сред бъркотията не бях забелязал, не бях осъзнал, че сме спрели на ръба на пропаст.

И то не каква да е пропаст, а на каменистия склон на каньон. Е, не беше дълбок като Гранд Каньон. Всъщност далеч не бе толкова дълбок. Просто достатъчно дълбок, за да се натроши всяка костичка на тялото ти, ако решиш да се хвърлиш надолу.

Решение, което аз се опитвах да взема, застанал на самия ръб, с гръб към пропастта, виещият вятър бушуваше из каньона, и ме зовеше, докато ръцете ми неистово вършееха из въздуха. Не се осмелявах да погледна назад към дългото падане, което ме очакваше, докато размахвам ръце като вятърна мелница. Застанал на безопасно разстояние, Кошър ме наблюдаваше, прегърнал Анабел през кръста, за да ѝ вдъхне увереност.

Тя изглеждаше смутена. Бе покрила лицето си с облечената си в ръкавица ръка и надзърташе през пръсти към моята олюляваща се фигура.

— Няма ли да му помогнеш? — попита тя Кош.

— В края на краищата младежът така усилено се труди, за да доведе всичко до успешен край — каза Кошър царствено, — че само би се засегнал, ако му помогна. В крайна сметка той ще оживее и ще ми бъде благодарен за това.

Тогава възвърнах равновесие, залитнах напред към твърдата земя и се приземих по лице, вдигайки последен облак прах.

Една силна ръка се появи пред погледа ми.

— Разреши ми да ти помогна — каза Кош.

Погледнах го злобно.

— Ти направи достатъчно много — станах на крака и, изтупвайки се, казах: — Имам предвид това, че оправи колелото. Иначе всички щяхме де сме мъртви.

— Оказа се, че съм сгрешил — каза Кошър. — Колелото си беше съвсем наред.

Той се наведе към мен и прошепна в ухото ми:

— Някой трябваше да остане в купето да пази малката дама, синко.

Поруменяла от негодуване, Анабел вирна брадичка, опря юмручетата си от двете страни на тънката си талия и каза:

— Шериф Кошър ти направи услуга.

Ококорих очи.

— Услуга?!

Тя кимна.

— Той ти помогна да добиеш самоуважение. Не се ли чувстваш по-добре сега, след като направи нещо смело?

Няколко мига стоях като вкаменен. След това избърсах праха от лицето си с две ръце, приближих се до Кош и го дарих с лъчезарната си усмивка.

— Сега разбирам — казах аз. — Това е било за мое добро. Да дооформя характера си.

— Точно така — Кошър погледна към небето и се усмихна носталгично. — Как добре си спомням първия си излязъл извън контрол дилижанс... човек някак се привързва към тази работа...

— О, аз се уча. Странно — поклатих глава. — Ти сигурно си мислиш, че съм ядосан.

Анабел бе взела колана с пистолета от дилижанса.

— Заповядай, Брет.

Не „Бърт“, за разнообразие. Тя изглежда бе много горда заради мен.

— Но аз не съм ядосан. Ни най-малко — закопчах кобура на 44 калибровия си колт и го закрепих за крака си. — Има само още една дреболия.

Кош се усмихна щастливо на ученика си.

— Да, момко?

Извадих пистолета си — въпреки изтощението ми светкавичното изваждане се получи добре — закачих петлото с палец, чу се едно зловещо щрак и той погледна към дулото, мънистените му очи се кръстосаха.

— Не се опитвай втори път да ми помагаш — казах аз.

ОПАСНОСТИ, ТРУДНОСТИ И КЛОПКИ

Когато и последната лопата пръст бе хвърлена, слънцето вече бе слязло ниско и небето изпъстрено с виолетово и оранжево, а сенките ни падаха дълги и криви върху гроба на нашия безименен кочияш. Сложих лопатата, която с Кош си бяхме разменяли, обратно в отделението за инструменти, но ако подобна съдба някога ни сполетеше, надявахме се всеки пътник да прояви същата доброта и към нас.

Стояхме над гроба с шапки в ръце, между нас беше Анабел.

— Каза, че баща ти е бил пастор — напомних му аз. — Ти ще кажеш думите.

Кеш кимна и зарецитира „Отче наш“. Аз се присъединих към него. Анабел направи същото някъде към средата.

— Предполагам — каза Кошър някак неловко, — някой трябва да каже няколко добри думи за покойния.

— Откъде да знаем, че е бил добър? — измърмори Анабел, като за миг забрави южняшкия си акцент. Лицето ѝ, изкривено от яда, бе жестоко. — Не знаем абсолютно нищо за дъртака, освен че умря, докато ни возеше и за малко не ни уби.

Кошър хвърли разочарован поглед към нея.

— Така е, не знаем! — каза тя и тръсна предизвикателно къдрици. — Дори не знаем името му... в портфейла му имаше само един списък с публични домове.

— Слаба е плътта — каза Кош.

— Слаба е и аз съм гладна — каза тя. — А ти каза, че трябва да опитаме да стигнем до тази страноприемница преди да се стъмни.

Аз също бях гладен и като Анабел не бях много-много по церемониите, нито пък приемам живота на сериозно. Но смъртта? Това бе нещо друго.

Започнах да пея:

— Смайваща благодат, как сладък е звукът...

Гласът ми ехтеше из неплодородния пейзаж. Не звучеше никак лошо. Внезапно Кош се присъдени към мен.

— ... който спаси грешник като мен — пеехме ние.

В двуглас. Освен това гласът му не беше лош.

Жестокостта напусна лицето на Анабел, красотата се върна и бях сигурен, че тя вече съжалява за това, което е казала. Трогнала я бе хармонията на нашите гласове.

— ... загубих се — пеехме тримата — но сега отново съм добре...

Тя имаше прекрасен глас, висок, чист като планински поток, макар че не бе много сигурна в думите. Тя спря, когато стигнахме:

— ... бях пленник, но сега съм свободен.

Но когато започнахме следващия куплет, тя отново се присъедини към нас, и тримата пяхме така все едно пеем заедно от години. Едва ли имаше църква в страната, която не би ни приела с радост в лоното си.

— През много опасности, трудности и клопки — гласовете ни се сляха и зазвънтяха из местността — аз вече минах. — Но благодатта дотук изведе ме невредим. И благодатта до дома ми ще ме заведе...

Когато ехото от красивата ни песен замря, ние казахме по една безмълвна молитва, всеки по свой си начин, измърморихме „Амин“ и оставихме нашия спътник в последния му земен дом.

Отправихме се към въпросната странноприемница, за да се наядем и да намерим подслон за през нощта.

На следващата сутрин, когато напуснахме странноприемницата добре нахранени и още по-добре отпочинали, тримата решихме да пътуваме заедно на капрата. На Анабел ѝ се хареса идеята да бъде на въздух и да се наслаждава на изгледа, пък и не ѝ се нравеше да пътува сама в купето. Кош и аз се сменяхме на юздите, като и двамата му хванахме цаката много бързо. Конете се държаха добре, а пътят не ни поднасяше никакви изненади.

Докато не завихме и не видяхме малък керван каруци.

Риданията бяха като самотна тъжна песен, която съпровождаше трагична гледка — четири каруци, брезентовите им покривала бяха изгорели, а дървените им обръчи бяха почернели от огъня и още тлееха. Жени и деца бяха се скупчили около проснатите тела на мъжете, плачеха и нареждаха. Мъжете изглежда бяха само ранени, не

убити, което бе известна утеха. Няколко оседлани коне и волове лежах мъртви под силното слънце и угощаваха мухите.

Животът в Дивия запад често бе тежък за заселници като тези. Хората се давеха, като преминаваха реки. Цирей на врата на дете водеше до треска и смърт. Холера, дизентерия. Каруци се чупеха. Домашни животни умираха, ухапани от змии. Но никое от природните нещастия не можеше да се сравни с мъката, която човек можеше да причини на друг човек.

Приличаше на индианско нападение. Преди много години съм виждал подобни тъжни сцени, по време на скаутските ми дни. Единственото нещо, което можеше да се сравни по жестокост, бяха набезите на щатските войници срещу безпомощните индиански села.

Но тези дни бяха отдавна и безвъзвратно отминали. Все по-малко заселници си проправяха път из тази суха земя, а и враждебно настроени индианци не бяха останали — благодарение на хора като мен.

Дръпнах юздите и спрях дилижанса, а Кош скочи на земята с пъргавината на човек, двойно по-млад от него, и буквално спринтира към пострадалите коли.

В мига, в който се освободи от надзора на Кошър, Анабел измъкна отнякъде плоско шише и отпи голяма глътка. Миризмата на уиски не можеше да се сбърка. Като избърса устата си с опакото на нежната си ръка, тя ми подаде бутилката, но аз поклатих отрицателно глава.

— Извинявай — каза тя. — Забравих за въздържанието ти от твърд алкохол и тежка работа.

Кошър търпеливо разговаряше с две жени, чиито разкъсани басмени рокли и бели бонета се развяваха на сухия бриз. Дори от това разстояние се виждаше, че са майка и дъщеря. Кошър направи жест към нас и те всички тръгнаха към дилижанса.

Помогнах на Анабел да слезе и го посрещнахме край пътя.

Кошър с едно джентълменско махване на ръка ги представи.

— Това е мисис Колбърт и дъщеря ѝ Милисънт.

— Моите съболезнования за нещастията ви, мадам — казах аз и свалих шапка.

— Казват, че е индианско нападение — информира ме Кошър.

Майката, кокалеста жена на около петдесет, с небесносини очи като красив антипод на преждевременно състареното ѝ лице, бе на ръба на истерията.

— Беше ужасно, толкова ужасно — каза тя. — Тези диваци се нахвърлиха върху нас и... и...

Тя не можеше да намери думи, но очите ѝ казваха всичко.

Но аз възразих!

— Моите уважения, госпожо, обаче не са били индианци.

Гримасата ѝ бе свирепа.

— Целите бяха намазани с цветовете на войната, крещяха, виеха, кряскаха...

— В тези части на страната няма враждебно настроени индианци...

Не искаше и да чуе. Тя потрепери и притисна към гърдите си подсмърчащата си дъщеря — приятна девойка на около двайсет — все едно бе малко дете. Анабел започна внимателно да ги разпитва за нападението, а Кошър ме дръпна настрана.

— Казах им, че ще ги откараме обратно в Кристъл Сити — каза той. — Мисля, че ще можем да ги натъпчем всичките в дилижанса или отгоре върху купето.

— Това значи да се позабавим, нали?

— Само един ден.

— Трябва да отида на шампионата по покер...

Майката бе започнала да плаче. Кошър я гледаше съжалително и разбрах, че съм загубил.

— Те застреляха мъжете ни — нареждаше тя — подпалиха каруците ни, избиха конете и воловете ни...

— Ще взема само един кон — прошепнах аз на Кош. — Ще могат да ми отделят едно от тези седла върху мъртвите животни, а ти можеш...

Но продължавайки да описва извършените зверства, гласът на жената се заиздига:

— ... и откраднаха колата с всичките ни пари...

— Пари? — казах аз.

Приблизих бедната жена.

Тя отново ридаше.

— Латерната на детето ми, няма я... отиде си завинаги...

Накрая и дъщерята проговори:

— Взеха дори сватбената ми рокля! За какво им е притрябвала сватбената ми рокля, мамо?

— Прощавайте — казах аз. — Споменахте нещо за пари?

— Мавърк — каза Кошър, гласът му бе нисък, звучен и проповеднически:

— Спазвай известно приличие, сър!

Взех ръката на жената и я погалих.

— Знаем, че ви е трудно — казах аз тихо и с разбиране. — Точно колко бяха парите?

Дори Анабел бе отвратена от мен.

— Ти си чудовище! — каза тя. После пристъпи между мен и жената като ме пунтираше и с глас, преливащ от престорено съчувствие попита:

— Точно колко бяха парите?

А майката и дъщерята, прегърнати в мъката си, подсмърчайки и сподавяйки риданията си, отговориха в един глас:

— Трийсет хиляди долара.

Анабел слисано ме погледна. Все едно някой я бе праснал по главата. Вероятно аз съм изглеждал по същия начин.

Нахвърлихме се върху двете жени и започнахме да ги разпитваме така бързо и напрегнато, че излекувахме мъката им и я заменихме със страх.

— Спри! — изкрещях аз и Анабел млъкна.

Двете жени се бяха сгушили една в друга и трепереха от страх.

— Госпожо — казах аз кротко, стараейки се да ги успокоя (както и себе си, и Анабел) — ако си получите обратно трийсетте хиляди долара, бихте ли платили за това десет процента?

Бърза като заек, майката каза:

— Пет.

— Майко — изгъгна момичето, което бе загубило латерната и сватбената си рокля, — дай им всичко, което искат.

Кошър, който стоеше настрана, кръстосал ръце, поклащаше глава строго и неодобрително.

— Лешояди — беше редакторският му коментар.

Кокалестата госпожа вече не бе нито разстроена, нито уплашена, просто делова.

— Наистина ли мислите, че можете да ни върнете парите? Това е всичко, което имаме... всичко, което имахме...

Дарих я с една вдъхваща доверие версия на лъчезарната си усмивка и понечих да отговоря, но Анабел ме изпревари.

— Можете да разчитате на нас! — каза тя.

Направих недоволна гримаса.

— Какво искаш да кажеш с това „нас“. Не си спомням да съм взимал съдружник...

— За десет процента — каза майката, кръстосала ръце като индиански вожд. — Искам тези диваци да си платят за това, което направиха!

Зарадвах се да чуя за десетте процента, но трябваше да й кажа истината.

— Госпожо, повярвайте ми. Бил съм индиански скаут, когато бях малко по-голям от вашата дъщеря. И няма никакви, повтарям, никакви враждебно настроени индианци в тази част на страната.

Глух тътен сложи точка в края на изречението ми, но след това последва още един и още един, докато изречението ми се превърна във въпрос от ескалираща каденца, която ехтеше от хълмовете.

Индиански бойни барабани.

ПРЕРИЙНО ЦВЕТЕ

Следите бяха пресни. Неотдавна бе валил дъжд, така че всички скорошни следи от коне и добитък бяха заличени. Тези следи бяха на няколко часа.

— Яздыт подковани понита — казах аз, като вървах през храсталациите, Анабел ме следваше. На няколко крачки зад нас, също пеша, Кошър водеше три коня от впряга на дилижанса, които бяхме оседлали. Тъй като аз бях забил поглед в земята, Кошър непрекъснато се оглеждаше за опасности. В момента нямах нищо против, че е с нас.

Той от своя страна нямаше никакви критични забележки към следотърсаческите ми умения. Стариият войн можеше да познае човек, който е способен да проследи кърлеж по твърда скала.

Но да не забравяме и третия член на нашата експедиция.

— Какво от това, че са подковали понитата си? — попита тя недоверчиво.

Продължавахме да вървим, сухата растителност шумолеше под краката ни.

— А, значи, че преди това не са били подковани — заключи тя. — И какво от това?

— Не значи, че преди това не са били подковани. Просто значи, че не са индианци, тъй като индианците не подковават конете си.

— А може би тези индианци са ги откраднали.

— Не са индианци.

Тя се нацупи.

— Какво толкова ги защитаваш тези индианци? Те са само едни мръсни диваци.

Спрях и мило се усмигнах.

— Знаеш ли, Анабел, като се замисли човек, ти си абсолютно права. Те са само шайка негодяи и диваци, а освен това са и неблагодарни.

— Неблагодарни?

Продължих да се движа, очите ми разчитаха знаците по храстите. Земята тук изглежда бе по-плодородна — с часове бяхме пътували, без да видим нещо, освен лишеи, суха трева и най-различни кактуси, упоритата флора, която може да вирее дори в пясъците на пустиня. Но тук светът започна да се раззеленява.

— Да, неблагоприятни — продължих аз. — Все пак ние сме им дали едрата шарка?

— Много смешно.

— Но от друга страна мисля, че са си го заслужили, задето са били на нашата земя преди да дойдем тук. Та като говорим за хора, които не са си на мястото, какво точно правиш тук?

— Ние сме съдружници. Петдесет на петдесет.

— Да предположим, че направим тази гигантска крачка — казах и поспрях за миг. — Да предположим, че сме наистина съдружници. Кой решава дяловете? Твоите следотърсачески умения не са на кой знае каква висота...

Зад нас Кошър се обади не особено уместно.

— Петдесет на петдесет ми се струва справедливо.

Хвърлих му унищожителен поглед.

— А как точно си представяш твоя дял в цялата работа? Трима съдружници не могат да си поделят нещо петдесет на петдесет.

Той ме погледна подозрително през присвитите си очи.

— Някой трябва да ви наглежда, деца... ако акцията се окаже успешна, някой трябва да се погрижи онези храбри дами да си получат обратно парите.

Един от конете, които той водеше, изцвили, изразявайки моето мнение.

Продължих напред. Храсталакът се превърна в гъсталак. Ако тези „индианци“ си въобразяваха, че ще загубим следите им тук, наистина бяха тъпи диваци.

Анабел изприпка и се изравни с мен.

— Няма да стане петдесет на петдесет.

— Добре, тогава да го направим четирийсет на шейсет, щом си толкова belligerant.

Аз само я погледнах.

— Belligerant. Или може би е прекалено грубо, вероятно recalcitrant ще бъде по-точно.

Погледнах назад към Кошър, който също не разбираше нито думичка от приказките ѝ.

Тя докосна гърдите си.

— Френски, джентълмени. Образование. Нещо, което цивилизованите хора придобиват.

— Красиви думи, Анабел — казах аз. — Само че не струват четирийсет на шейсет. Какво друго смяташ да направиш, за да заслужиш дяла си, освен да рецитираш френския речник?

Гъсталакът, в който вървахме, бе трудно проходим и тя ме държеше под ръка. Май нямах нищо против.

— Ще помагам — каза тя. — Да. Първо, няма да сте съвсем сами тук. Ще има кой да дава идеи...

Тя избра точно този момент да закачи върха на едната си обувка в един сух клон, загуби равновесие, залитна напред и опита да завлече и мен. Мъчейки се да се задържи на крака, тя се вкопчи в колана ми и едната ѝ ръка потърси опора не къде да е, а в 44 калибровия ми колт.

Пистолетът произведе изстрел, разтърси земята, уплаши конете, да не споменавам колко уплаши мен самия. Докато Кошър се оправяше с обезумелите коне, аз просто седях, зяпнал жената пред мен, сред облак барутен дим, който гъделичкаше ноздрите ми.

Предполагах, че ако бе простреляла крака ми, щях да забележа. Погледнах надолу и видях малката черна дупка, която изстрелът бе пробил в земята.

— Та какво щеше да даваш? — попитах аз.

Изражението ѝ бе резултат от съчетанието между усмивка и гримаса.

— Да го направим тогава седемдесет на трийсет? — помоли тя примирено.

Продължихме нататък. Шубракът се сгъстяваше, тук-там се появиха и дървета, но недалеч пустинята отново влизаше във владение на пейзажа. Наведох се, за да избягна един клон.

— Великият скаут — измърмори тя, като също се наведи под клона. — Всеки може да проследи няколко коня.

Спрях, обърнах се към нея и посочих към небето, където грациозно се виеше един ястреб.

— Виждаш ли това?

— Разбира се.

— Но знаеш ли какво означава? В нашето положение? Какво ни казва това за хората, които преследваме?

Тя се замисли, издаде напред устни, като че ли се опитва да блесне с нещо интелигентно или пък може би искаше целувка. Най-накрая вдигна рамене и каза:

— Не. Какво означава?

— Нищо.

Въздишка на възмущение се процеди през зъбите ѝ като пара от клапан.

— Но ти не знаеше това — посочих аз.

— Напротив, знаех го! Знаех, че нищо не означава, ти си този, който инсинуира, че има значение...

— О, пак учени думи, с които ще оправдаеш десетте процента, дете ще ти ги дам.

— Десет процента! Копеле гад...

— Деца! — гласът на Кошър, разбира се. Хокаше ни. Конете, които водеше, кимнаха в съгласие. Те също мислеха, че сме идиоти.

Спрях за миг, за да отвърна на лошия поглед на Анабел, когато чух нещо. Нещо съвсем слабо: нещо, което само ушите на някой, който е прекарал месеци, дори години от живота си в пустинни земи като тези, можеха да доловят.

Освен това можех и да го помириша.

И това не бе люляковият парфюм на Анабел.

Обикновена вода. И там „диваците“, които преследвахме, щяха да спрат за днес. Слънцето бе ниско, а те бяха оставили много мили между себе си и своите жертви, които и без това нямаше никаква опасност да тръгнат след тях.

Да. Те щяха да прекарат нощта край водата.

Отидох до края на гъсталака, коленичих и долепих ухо до песъчливата земя. Нежната музика на течаща вода погъделичка ухото ми.

Анабел, която все още смяташе, че я поднасям (всъщност, това ми бе приятно), се наведе и се усмихна със сладък сарказъм.

— Нека да позная. Индианците в Монтана имат военен съвет.

— Шшшт! — опитвах се де чуя нещо. След това прошепнах. — Не са индианци.

После изравних с ръка пясъка на едно място и се изтегнах по гръб, приятно и сенчесто бе тук край храстите. Скали и дървета — добър подслон, добро прикритие. Все още чувах музиката на водата. Затворих очи.

— Какво правиш? — гласът ѝ бе приглушен. Сарказмът ѝ бе заменен от любопитство относно моите следотърсачески методи.

Кошър знаеше. И вече бе започнал да връзва конете за едно дърво.

— Ще подремна — казах аз, — а когато слънцето започне да залязва, ще се прокрадна до лагера им... а те не са индианци.

Кошър са съгласи да остане с Анабел, а аз се съгласих да се върна да ги взема, преди да извърша нещо прибързано. Дали ги бе грижа за мен или за парите на жените заселнички, оставям на вас да решите.

На кон, аз следвах ръба на гъсталака, като от време на време слизах, за да долепя ухо до земята. Постепенно пейзажът стана позелен и скалист, а музиката се усилваше, докато накрая можех със сигурност да кажа — водопад.

Тогава нежният бриз ми донесе подарък. Слабата, но остра миризма на дим погъделичка ноздрите ми. Слязох от коня и го поведох зад мен — Оли, водача на впряга, с когото вече заформяхме истинско приятелство (като свирнех и идваше при мен) — през каменистия терен, докато шуртенето на водата продължаваше да се приближава.

Тогава чух още музика, само че не ромона на водата, а безгрижния и същевременно меланхоличен звук на латерна, която свиреше „О, тез златни чехли“. Много любима песен на индианците.

Вързах Оли за едно ниско дръвче и му прошепнах:

— Тихо... стой така...

Оли кимна.

Погалих го по главата.

— Ако си по-умен от мен, моля те не го показвай.

И той отново кимна.

Бивакуваха от едната страна на реката, огънят гореше, водите на водопада, които се разбиваха в близките скали, ехтяха над смеха и буйното веселие. Бяха шестима, едни си подаваха бутилка уиски, други все още бяха с бойните цветове, трети се миеха в реката. Всички се смееха. Някои от тези „индианци“ танцуваха тромаво около дървената

кутия с отворен капак, в която се въртеше метален диск и свиреше дрънлива мелодия. Някой пееха.

Всички бяха бели.

Когато се върнах обратно в нашия лагер, Анабел се бе сгушила в бащинската прегръдка на Кошър в подножието на една скала и дремеше. Тупкането на копитата на Оли ги размърда и двамата скоро бяха на крака.

Слязох от коня и им разказах какво съм открил.

— Ела с мен — казах на Кошър. — Не е далеч, а аз имам нужда от свидетел.

— Свидетел? — попита Анабел.

— Трябва ми някой да ме подкрепи — казах аз. — Да потвърди, че тези шестима негодяи са снежнобели.

— Ти не би допуснал бедните невинни индианци да бъдат обвинени в престъпление — подигравателно каза Анабел.

— Ами, можем да им прехвърлим и на тях вината. Искам да кажа, че и без това ги разглезихме като деца още от самото начало. Е, вярно, отровихме ги, заражихме ги с болести, избихме ги както избихме бизоните им... но, както казах, тяхна си е грешката, че са живеели на нашата земя.

Мисля, че най-накрая Анабел разбра. Знаех, че Кошър ме разбира.

— Хайде, ще се справим с тях! — казах аз. — Както са се запили, няма да е много трудно. Татко обичаше да повтаря, „Лесно е напит човек да бъде и набит.“

Анабел се оживи.

— Това ще бъде вълнуващо!

— Чакай — казах аз. — Нямах предвид...

Тя отново започна да пърха с клепачи, макар че този път номерът нямаше да мине дори и на Кошър.

— Нали няма да оставите едно нежно прерийно цвете като мен само в тази пустош?

Кошър стоеше до нея, хванал в ръка шапката си.

— Може да е доста опасно.

Аз възседнах коня си.

Чуруликацията ѝ глас подхвана познат рефрен.

— Едва ли може да бъде по-опасно от това една омъжена жена да бъде в присъствието на най-невероятно привлекателния мъж на земята.

Да не би наистина да си мислеше, че пак ще се хвана на тази глупост? Колкото и да бе ласкателна и вярна...

Обърнах се да отговоря, но тогава осъзнах, че тя не говореше на мен.

Тя се взираше в очите на шериф Зейн Кошър и той се взираше в нейните.

А единствената усмивка „на земята“, по-глупава от нейната, бе неговата.

ЗА ФЛОША И СТРАХЛИВЦИТЕ

Вързахме конете си за същото дърво, което бях използвал преди. Здрачът бе покрил скалистите хълмове с нежното си прохладно синкаво наметало. Звукът на течаща вода се смесваше с музиката на латерната — сега свиреше „Сребърни нишки сред златото“ — очевидно тези „диваци“ инстинктивно знаеха как да сменят металните дискове на тази ултрамодерна измишльотина.

Водех Кошър и Анабел надолу по скалистия склон към храсталаците, които растяха край реката, когато изисканата мисис Брансфърд ми прошепна най-тъпия си досега въпрос:

— Можеш ли да ме направиш велик играч на покер?

— Имаш предвид сега?

Очите ѝ — наивни като на дете — се разшириха.

— Ами... ако ти утре умреш, няма кой да ми отговори на въпроса.

— Е, и какво значение ще има тогава?

— Можеш ли?

— Да те направя велик играч на покер? Не, дори и да доживея до зрялата възраст на Кош.

Погледът на Кошър бе предвиден да бъде изпепеляващ, но на мен ми достави истинско удоволствие.

— Но ако поработиш върху знаците, които те издават, ще станеш по-добра — прошепнах аз. Продължавахме да се придвижваме напред под съпровода на металическите звуци на латерната. — Основното в покера е да знаеш кога и как да блъфираш. Но ти се издаваш по два начина... Първо докосваш нокътя на палеца си до нокътя на кутрето. Второ...

— Млъкнете — каза Кошър. Гласът му бе равен и сух като плато. Прав беше.

След това пазехме тишина, освен когато обувката на Анабел забърса едно камъче и то се затъркаля. Замръзнахме, но нищо не се

случи — никой не дойде да види какво става. Анабел промълви едно безгласно „извинявайте“ и продължихме нататък.

Скоро стигнахме до храсталака, спотаихме се там и започнахме да наблюдаваме лагера, който бе малко по-нагоре по брега на едно равно прашно място. Здрачът направи място на нощта, но отблясъците, но огъня (и едно значително парче луна) ни показваха всичко, което искахме да видим. Шестима простаци, някои все още намазани с бои, бяха налягали върху постелките си, сгущени под одеялата. Тук-там бяха разпилени бутилки от уиски, чието изпразване бе очевидната причина тези юначаги да хъркат. Шестте коня бяха вързани за близките дървета, а край догарящия огън пружината на латерната бавно се доразвиваше и тъжната песен звучеше още по-тъжно.

— Виждаш ли боята по лицата им? — прошепнах на Кошър.

— Само двама — уточни той.

— Ще гарантираш ли за това?

Той кимна.

— Други доказателства не ни трябват — казах аз.

— Може да са просто пияни каубои, които са се повеселили — посочи Кошър.

— Не — възпротивих се аз припряно — това са нападателите. Не чуваш ли проклетата латерна? Помниш ли, онази възрастна жена каза, че са взели латерната на дъщеря ѝ?

— Косвена улика — каза той, точно като юрист.

Доказателство е идентифицирането. В момента това са само предположения... и то безпочвени...

Отново бе прав.

Погледнах шестимата дремещи мъже. След това погледнах Кош.

— Лесно ще се справим. Изненадата ще бъде на наша страна.

— „Наша“? Това май е нещо ново, синко? Струва ми се, че това шоу си е твое.

— Ще ме оставиш сам срещу шестима мъже?

— Убеден съм, че някъде дълбоко под тази клоунска фасада се крие истински мъж, който се мъчи да излезе на свобода.

Анабел наля масло в огъня.

— Не се притеснявай... те спят и очевидно са пияни. Кош е залавял по осем престъпници, абсолютно трезви.

— Той винаги е трезвен.

— Не казах „трезвен“, имах предвид, че престъпниците са били трезви.

Разговорът ни бе станал малко по-шумен, отколкото е разумно за хора, които се спотайват край вражески лагер, особено участието на Анабел, така че се наложи и аз, и Кош да затиснем с длан прекрасната ѝ уста.

Въпреки това един от шестимата бандите, мършав и намазан с боя, се размърда. Изглежда бе чул шум в храстите. Как се бе случило това? Той са надигна на лакът и се загледа към храстите, за които се надявахме да са ни добро прикритие.

Той пъкна ръка под одеялото и измъкна пистолет.

Отметна одеялото, изправи се и се заоглежда злокобно. Намазаното с боя лице просветваше над червеното му бельо. Изглеждаше толкова абсурдно, че щях да се разсмея, ако не беше ремингтънът 45 калибър в ръката му.

Тогава нещо друго привлече вниманието му — бутилка уиски, в която за малко не се спъна. Той се наведе, разклати я и се ухили, явно доволен от значителното количество отровна течност, което се разплиска вътре, надигна я към устните си и жадно отпи, после се върна в постелята си, където довърши бутилката, а след това отново заспа.

След малко прошепнах на Кош.

— Нали ще ме подкрепиш, ако стане някоя беля?

— Можеш да разчиташ — каза той напълно сериозен.

— Щом свирна и ти идваш. О кей?

— Свирката ще е още на устните ти и аз ще съм до теб.

— И никакви такива тъпотии като „откаченото колело“?

Той изглеждаше обиден.

— Там ставаше въпрос за счупени кокали... а това е въпрос на живот и смърт.

Дали тези думи трябваше да ми вдъхнат сигурност?

Обърнах се към Анабел. Изглеждаше много красива на лунната светлина. Пет пари не давах за лунната светлина.

— Дай ми пистолета си.

Тя се престори на учудена.

— Защо реши, че имам пистолет?

— Ти си жена, която живее в мъжки свят. Имаш дамско пистолетче, скрито някъде.

— За какво му е на най-бързия стрелец, когото светът е виждал, някакво си дамско пистолетче?

— Имам нужда от всички куршуми, с които мога да се сдобия. Замисляла ли си се, че може би се фукам с бързата си ръка, защото в една истинска престрелка, когато трябва да се целя в живи хора, аз... хайде просто ми дай проклетия си пистолет!

Тя измъкна малък пистолет от един джоб — малък, но не пистолетче, а истински револвер, който ми даваше още пет куршума. Много добре.

Кошър сложи ръка на рамото ми и го стисна. Погледът му бе стоманен и окуражителен. Анабел стисна ръката ми и ме погледна с искрена загриженост.

— Е — казах аз, — както казва Татко: „Страхливец никога не може да направи флош...“

Изправих се, излязох от храстите и закрачих към лагера на бандитите.

Двама от тях ме чува веднага, а останалите се размърдаха. Колтът ми бе в кобура, ръцете леко повдигнати на нивото на кръста.

— Добър вечер, господа.

Половин дузина мърляви, обути в дълги вълнени гащи каубои, двама от тях с намазани с боя лица, седнаха в постелките си и замижаха към мен, все едно бях част от съня им или видение в резултат на алкохола.

— Казвам се Бърт... — бях нервен, — Брет Мавърик.

Пуснах лъчезарната си усмивка.

Шестте объркани лица се спогледаха.

Приближих се до тлеещия огън.

— Съжалявам, че трябваше така да ви се натрапвам по средата на нощта. Искам само да ви уведомя за нещо...

Объркването прерастваше в подозрителност и раздражение — яростта не можеше да е далеч.

— ... в момента — казах аз лъчезарно, — точно в този момент към всеки от вас е насочен пистолет.

Това бързо ги разсъни.

Но никой не скочи на крака. Те вярваха в това, което този безумен натрапник, гласът му безгрижен като на волна птица, току-що бе споделил с тях. Очите им бясно претърсваха храстите и тъмнината. Не показаха пистолетите си, но както онзи намазан с боя негодник, който за малко не дойде при нас, безсъмнено всички имаха един или два пистолета, скрити под одеялата.

— Естествено, имате пълно право да знаете кои са тези хора и защо са насочили оръжията си срещу вас — уверих ги аз. Посочих към мъжа най-близо до мен, който имаше дълъг бял белег на необръснатата си буза, а тъмните му очи горяха.

— Мъжът, който ще ти пръсне мозъка е шериф Зейн Кошър — казах аз мило. — Истинска легенда на Дивия запад. Сигурен съм, че сте чували за него. А що се отнася до теб...

Посочих следващия мъж, набит блондин, който си беше уплашен още преди да му кажа кой го е взел на мушка.

— ... Джон Уесли Хардинг си е избрал теб. Смята, че си добра мишена за стрелба от разстояние. А ти...

Това бе мършавият, намазан с боя негодник.

— ... теб те очаква позорното и безперспективно бъдеще да те застреля жена. Разбира се, не коя да е жена: Грозната Ани Брансфърд, изгонена съвсем млада от Моубайл, Алабама, защото грозотата на лицето ѝ спирала часовниците. Двойно по-отвратителна от Джейн Бедствието и е убила четири пъти повече мъже.

Говорех високо и ясно, за да съм сигурен, че публиката в храстите ще ме чуе.

— А ти — посочих следващия, мъж с продълговато лице и тик на окото, но след това млъкнах и просто разтворих ръце. — Разбрахте ме. Ще попитата защо е всичко това? Изглежда индианци са нападнали някакви бели заселници. Вие знаете, че са били индианци и аз знам, че са били индианци, но някои от жените, които са оцелели, истерявали и незнайно защо решили, че са били бели, маскирани като червенокожи. Най-голямата глупост, която съм чувал.

Споглеждаха се един друг. Яростта ги бе напуснала и бе дошъл страхът.

Реших, че ще е най-добре да ги поуспокоя.

— Аз и хората с мен знаем, че сме на грешна следа. Не може една глупава жена да разпознае човек, боядисан с цветовете на

войната, пък и на кон. Това е невъзможно. Така че трябва да решите... Искате ли да стане патаклама с всичките тези хора, дето са ви взели на мушка? Или предпочитате да дойдете мирно и тихо с нас, което ще ви коства само няколко часа сън.

Почти ги убедих. Само този с белега и острия поглед можеше да създаде проблеми.

— Причината, поради която съм тук сред вас — продължих аз — ами, някои хора смятат, че мога добре да говоря. Не че не ме бива да боравя с pistolет...

Страхливец не може да направи флош.

Демонстрирах светкавичния си pistolет — на мъждивата светлина на огъня и на лунните лъчи наистина заприлича на светкавица.

Шестимата мъже под одеялата се бяха сбрали около мен като група лагерници, чиито водач току-що ги е изплашил до смърт с някаква адска история за призраци.

Завъртях колта 44 калибър и го прибрах обратно в кобура.

Кръстосах ръце на гърди небрежно и заех възможно най-незаплашителната поза.

— И така, приятели, всичко, което трябва да сторите, е да се изправите и да сложите ръце на главите си. И не се притеснявайте, Грозната Ани и друг път е виждала мъже по бельо.

Отново на лицата им се изписа объркване, макар и страхът да не ги бе напуснал. После онзи с продълговатото лице стана, окото с тика играеше като бясно, и сложи ръце върху главата си.

Набитият блондин стори същото, сплитайки пръсти върху главата си, и мъжът с белега и горящите очи скочи на крака.

Само че в ръката си държеше pistolет.

А червенокосият бандит отхвърли настрана одеялата си и откри още един...

И така пъгнах два пръста в уста и изсвирих, за да се намеси Кошър, изсвирих високо и ясно.

Но единственото следствие от моето изсвирване бе, че половината дузина коне на лошите, вързани за дърветата наоколо, започнаха да се дърпат.

Ако и Кошър да не дойде на помощ, поне цвиленето на конете отклони вниманието им от мен и ме позволи да се хвърля встрани част

от секундата преди куршумите да завалят върху мястото, където бях.

Превъртях се и стрелях. Червенокосият негодник, който бе на колене, така и не се изправи на крака, куршумът ми предаде моето недоволство от случилото се, забивайки се в ръката му, той изкрещя и пистолетът му излетя нанякъде. Той се метна след него, но аз също се метнах встрани и пратих един на онзи с белега, който бе почнал всичко. 44 калибровото олово се заби в рамото му, изпрати револвера му бог знае къде, а него на земята.

Около мен свистяха куршуми, претърколих се отново, защото още двама от похитителите, които стреляха по мен — неясни сенки по бельо, единият в бойни цветове, — изискваха моето внимание. И аз им обърнах достатъчно: два изстрела — на всеки по един — китката на единия, коляното на другия. Вторият бе напълно елиминиран и заплака като бебе от нетърпимата болка, докато боядисаното лице, което загуби пистолета си след удара в китката, хукна да го търси в нощта.

Какво да го правиш. Аз бях зает, тъй като набитият блондин и онзи с продълговатото лице, които бяха така сговорчиви, бяха свалили ръце от главите си и се бяха навели да търсят оръжията си.

Отново се претърколих и скочих на крака, около мен свиреха куршуми и вдигаха облачета прах. Хвърлих се, за да не бъде лесна мишена. Изправих се на коляно, сгълчах набития с куршум в дясното бедро и го сгънах на две, извърнах се, за да дам дължимото и на другия, само че някой ме изпревари.

Два внезапни изстрела от храстите му дадоха мръсен урок — първият раздра ръката, с която държеше пистолета, и той го хвърли във въздуха все едно пареше, а вторият се заби в рамото му и онзи се строполи на земята с див крясък.

В края на краищата кавалерията се бе притекла на помощ.

Но не трябваше твърде много да разчитам на това. Червенокосият, с кървяща ръка, искаше още. Държеше пистолета си в лявата ръка и се опитваше да се прицели.

Изглеждаше съвсем лесно, всъщност прекалено лесно, поне до момента, когато чух щракването на петлето върху празния барабан.

Бях свършил патроните. Мавърик, помислих си аз, можеш да следиш 52 карти без усилие, а шест малки патрона те объркаха...

Хвърлих револвера и се присегнах за дамския пистолет на Анабел.

Беше като играчка в ръката ми, макар в момента да нямах много време да мисля за това, защото червенокосият сипеше куршуми около мен, несигурно наистина, но оловото си е олово. Отскочих назад, направих бързо салто, изправих се, малкият пистолет бе почти невидим в ръката ми, и произведох един бърз свършено точен изстрел.

Куршумът го улучи в лявото рамо, той изкрещя от болка и изненада, предимно от болка, и изпусна револвера си.

Погледнах малкия пистолет леко учуден. Това нещо наистина действаше...

Но още не всичко бе свършило.

Една от онези безформени сенки по бельо, онзи боядисаният, когото бях улучил в ръката, бе намерил пистолета си. Той пристъпи в мъждивата светлина на огъня и се опита да използва и двете си ръце, повредената си дясна и здравата лява, за да насочи пистолета към мен.

Извърнах се с лице към него и изстрелях три патрона. Уцелих го в крака, в коляното и, разбира се, в доскоро здравата ръка. Съмнявах се, че отново ще свири на пиано, ако някога изобщо бе свирил. Той падна с вик. Тогава се оказах единственият на крака. Шестимата похитители лежаха по земята около мен, крясъците им преминаха в хленчене, докато се гърчеха в прахта като индианци, прекалили с пейота.

Ехтящият револверен огън, който бе разтърсвал нощта в продължение на цяла вечност, както ми се струваше, а всъщност може би само няколко секунди, бе затихнал. Чуваше се само музиката на водопада. Дори латерната бе безмълвна. Стоеше си там, без да издава и звук, и очакваше да се върне при собственика си.

Кошър излезе от храстите, Анабел го последва. Изглеждаше смаяна и изплашена.

— Добре ли си? — успя да промълви тя. Забрави за южняшкия акцент. Наистина се притесняваше.

Кимнах.

После лицето ѝ се нацупи.

— „Грозната Ани“?

Кошър сухо ѝ каза:

— Трябва да признаеш, че беше забавно.

— Ти ли подреди онзи с продълговато лице?

Кошър не отговори, пъхнал палци в колана си. Анабел ококори очи и посочи към добрия шериф. Гласът ѝ бе тих, почти шепот, все едно за да не чуе Кошър, който стоеше до нея.

— Трябваше да го видиш!

Погледнах го с присвити очи.

— Доста време ти отне да отговориш на свирката ми.

— Тази престрелка не беше шега работа — каза той.

— Вярно?

— Това си беше твоето шоу — вдигна рамене той. — Радвах се да те видя как действаш с пълните си възможности.

Поклатих глава. За мое учудване, се чувствах добре. Дори не бях много изморен. Тази нощ имах късмет — надявах се да не съм го изразходвал всичкия, тъй като щеше да ми трябва, като седна на масата за покер в Сейнт Луис.

— Кош — казах аз. — Имаш късмет, че съм жив.

— Така ли?

— Ако не бях — казах аз, — заклевам се в бог, че щях да те убия.

Измина един дълъг миг, в който ние двамата се чудехме дали сме бесни един на друг, или благодарни. Тогава Анабел наруши тишината.

— Ще потърся парите — каза тя.

— Ще ти помогна — казах аз.

ИСТИНСКИ ГЕРОИ

Нашите пленници — а те и шестимата бяха живи след снощната престрелка, раните им не кървяха много сериозно и след като аз и Кош ги превързахме, всичко бе горе-долу наред — седяха вързани един за друг и за колелата на обгорелите каруци, които те неотдавна бяха нападнали.

Трябваше да седят така цяла нощ с болезнено стегнатите въжета, омотани около тях, но заселничките бяха добри християнки и ги снабдиха — в добавка към описанието на мъките в ада, които ги очакват за извършените злини — с одеяла и завивки.

Най-близкият съд бе в Кристъл Ривър. Завеждането на тези негодници обратно в цивилизацията — да не говорим за бедните пилигрими — изглеждаше задача, която подхождаше повече на Кошър, отколкото на моя милост. Смятах, че съм сторил достатъчно, пък и ме очакваше играта на покер в Сейнт Луис.

Но точно в момента най-голямата ми грижа бе закуската. Събрах малко дърва и скоро пламъците заподскачаха. Сложих да се топли малко яхния, която намерих снощи в лагера на бандитите. Нашите гости, все още по долни гащи, очевидно се самообслужваха не само от кервани към граничните райони, а и от стадата на каубоите.

Анабел се приближи. Бе спала в една от каруците и русата ѝ коса представляваше прелестна бъркотия.

— Ти ли си готвачът?

— Щях да те помоля теб — все пак си жена, но като се има предвид, че провизиите ни са кът, не исках да рискувам да се свие храната.

Все още бях в копринената си, доскоро щастлива риза.

— Знам да готвя — каза тя леко възмутена, дори обидена.

— Сигурен съм. Прочути южняшки деликатеси, но къде тук ще намериш аспержи и трюфели?

Тя подозрително погледна почернялата тенджера, която бях конфискувал от онези негодници. Подуши остро то й ухание:

— А това какво е?

— Наистина не мога да го кажа пред нежно прерийно цвете като теб.

— Толкова ли е лошо?

— Не, просто е грубо. Просташко каубойско название.

Тя се усмихна глупаво.

— Ще го преживея, Мавърк. Хайде казвай!

— Сигурен съм, че ще го преживееш. Нарича се копелдашка яхния.

Тя се изкиска.

— Голяма работа! Какво има вътре?

— Телешки мозък, език, черен дроб, сърце, бъбреци, момици, объркано с диворастящи зеленчуци. Любимото ядене на каубоите.

Не мога точно да определя дали изражението ѝ изразяваше крайно отвращение или чист ужас. Нещо такова. Може би и двете.

Дойде Кошър. Бе разговарял със заселничките отзад при най-малко засегнатата каруца, където те се грижеха за ранените си мъже.

— Хубаво мирише! — каза той. — Какво е, копелдашка яхния? С извинение пред дамата, мисис Брансфърд.

Анабел завъртя очи и направи една крачка встрани от огъня. Полазиха я тръпки.

— Може би се интересуваш да узнаеш — каза ми Кошър високопарно, — че тези чудесни смели жени и техните мъже идентифицираха положително нашите пленници като нападателите.

Като че ли парите и латерната, които намерихме, не бяха достатъчно доказателство.

— Това е — казах аз и на двама им. — Обясних ви, че в тази част на страната няма враждебни индианци.

Кошър се намръщи и поклати глава.

— Само едно нещо ме тревожи...

— Какво?

— Бойните барабани, които чухме вчера... не си въобразявахме. Това с абсолютна сигурност не беше гръмотевица. Някой думкаше по кожата на тъпани...

Стояхме с Кошър един срещу друг, без да обръщаме внимание на Анабел, която се бе отдръпнала от миризмата на моята яхния. Когато проговори, ни стресна.

— Може би... може би са били онези.

Гласът ѝ трепереше, бе уплашена, за пръв път виждах тази самоуверена млада жена в такова състояние.

Но когато се обърнах натам, накъдето сочеше обезумелият ѝ поглед, разбрах.

Бяха на коне, бяха въоръжени и бяха индианци.

Без съмнение. Това не бяха бели, маскирани като индианци, за да прехвърлят топката, така да се каже. Това си беше автентична бойна дружина — пера и томаховки, мокасини и кожени бричове, стрели и лъкове.

— Значи в тази част на страната нямало враждебни индианци?
— процеди през зъби Анабел.

Вдигнах рамене.

— Може би няколко.

Поне петдесет, подредени като че ли всеки момент щяха да нападнат. Най-страшното бе тишината. Тя вещаеше бойни викове, диви крясъци, стрелба, писъци на болка.

В момента цареше само ужасна, нескончаема тишина.

Тогава удари на копита взривиха тишината, гърмящ, но неподкован звук, като че ли още хиляда диваци на коне се приближаваха, зажаднели за всеки бял скалп, останал по тези земи.

Но бе само един.

Само един червенокож ездач, на когото другите направиха място, когато той — върху един силен бял мускулест жребец — зае полагащото му се място в средата. Той бе внушителна фигура, като излязла от мита за Дивия запад — голият му гръден кош се издуваше от мускули, лицето му бе овално, загоряло от слънцето, изрисувано с цветовете на войната и белязано с жестокостта, както на неговия род, така и на белите хора, завладели земята на предците му. Носеше дълго, украсено с пера и скалпове копие, а на главата си имаше великолепна корона от червени, бели и сини пера.

— Мисля, че това е вождът — предположи Анабел.

— А стига бе? — казах аз.

— Нали си бил индиански скаут — каза Кошър спокойно. —
Разпознаваш ли ги?

Кимнах мрачно.

— Племето факоуай — поклатих глава. — Мислех, че Кряскащия Орел и неговите главорези отдавна са прогонени в Мексико.

Вождът насочи коня си към нас, зад него хоризонтът бе затъмнен от неговите хора. Когато белият жребец запристъпва към нас по негова повеля, сериозният взор на вожда се заби в нас като гореща стрела.

Спря.

Преговори.

На гърления език на факоуай, който научих преди много години. Лицето му бе безизразно като камък, гласът му — суров като пустите земи, които навремето са били царство на благородния му народ. Той каза:

— Мавърик, знаех си, че си ти. Да не си дошъл за парите, които ти дължа?

Всъщност на факоуай няма дума за Мавърик. Той ме нарече Недамгосана Крава, което е най-близкото, което имат. Така че ако не възразявате, в превода ще си позволя да използвам Мавърик.

И така, без да изоставям мрачното си изражение, се обърнах към Кошър и Анабел, както и към заселниците, които се бяха свили уплашени при вида на тези диваци, и попитах:

— Някой разбра ли какво каза? Някой говори ли факоуай.

Кошър поклати отрицателно глава, другите сториха същото.

— Аз знам няколко думи.

— Брет — каза Анабел и хвана ръката ми. — Бъди внимателен...

Докоснах красивото ѝ лице и кимнах храбро.

После се приближих до Кряскащия Орел (който сега се наричаше Джоузеф) и казах на факоуай:

— Защо носите цветовете на войната?

— А, само за майтап. Така можем да се махнем от жените си за малко.

— Не се усмихвай. Обещай ми, да не се усмихваш.

— Никога не се усмихвам.

— Напротив. Това винаги те издава. Така спечелих онези хиляда долара, които ми дължиш. Искам една услуга.

— Колко време ще отнеме? Тази сутрин е ветровито и без риза е студено.

— Бързо ще стане. Кресни ми.

Джоузеф пусна смразяващ крясък, от който дори и аз се уплаших. Чух как заселниците панически хукнаха да се крият. Кошър застана до мен и прошепна:

— Какво каза?

Хванах го за ръка, приближихме се до Анабел и тримата си зашушукахме. Аз казах:

— Изглежда сме извършили ужасно светотатство...

— Не! — каза Анабел и пръстите ѝ литнаха към устните.

— Да. Това е свещена земя.

— Но ние не знаехме, че е свещена. Кажи му, че веднага ще се махнем!

Обмислих това и кимнах.

Върнах се при Джоузеф и му казах:

— Размахай копието, развей перата и стреляй във въздуха. Гледай яростно. Говори. Нали знаеш, дръж се като индиански вожд.

Джоузеф измъкна карабината си от украсения с мъниста калъф и стреля във въздуха. Започна да крещи като обезумял мръсотии на факоуай. Няма да ви давам точен превод, но общо взето се отнасяха за това колко е непристойно за един племенен вожд да губи пари, играейки покер с бледолик.

Върнах се при Кошър и Анабел, клатейки глава.

— Не разбира ли, че не сме знаели? — попита тя.

— Разбира, само че не го интересува. Казва... казва, че боговете му искат жертвоприношение.

— Какво жертвоприношение? — каза Кошър.

Не можех да кажа.

— Хайде, изплюй камъчето, синко!

Облизах устни. Поклатих глава. И тихо промълвих:

— Човешко жертвоприношение.

Очите на Анабел се разшириха, очите на Кошър се притвориха.

Обърнах се и извиках на Джоузеф на факоуай:

— Справяш се добре! А сега започни да ни сочиш с пръст, все едно ни се караш. А после почни да ни гълчиш. Не крещи, просто покажи, че си ядосан.

Мрачният вожд ни се закани с пръст. Като че ли ни бе избрал да платим за всички грехове, извършени на неговия народ от белите. Думите на факоуай всъщност бяха рецепта за варен пастет от куче и

диви черешки, но останалата част от публиката (без мен) не знаеше това. Като се има предвид реакцията на Анабел, когато ѝ съобщих съставките на моята яхния, може би така бе по-добре.

Не съм изглеждал никога по-притеснен. Никога, дори когато съм имал три обърнати дами на стад-покер със седем карти.

— Ако някой от нас може да мине през техния ритуал за смелост, няма да убият останалите.

— Какво представлява индианският ритуал за смелост?

— Отрязват ти и двете ръце до китките — казах аз. — Ако не издадеш и звук, вече не те смятат за бял, ставаш Факоуай.

Кошър се намръщи.

— И двете ръце?

— И двете. Не особено приятна перспектива за един картоиграч.

Отново отидох при Джоузеф.

— Вдигни си единия пръст и покрещи още малко.

За потомствен водач на хора, Джоузеф се справяше добре като за временно практикуващ моя занаят.

Вдигна пръст и се развика и разкреця така, както белите си представят индианците в най-лошите си кошмари. По-лесно бе да се опитоми побеснял рис.

Погледнах назад към другите.

— Един от нас трябва веднага да тръгне с него, иначе ще изколи всички ни.

Внезапно Джоузеф избухна в смях. Известно време не можеше да спре. При това глупашки смях.

Погледнах го сърдито.

— Извинявай, Мавърик — каза той, като се успокои. — Просто никога не съм се забавлявал толкова с бледолики.

Обърнах се към Кошър и Анабел и лицето ми прие най-печалното си изражение.

— Смее се при мисълта за болката, която ще причини... той обича да наблюдава как белите страдат...

Анабел потрепери и се приближи към Кошър.

— Веднага си личи, че е садист — каза тя. — Достатъчно е да го погледнеш...

Джоузеф стреля във въздуха и нададе вой.

— Иска кръв — прошепнах им аз и се обърнах към Джоузеф на факоуай:

— Да не се увличаме, нали така?

— Коя е тази красива жена? — попита Джоузеф все така на родния си език, разбира се. — Добре изглежда за бяло момиче.

Това бе добра идея. Едва се сдържах да не се ухия.

— Посочи я — казах на Джоузеф — а аз ще им кажа, че я желаяш.

— Ама аз наистина я желая. Твоя ли е? Давам ти четири коня.

— Съблазнително предложение — отговорих аз. — Огледай я. Не крий чувствата си. Може да нададеш един от твоите ухажорски крясъци.

Той приближи коня си до нея и се усмихна. Тя отстъпи и се вкопчи в мен. Когато ѝ предложи да му стане жена, на факоуай, Джоузеф гледаше убийствено сластолюбиво, а и прозвуча много по-страшно от предложението за женитба.

— Забелязах, че не спомена нищо за трите си жени — казах му аз.

— Тъкмо подготвях почвата — отговори Джоузеф сопнато.

— Какво каза? — попита Анабел уплашено, като се държеше за ръката ми.

Поклатих глава, не. Беше твърде ужасно за нейните уши.

Вместо това ѝ казах:

— Бих умрял, отколкото да му разреша да те докосне...

— Но те са толкова много — каза тя. — Как би могъл...

— Не показвай, че те е страх! Това само разпалва жестокостта им — обърнах се към Кошър. — Трябва да приключим с това преди да е излязло извън контрол... Бих предложил да им дадем един от пленниците, но се страхувам, че Кряскащия Орел няма да приеме повредена стока.

Кошър кимна.

— Освен това — казах аз благородно — тези мъже трябва да бъдат изправени пред съда.

Той сложи ръка на рамото ми.

— Ти направи достатъчно, Брет. Аз ще ида...

— Не. Не мога да позволя това...

— За малко да умреш на два пъти, заради мен.

— Нали изпробваше куража ми. Ето защо сега съм готов. Пък и не мога да свърша твоята работа. Не мога да спася тези жени и деца, да върна в цивилизацията ранените заселници, да изправя пред съда тази престъпна пасмина. Не... човек трябва да прави това, което трябва да прави.

Анабел, очите ѝ разширени и за пръв път искрено трепкащи, каза:

— Това татко ти ли го е казал, Брет?

Ни най-малко.

— Трябваше да го каже — казах аз. Обърнах се към Джоузеф и му викнах на факоуай. — Идвам след минута!

Събрах си нещата, най-важна, разбира се, бе торбата ми с парите. Почти можех да чуя звънеца на речния параход за Сейнт Луис — Кошър и Анабел ме наблюдаваха как тръгвам, докато Джоузеф търпеливо чакаше върху жребеца си, заобиколен от своите храбри воини.

Анабел, този път наистина развълнувана, макар и вследствие на такъв фарс се хвърли в прегръдките ми.

— Не отивай, Брет... моля те, не отивай...

— Обичам, когато ме наричаш „Брет“.

— О, Брет...

— Слушай. Нещо много важно. Жизненоважно.

Тя се отдръпна съвсем леко, колкото да се взре любвеобилно в очите ми.

— Какво, Брет? Мой скъпи, прекрасен Брет?

— Когато блъфираш, не опирай нокътя си в предните зъби. Това е вторият начин, по който се издаваш.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Ти толкова се промени, Брет... в такъв момент да мислиш само за мен.

Докоснах нежно бузата ѝ.

— Сбогом, Анабел.

Целунах я леко, но тя ме сграбчи и страстно ме целуна. И тъй като нямах пари в джобовете си, а торбата бе добре закопчана, този път наистина го направи заради мен и само заради мен.

Освободих се от прегръдката ѝ и отидох при Кошър, който стоеше наблизко и държеше юздите на коня ми. Кошър бащински ме

прегърна, а аз взех юздите и поведох Оли към Джоузеф и неговата свирепо изглеждаща дружина. По средата на пътя се обърнах, усмихнах се храбро и развълнувано и вдигнах ръце, като размърдах пръстите на двете си ръце.

— Няма нищо — казах аз. — Не плачи. Когато ми отрежат пръстите, щастливата ми риза отново ще ми е по мярка...

Анабел ридаеше на рамото на Кошър.

Аз се качих на коня си и се присъединих към дружината на Джоузеф, докато Кошър успокояваше разстроената Анабел, а заселниците гледаха със страхопочитание как един истински герой отива да срещне съдбата си в ръцете на диваците. Това бе история, която щяха да разказват на децата и на внуците си...

Яздейки рамо до рамо с Джоузеф, започнах да се хия.

Джоузеф каза на перфектен английски, на който го бяха научили мисионерите:

— За какво бе всичко това?

— Нищо особено — отговорих аз. — Но едно ще ти кажа — сега мога да умра щастлив.

Тогава обърнах коня си към кервана каруци, дръпнах юздите, Оли се вдигна на задните си крака и на фона на синьото небе аз махнах героично на своите сънародници.

ОПАСНА ИГРА

Малко неща във факоуайското село подсказваха, че вождът му — който бе приел името Джоузеф дори сред своето племе — е отлично запознат с начина на живот на белите. Набезите на Джоузеф в джунглата на цивилизацията обикновено бяха доходоносни, със случайни изключения — като хилядата долара, които бе изгубил от мен в Сан Франциско.

Но знаех със сигурност, че той и Джим Бъкли Контето заедно са продали на разни градски ахмаци индианска земя два пъти колкото територията на щата Таксас.

Но печалбите от тези изкусни контраатаки срещу белите не бяха покварили културата на тази малка общност, поне не много.

Конусовидните типита от лосова кожа, разпръснати по брега на реката, бяха същите, каквото са били преди да дойде Големият Бял Баща, макар че към паметивековния обичай да се поддържа огън в центъра на типитата, бяха добавени метални съдове. Тук-там сред жителите на селото — мъже в кожени ризи, панталони и мокасина, жени в роклите си от еленова кожа и шарени навуца от телешка кожа, вързани до колената — бомбе или чифт купени мокасина напомняха за влиянието на белите търговци. Освен това сред играчките, с които се забавляваха факоуайските деца, можеше да се срещне топка, пумпал или нещо друго.

По-ексцентричен пример за нахлуването на цивилизацията на белите бе последната „играчка“ на Джоузеф, свръхмодерна версия на велосипед, с педали от двете страни и еднакви по размер метални колела, които бяха заменили дървените си предшественици.

Аз изпробвах модерната машинария и въпреки pedalите Джоузеф вървеше до мен и ми помагаше да пазя равновесие. Слънцето бе високо и топло, но не неприятно горещо. Спрях, за да се насладя на гледката на факоуайското село, слънчевите лъчи блещукаха в реката.

— Красиво е тук — казах аз.

— Прекалено красиво — каза Джоузеф, като продължи да ме крепи.

Между другото, говорехме на английски.

— Как може едно място да е прекалено красиво? — попитах аз.

— Както казваше старият ми баща, великият вожд на факоуай: „Вземи си грозна жена, синко, за да отблъснеш конкуренцията“.

— Съвет достоен за моя Татко — казах аз, като схванах какво искаше да ми внуши.

Но лекцията на Джоузеф тъкмо бе започнала.

— Следващият път, когато твоят народ ни изгони от земята ни, ще намеря някое хубаво място сред блата, където най-накрая ще ни оставите на мира. Ще търсите тук и няма да ни намерите, ще ни търсите навсякъде и няма да ни намерите, ние ще сме неуловими като вятъра. Белият нашественик ще вдигне юмрук към небето и ще го размаха ядосано. Той ще погледне към облаците и ще извика:

— Къде е факоуай? Къде са факоуай?

— Колко често и аз съм си задавал същия въпрос — казах аз.

Ритмично-мелодично глухо бумтене привлече вниманието ми. Долу край реката няколко воители седяха с кръстосани крака и удряха по изпънатите бизонски кожи на ритуално украсените бойни барабани.

Разсеях се за миг и почти загубих равновесие, но Джоузеф ме задържа.

— Тези „зверове“ понякога са коварни — каза той. — Казват, че щели да заменят конете, обаче аз се съмнявам.

— Е, поне миришат по-добре от коне, а и не трябва да внимаваш да не те ритнат.

— Да — съгласи се той. — Не ядат, но от друга страна не се размножават.

— Това не е природно създание — казах аз, като слязох от велосипеда и го отстъпих на Джоузеф. — Това е търговски продукт.

Джоузеф кимна важно, забута колелото и го облегна на земята близо до типито си, което естествено бе най-голямото в селото. През полуотворения вход на шатрата успях да зърна невероятните животински кожи, покриващи пръстения под, и разкошните корони от пера, красящи стените.

Барабаните продължиха отмерения еквив ритъм.

— Това пък защо е? — попитах го аз.

— Реколтата беше лоша. Правителственият агент от Бюрото по индианските въпроси ми каза за някакъв руски граф, който пътувал насам-натам и искал да види истинския запад... нали разбираш „каубои и диви индианци“.

— Аха — казах аз — и ти можеш да изпълниш половината от мечтата на графа.

Джоузеф кимна, като че ли леко се отвращаваше от себе си.

— Правим се на идиоти, обикаляме напред-назад, нарисувани с цветовете на войната, викаме, бием тези глупави барабани. Знаеш ли, не ги бяхме използвали от години, трябваше да видиш облаците прах, които се вдигнаха, като започнахме да блъскаме.

— Добри пари ли падат?

Джоузеф отново кимна.

— Тогава не се притеснявай — казах аз. — Той е балъкът, не ти.

— Той иска да говорим като истински индианци. Тези от евтините романи. „Хау, бледолики... Уф...“

— За „уф“ е прав.

Той поклати глава.

— Белите хора понякога са такива кретени.

Мрачно мълчание обгърна вожда. Очевидно унизителният начин, по който той и хората му напоследък печелеха, му тежеше. Той направи няколко крачки встрани от мен и се загледа в отблясъците на реката.

— Хей — подвикнах аз. — Онзи е идиот. Ти го работиш, нали така...

— Не е това проблемът, Мавърик — той изглеждаше искрено нещастен. — Въпросът е в хилядарката, която ти дължа.

— Какво има?

— Нямам толкова.

— Ами парите, които смучеш от графа?

Той протегна двете си ръце към селото.

— Всичко отиде за храна и дрехи на хората ми. Зимата приближава...

— Колко можеш да ми върнеш?

— Би ли приел индиански пари.

Изстенах и поклатих глава. Сега бе мой ред да бъда нещастен.

— Не мисля, че с това мога да си купя чипове в Сейнт Луис.

— Сейнт Луис?

— Големия покер шампионат, най-големият. Остават ми само няколко дни да събера три хиляди за входната такса.

— Доста тлъста такса, Мавърик.

— Това е капка в морето, приятелю. Таксата за участие е двайсет и пет хиляди.

Безизразната маска на лицето на Джоузеф се напука, очите му светнаха, усмивка пробягна по устните му.

— Значи имаш двайсет и две хиляди долара?

— Точно така.

— В брой? Никога не съм виждал толкова много пари на куп. Къде са те? Мога ли да ги видя? Може ли да ги пипна?

— Хей, аз съм твоят бял кръвен брат, не забравяй... никакви измами, нито пък онези прически, в които твоите момчета бяха такива специалисти...

— Стига, моля те — каза той. Беше развълнуван като малко дете пред перспективата да се порови в такава огромна купчина от банкнотите на чичо Сам.

Отидох до Оли и бръкнах в торбата на седлото за кожената кесия с пари. Джоузеф заничаше над рамото ми, очите му светеха с коледно нетърпение, докато аз отварях торбата. Вътре имаше снопове нарязани страници от каталог за семена.

Почувствах физическа болка. Извадих негодните за нищо пачки — не ставаха дори за тоалетни нужди, хартийките бяха твърде малки — и се вторачих в тях, опитвайки се да ги превърна в зелени банкноти. Тогава вятърът ги духна и ги отвя от дланите ми, като ги разпиля из селото.

Анабел.

— Как е могла да открадне от мен. Аз тръгнах да посрещна мъчения и евентуална смърт в ръцете на диваците?

— Жена ли е направила това?

— Жена. Невярна, покварена, ужасна, двулична... ад. Е, както казваше Татко: „Човекът е единственото животно, което можеш да одереш два пъти“.

— А шампионатът по покер в Сейнт Луис?

Гледах разпилените хартийки, които се гонеха по земята.

— Никога няма да мога да участвам... поне що се отнася до тази игра. Аз съм мъртъв човек.

— Мъртъв човек — каза Джоузеф, кимайки съчувствено.

— Точно така.

Тук Джоузеф направи нещо забележително.

Той се усмихна, усмихна се така лъчезарно, както и аз едва ли бих успял.

— Да бъдеш мъртъв човек — каза той — може да бъде много изгодно...

След кратка езда през красивия пейзаж около факоуайското село се стигаше до опустошената земя на изгоряла наскоро гора. Джоузеф ме уведоми, че това е работа на графа — лагерният му огън излязъл извън контрол, непредумишлен, но все пак сериозен грях срещу индианските богове, които владееха тези земи.

Помагах на Джоузеф и хората му да се разплатят и с малко късмет щях да започна самият аз отново да трупам пачка... очевидно не достатъчно за турнира в Сейнт Луис, освен ако се случеше чудо.

Но човек трябва да почне отнякъде, а аз отново тръгнах от пътеката на фортуната (и двата смисъла на думата) от една опустошена от пожар гора, облечен в кожени панталони, мокасини и носещ на лицето си цветовете на войната на племето факоуай. Освен това бях потъмнил бялата си кожа с боровинки и от разстояние... всъщност дори от доста близо... можех лесно да мина за индианец.

На път за тук, от върха на един хълм пред нас се бе разкрила гледката на лагера на графа, който величествено се разстилаше сред една ливада. Палатки заобикаляха гигантска покрита кола, чиято вътрешност Джоузеф подробно описа: платна в богато украсени рамки, представящи руския живот, плюшени мебели, сребърни чаени сервизи. Знаете как е — суровият живот на дивия запад.

Като се върнахме в селото Джоузеф ми обясни:

— Омръзнало му е да убива рисове и елени. Смятам, че „Великия Мъж Дошъл отвъд Голямата Вода“ е готов за по-едър дивеч.

— По-едър дивеч?

Джоузеф кимна.

— Индианец.

И този индианец бях аз.

Когато тропотът на копитата им се приближи, аз се превих на две и застанах от болка. Лицето ми не се виждаше, а през обгорената земя до мен достигаха гласовете им.

— Аз размислих — занарежда царствен глас с руски акцент, но от друга страна тънък като тръстика. — Невъзможно е това да е законно...

Джоузеф на най-добрия си пиджън индиански отговори:

— Ако никой не разбере, законно като да убиеш лос. Освен това бял човек прави това много години.

Тънкият глас затрепери от вълнение.

— Убивал съм животни от всички континенти, повече видове, отколкото броя на вашите мъниста и одеяла... но никога не съм ловувал толкова едър дивеч.

Джоузеф изсумтя и после каза:

— Трябва много зелени хартии за такъв лов.

— Колко?

Не чух отговора на Джоузеф. Може би бе показал с пръсти.

— Няма да го връзваме, нали? — попита графа. — Това някак няма да е честно.

Графът бе истински благородник.

— Той е свободен? Разбираш? Умира, тъй и тъй. Той много боли. Ти избавиш от мъки.

Чух как графът и Джоузеф слязоха от конете. Погледнах нагоре, без да вдигам глава и видях пухкавия мустакат аристократ — облечен по-скоро за лов на лисици, отколкото за убиване на човешка плячка, — който се затири към мен, в ръцете си държеше едноцветна карабина Шарпс. Джоузеф носеше лък висок почти колкото графа.

Вождът на факоуай вдигна ръка и те спряха.

— Бял човек остане тук. Индиански обичай казва, аз сега отива даде на умиращ воин кураж.

Графът кимна и докато нервно пристъпваше от крак на крак с готова за стрелба карабина в ръка, Джоузеф се приближи към мен.

Разговаряхме на факоуай.

— Пушката с халосни ли е заредена — попитах аз — както се уговорихме?

— Не можах да я докопам — каза Джоузеф. — Той никога не я изпуска от ръцете си.

— Не става тогава — казах аз. — Няма да рискувам живота си за някакви жалки двеста долара.

— Качих на петстотин.

Размислих. Както вървяха нещата, май си заслужаваше риска...

— Пази се! — извика графът. — Кажу ми да се затича!

Джоузеф се изпречи пред дулото на карабината с разперени ръце.

— Не! Не... това грешно!

Графът, объркан, свали огромната пушка. Джоузеф дотича до него.

Вождът му се скара, като размаха заканателно пръст и строго го погледна.

— Индианец застрелян от оръжие на бял човек никога не стигне щастливите ловни полета...

— А как очакваш...

И той подаде на графа огромния лък и измъкна една стрела от кожения си колчан, украсен с мъниста.

Като хленчецо дете, графът се заоплакваш:

— Но аз не знам как да използвам това нещо...

— Уф. Лесно е.

— Добре тогава — каза графът нетърпеливо, вдигна лъка и постави стрелата на тетивата.

— Кажу ми да започне да тича.

Джоузеф се обърна към мен и ми каза на факоуай:

— Не тичай прекалено бързо. Помни, че ти си на умирање...

— Шегуваш ли се?

— Ако не вярваш на кръвния си брат, на кого можеш да вярваш?

— Уф — казах аз.

И хукнах, като криволичех, куцуках и се опитвах да не съм твърде лесна мишена. Графът вдигна огромния лък и се прицели.

Шмугнах се зад едно дърво и чух как стрелата се заби в него, където трептя почти колкото и аз, след като чух разцепващия звук.

Чу се и друг шум, почти едновременно: виещият от болка глас на графа.

Надзърнах зад дървото и видях, че графа бе хвърлил лъка и приведен тръскаше и двете си ръце все едно горяха, а той се опитваше да ги изгаси. Огромният лък здравата бе опарил дланите му.

Стоях скрит зад дървото, а през обгорения пейзаж до мен долитаха гласовете им.

— Дай ми карабината! — фъфлеше графът.

— Още пари.

— Колко?

Явно Джоузеф отново показа с пръсти, защото не можах да чуя сумата...

— Ами Щастливите Ловни полета? — попита графът.

— И без това никога не съм го обичал — каза Джоузеф. — Стреляй бързо.

Отново хукнах, сигурен, че Джоузеф е заредил карабината с халосен патрон, — ако не можеш да вярваш на кръвния си брат, на кого да вярваш?

Обгорелите дървета се разтърсиха от изстрела на голямата пушка, а едно от тях се пръсна на парчета, поемайки куршума предназначен за мен. Въпреки това аз паднах на земята, изкрещях от болка, хванах се за гърдите и стиснах торбичката еленова кръв. Графът бе наистина отличен стрелец, бе успял да ме уцели в гърба и все пак отпред, право в сърцето.

Чух шумоленето на обутите в мокасини крака на Джоузеф по сухите листа, когато дотича до мен, обърна ме с крак и каза:

— Уф. Съвсем мъртъв.

Гласът на графа трепереше от вълнение.

— Сигурен ли си?

— Могъщият Мъж иска скалп?

— Не! Но бих искал... бих искал отново да направя това. Утре възможно ли е?

— Не. Други от племе здрави. Ела пак зима.

Чух ги как се качват на конете, макар че преди да тръгнат, този истински благородник графът каза:

— Струва ми се, че е грешно да го оставим ей така на лешоядите.

— Той харесва. Това негово име.

— Какво искаш да кажеш?

— Бягация Лешояд — каза Джоузеф. — Той сега чака пернати приятели.

Вече се здрачаваше, когато аз, приведен над реката, миех боята от лицето си. Индианските барабани мълчаха. Тук-там из факоуайското село просветваха пламъците на лагерните огньове.

Джоузеф препусна към мен и скочи от коня.

— Този глупак можеше да ме убие! — казах аз. — Това не беше халосен патрон, мой скъпи „пернат приятелю“...

Вождът се ухили, свали огромния лък от рамото си и ми го подаде.

— Ето, опитай го.

Вдигнах рамене, взех една стрела и се прицелих в едно дърво отвъд реката. Силата, с която лъкът изхвърли стрелата, бе страхотна, грубото дърво ожули ръцете ми, а стрелата полетя като обезумяла и падна във водата. Аз хвърлих лъка и изстенах.

— След като „Великия Мъж Дошъл отвъд Голямата Вода“ пробва това — изкикоти се Джоузеф — не можеше да уцели бизон от две крачки с тази Шарпс.

Коленичих и потопих пламналите си длани в реката.

— Ами ако бе поискал да ме скалпира, както му предложи?

— Уф — каза Джоузеф. — Това струва още много пари.

Изправих се, тъй като ми хрумна нещо друго.

— Знаеш ли, някой ден ще срещна моите спътници от дилижанса и ще трябва да им обясня как съм се измъкнал от свирепите диваци.

Той вдигна пренебрежително рамена.

— Кажи им, че си ни напил с огнена вода и си се измъкнал в бъркотията.

— Мислиш ли, че ще повярват?

Той сложи ръка на рамото ми и важно занарежда:

— Мавърик, ако днешният ден на нищо не те е научил, поне трябваше да разбереш едно... както казваше моят баща великият вожд: белите хора вярват на всичко.

Много бе прав.

— Та така — каза той и измъкна няколко банкноти от кожената си риза — сега мога да ти върна онази хилядарка, която ти дължа.

— Оценявам жеста — казах аз искрено. Тъй като не бях чул преговорите, Джоузеф можеше да ми даде петстотин. От друга страна, доколкото познавах Джоузеф, вероятно бе измъкнал две хилядарки от графа.

Джоузеф ме прегърна.

— В крайна сметка, ако човек не може да вярва на кръвния си брат...

— Тук са деветстотин — казах аз.

ЧАКАЛНИЯТА НА АДА

Реших все пак да продължа за Сейнт Луис.

Проблемът бе, че парите, с които всичко на всичко разполагах, бяха хилядарката от Джоузеф и още почти хиляда, които Анабел не бе могла да докопа — печалбата от играта в Кристъл Ривър.

Но Анабел може би щеше да е достатъчно глупава, за да използва парите, които бях събрал, за да участва в шампионата. Ако е така и ако успея да стигна до общата ни цел преди тя да е внесла таксата за участие — щях учтиво да помоля мисис Брансфърд да бъде така добра да ми върне парите преди да се наложи да си ги взема сам.

Пресякох реката и след малко поех по издълбания с коловози път на дилижанса, който водеше в нужната ми посока, а освен това минаваше покрай места, където човек от време на време можеше да се снабдява с храна, вода и легло. Все още можех да стигна. И то без да си давам зор.

Сутринта бе топла, но не гореща и Оли и аз поддържахме добър, но не изморителен ход. Придържахме се към равното пространство между коловозите. Земята отново бе станала пустинна, камениста равнина, през която пътят мързеливо се виеше. Като излязохме от един завой, към нас запрепуска кон без ездач, юздите му висяха свободно.

Забавих ход, без да спирам, и се заоглеждах за падналия ездач.

Той лежеше по лице край пътя, където бе паднал или бе хвърлен. Облечен бе в износени прашни дрехи на каубой или скитник и стенеше, кажи-речи хлипаше.

Изглежда бе наранен, може би лошо наранен — тялото му бе изкривено неестествено. Може би краката му бяха счупени...

Дръпнах юздите и скочих от Оли.

— Потрай, приятелю! — извиках аз.

Отговорът му бе един още по-силен стон. Като водех Оли за юздите, отидох до нещастника, наведох се и внимателно го обърнах по гръб. Лицето, което ме гледаше от земята, нямаше да е приятно дори

да не бе сгърчено от болка — брадясало, кожата жълтеникава, едното му око гледаше на изток, другото на запад.

Не можех да реше в кое да гледам.

Той прошепна нещо. Наведох се още, за да го чуя.

— Нещастник — каза той.

Те се бяха промъкнали зад мен и единият бе взел пистолета ми, преди дори да мога да се обърна. Друг ме ритна по главата, светът започна да се върти и аз се строполих на земята.

Не бях в безсъзнание, просто шашнат и замаян от болка. Двама мъже стояха над мен — единият от тях имаше червен белег на врата, а другият бе стар приятел.

Нещо такова.

Негодяй с черно сомбреро, демилитаризирана кавалерийска куртка и черна остра брада.

Негодяй на име Ангела.

Който, тъкмо когато се изправях на крака, ме ритна в стомаха. Аз изхъхрих и преди да успея отново да си поема дъх, той пак ме ритна в стомаха. По-силно. Не можех да дишам. Затварях и отварях уста като риба на сухо.

Търкалях се по земята и се държах за корема, вероятно бях пребледнял като платно, когато пареща течност нахлу в гърлото ми и чух отвратителния злобен глас на Ангела.

— Трябваше повече да им платиш на онези каубои, Мавърик говореше Ангела. — Понапиха се и почнаха да се фукат и да ми се подиграват. Казаха ми, че си им платил, за да ги натупаш. И знаеш ли? Аз ги натупах безплатно...

Мъжът, на когото исках да помогна, онзи разногледият, пребърка джобовете ми. Намериха хилядарката от Джоузеф и спечеленото от покера в Кристъл Ривър. Стотачката, забодена от вътрешната страна на ризата ми, обаче си остана моя.

Не че в момента можеха да ми послужат за нещо, нито пък в бъдеще, тъй като очевидно трудно можеше да се каже, че изобщо имам такава.

— Не че щях да те оставя да спечелиш онази игра, в никакъв случай — говореше Ангела, докато другарите му сипеха юмруци и ритници върху ми, — но щях да те оставя жив. Обаче ти ме направи на глупак...

Той се присъедини към боя, който бе най-злобният, който някога съм ял, а аз съм изял доста. Опитах се да се съпротивлявам, но това бе все едно коте да маха с лапи по въздуха. Атаката им бе твърде внезапна, твърде свирепа. Единственото, което можех да направя, бе да остана в съзнание.

— Стига! — каза Ангела след много-много време, поне на мен така ми се струваше. — Дайте да украсим някое дърво...

Кое то ни връща обратно под буреносното, разтърсвано от гръмотевици небе и красавеца — тоест аз — с вързани зад гърба ръце и с примка на врата, седнал върху кон, който се държи смайващо добре, имайки предвид, че е под мен само от няколко дни, и с торба гърмящи змии в краката си.

Всъщност на този етап примката вече не бе на врата ми. Бях успял да я приплъзна под носа си, без да смутя Оли. Пълзящите змии обаче вероятно скоро щяха да сторят това. Но за момента конят не бе забелязал, или просто не бе впечатлен от дузината гърмящи змии, които, свободни да поемат в която и да е посока, избраха да се затирят към нас.

Гръмотевица разтърси небето и земята, дървото включително. Бурята бе превърнала деня в нощ и светкавица хвърли за миг сребърното си сияние върху света — свят, където около дузина змии, се свиха на кълбо, вдигнаха опашките си и шумно затракаха.

Сега Оли ги забеляза, или поне така изтълкувах начина, по който вдигна глава — но не помръдна от мястото си.

— Спокойно, момче — успокоявах го аз, като се опитвах да провра примката над носа си. Не беше чак толкова голям, в края на краищата. Защо трябва да е толкова трудно...

Оли препусна.

Хукна, изчезна, без много-много да обезпокои змиите, а аз увиснах, поклащайки се с вързани зад гърба ръце над гърмящите изчадия.

Вратът ми не се счупи, защото примката вече не бе около него. Въжето гореше горната ми устна, закачено под носа ми и неудобството бе невъобразимо — като че ли някакъв великан се опитваше да измъкна главата ми, като упорита коркова тапа от бутилка вино.

Бях уморен. Дали щях да умра така увиснал? Исках ли наистина да падна сред това гъмжило от гърмящи змии? А може би болката

постепенно ще изчезне, а змиите ще се предадат и ще се махнат? Стотици мисли се стрелкаха през главата ми — ужасни, мигновени като бляскащите светкавици, силите ме напускаха, усилията ми ставаха все по-немощни, и накрая увиснах като дроб.

Винаги съм казвал, че Фортуна е най-любимата ми дама, но, честно казано, никога не съм разчитал на нея, никога не съм я призовавал. Запомнях всяко раздаване и играех по законите на вероятността. Пазех съвета, който Татко ни даде, на Барт и мен, когато напуснахме ранчото в Тексас: „Ако имаш едно асо, не разчитай, че ще получиш още три, като смениш три карти.“

Затворих очи. Не бе точно молитва. Но ако Госпожа Фортуна се появеше и ме избавеше от загубена игра, сега бе времето.

Оглушителен взрив разтърси дървото и мозъка ми — гръмотевица? — и целият клон, на който висях се откърши. Светкавица? Не я видях да удря, но, по дяволите, аз падах!

А след това се приземих — тупнах тежко на земята и змиите се разбягаха.

За момент.

Лежах на една страна с широко отворени очи, ударът ми бе извадил въздуха, ръцете ми бяха вързани отзад, а всички гърмящи змии на зелената божия земя пълзяха към мен, и се усмихваха със сатанинските си усмивки.

Чудовищата стояха около мен, надигнали глави, все едно се подготвяха да гласуват коя да ме ухапе първа.

Дотук с Госпожа Фортуна.

Тогава усетих присъствието ѝ. Не беше Госпожа Фортуна, но бе човешко същество, жена, дребна старица облечена в обсипани с кръпки висящи дрипи. Тя държеше торбата от зебло със сбръчканите си ръце и дяволите ме взели, ако не се разхождаше между змиите, невъзмутима като свещеник, който дава причастие, вдигаше ги от земята и ги пъхаше в торбата.

Те дори не тракаха, когато ги хващаше. Всъщност, бяха престанали да тракат.

Това бе най-невероятното нещо, което съм виждал. А и най-приказното — тази странна дребничка старица, не по-голяма от дете, която събираше гърмящи змии, като че ли береше цветя в градината си.

А опряна на дървото, където тя я бе оставила, стоеше най-огромната пушка за бизони, която някога съм виждал. От гигантската ѝ цев се виеше дим.

Значи това бяха гръмотевицата и светкавицата, които ме бяха свалили на земята.

Тя завърза мърдащата торба, като че ли бе дамската ѝ чанта, сложи я до дървото и отново взе пушката за бизони. Лицето ѝ бе смръщено и съсухрено, очите малки и строги, но в тях нямаше жестокост — приличаше на кръстоска между вещица и елф, само че вместо метла в ръцете ѝ бе този топ, а вместо гърне със злато имаше торба гърмящи змии.

Тя се дотътри до мен и тъкмо когато се готвех да кажа „Благодаря“, ме изрита. Обърнах се по гръб и изохках. Не бе многословно, но поне на място.

Тогава огромната пушка се насочи право към сърцето ми, а тя надвисна над мен като съвестта, която никога не съм имал.

С глух, дрезгав глас тя каза:

— Смятам да те убия, момче.

В този момент бях минал състоянието, в което човек може да почувства разочарование или дори страх. Просто мисълта да ме убие — сега, когато ме бе спасила от обесване и бе премахнала опасността от гърмящите змии, ми изглеждаше странна. Невъобразима.

Разбира се, тя самата изглеждаше малко странна.

Въпреки това я попитах:

— А тогава защо просто не ме остави да вися?

Тя приближи още пушката. Дулото на огромната пушка, горедолу с диаметър на чаша, се опря в гърдите ми. Смръщеното ѝ старческо детско лице би ми изглеждало комично при други обстоятелства.

— Защото тогава нямаше да разбереш сериозността на своето престъпление.

— Моето престъпление? Какво престъпление? Коя си ти?

— Никоя не съм, абсолютно никоя. Какво те интересува коя съм аз!? Това няма значение, важното е, че си долен крадец.

— Крадец?

— Как се осмеляваш да питаш коя съм? Ще ти кажа коя съм, аз съм твой съдия, твой съдебен заседател и твой палач. Твоето деяние,

твоего престъпление... престъплението, заради което ще умреш... престъплението, което ще те хвърли в ада и преизподнята до края на вечността и дори по-дълго... е това, което стори на моите приятели?

— Твоите приятели? Какви приятели?

Това наистина я ядоса — очите ѝ се разшириха, устните ѝ се изкривиха и от това малко създание излезе могъщ рев:

— Ти отвлече моите гърмящи змии!

Знаех, положението ми е тежко — бях пребит почти до смърт, а може би без „почти“... бях обесен, след това прекарах няколко неповторими мига сред гърмящи змии. Но за пръв път осъзнавах, че съм полудял.

Това очевидно бе халюцинация, или имах треска, или бях в чакалнята на ада.

— Госпожо — успях да кажа аз, — приличам ли ви на крадец на гърмящи змии?

Тя дръпна пушката съвсем малко, за да може да ме огледа. Преди това не си бе дала труда. Когато свърши каза:

— И на челото ти пише, че си крадец на змии.

— Грещиш. Аз играя карти. Покер.

Тя присви очи.

— С тази риза?

Само затворих очи и започнах да се смея, но не много дълго, защото нямах повече сили. Усетих как тялото ми започна да се тресе неудържимо и последната ми мисъл преди да се спусне мракът бе, че може би все пак съм ухапан от гърмяща змия.

ГОСПОЖА ФОРТУНА

Случи се изумително нещо.

Отворих очи.

Дали това не бе раят? Когато погледът ми се проясни, видях пасторални картини под формата на маслени платна в красиви рамки. Бях завит с домашно шит юрган, разкошно пухкав и мек. А на пода имаше огромен, очевидно скъп ориенталски килим...

Но аз бях в дървена къщурка, която не бе особено комфортна, и мебелировката на тази селска, макар и просторна стая, бе толкова скърпена, колкото и облеклото, което бе носила старата жена. Там имаше всичко — от грубо издяланите вещи на ранните заселници до прецизните изделия на викторианските занаятчии. И навсякъде бе пълно с джунджурии — малки колекции от това-онова: разноцветни свещи, стари шишета, хилещи се парцалени кукли, буркани копчета, спрели часовници (дали Грозната Ани Брансфърд не бе минала през този край?!) гребени, плювалници, изящни статуетки, изработени от умелата ръка на човека, кварцови кристали, направени от по-всемогъщ майстор. В единия ъгъл бяха захвърлени няколко издути торби от зебло, натъпкани бог знае с какво, а най-хубавото от всичко — по пода, пълзящи насам-натам, като че ли притежаваха къщата, бяха моите стари приятели гърмящите змии.

— Това адът ли е? — попитах аз, без да се обръщам към някого, като се повдигнах на лакът.

— Не, глупако — отговори ми дрезгав глас, — това е дом, моят дом... и ще те помоля да не бъдеш толкова критичен към благосклонността на провидението.

Седнах в кревата, без да спускам крака към пода, защото змиите се плъзгаха навсякъде.

Моята странна съсухрена домакиня седеше, пушейки лула от царевичен кочан, и се люлееше в един люлеещ се стол три пъти по-голям от нея. Обсипаното ѝ с крпки облекло бе различно от предишния път, но стилът си оставаше същия.

— Ти... ти не си ме убила?

— Много си наблюдателен — тя поклати глава, ухапала лулата си. — Не, ти си прекалено глупав, за да откраднеш моите рожби. Били са онези пътници, които спряха в станцията, когато си купувах провизии.

— Взимаш своите... рожби с теб, когато пазаруваш?

Тя се намръщи.

— Жестоко е да ги оставя затворени, не мислиш ли? Проклет глупак. За малко да умреш от треска, знаеш ли?

— Змия ли ме беше ухапала?

— Не! Беше почти обесен.

Разтърках врата си.

— Помня.

— Плюс това си бил малтретиран от далеч по-зли същества от моите рожби. Никога не съм виждала толкова пребит човек. Хората са безмилостни създания, не мислиш ли? Хенри! Слез оттам!

Проследих погледа на строгото ѝ лице и той ме отведе в ъгъла на кревата ми, където една гърмяща змия бе тръгнала нагоре по юргана. Като добре възпитано куче, подчиняващо се на своя господар, „Хенри“ слезе от ръба и се присъедини към другите си братя и сестри на пода.

Докоснах челото си. Главата ми щеше да се пръсне.

— Кой... кой ден сме днес?

Тя изсумтя и продължи да се люлее.

— Синко, времето отдавна загуби смисъл за мен.

— Добре, ами от колко време съм тук?

— Няколко дни. По-малко от седмица — внезапно тя се намръщи. — Какво гледаш?

— Не разбирам?

— Гледаше сините ми шишета. Мислеше да ги откраднеш. Не се опитвай да отричаш. Такава друга колекция не можеш да намериш никъде, освен в Лондон, Англия.

— Сигурен съм. Нямам намерение да крада колекцията ти от сини шишета.

— Пробвай, ако искаш... рожбите ми ще те изпохапят до смърт, разбира се, ако настояваш, опитай.

— Не, благодаря.

Тя отново се успокои, люлееше се леко, от лулата ѝ се виеше дим.

— За малко да те обесят, а и да те размажат от бой не е шега работа. Трябва да си почиваш. Ще се справиш.

Скърцането на люлеещия се стол по дървени под бе странно успокоително.

— Ще се справиш — повтори тя. — Ще се справиш.

И аз се унесох.

Седях пред дървена маса твърде малка за мен, върху дървен стол твърде малък за мен, върху раменете ми бе наметнат ръчно плетен шал. Тя ме бе довела дотук, а змиите се разтваряха пред нас като гърчещо се червено море. Те си пълзяха долу, докато си седях на масата, от време на време някоя минаваше над обувката ми.

Аз обаче бях спрял да се страхувам. Не смятах, че „рожбите“ ще направят някоя беля пред майка си.

Тя готвеше на огромната черна печка в ъгъла на голямата стая, което представляваше кухнята, а висящите тенджери, тигани, съдове и уреди навеждаха човек на мисълта, че всеки ден готви за цял полк. Но явно ядяха само тя и рожбите ѝ.

Тя ми донесе димяща чиния пълна с ядене и я сложи гордо пред мен. Приличаше на копелдашка яхния, а и миризмата бе пикантна и определено не неприятна, макар и непозната. В кафяв сос плуваха парчета бяло месо.

— Това не е гърмяща змия, нали? — попитах аз.

— Не! — каза тя, като седна срещу мен със своята чиния димящо ядене. — Аз да не съм канибал.

Хапнах една лъжица. Не беше лошо, но и без това от преди ми се гадеше, а екзотичността на подправките и тайнствеността на съдържанието, не бяха особено възбуждащи апетита.

— Омети си чинията — каза тя. — Искаш ли да си възстановиш силите или не?

— Какво... ъ, какво е това?

— Понякога не е изгодно да се задават прекалено много въпроси. Да кажем, че е специалитет на дома и толкоз.

— Не съм гладен.

Тя погледна към пода. Изражението ѝ бе сърдито.

— Какво мислиш?

— Моля?

Тя избухна. Все едно някой отвори фурна.

— Не говоря на теб! — погледът ѝ отново се насочи към пода и с нормален глас тя каза:

— Какво е твоето мнение, Хенри?

Отговорът бе леко потракване.

— Смяташ ли? Това е интересно — тя лапна една лъжица от яденото си, след това още една и каза: — Хенри смята, че трябва да бъдеш наказан. Хенри мисли, че грубите хора, които обиждат своята любезна домакиня като твоя милост, заслужават наказание.

Хапнах една лъжица.

Но тя не бе свършила.

— Ти ли си убил животното за тази гозба? Не. Ти ли си отгледал зеленчуците? Не! Трудила ли съм се аз, за да я приготвя? Да! Знаеше ли ти, че аз я смятам за мой специалитет? Да.

Хапнах още една лъжица.

— Като твоя домакиня, моята работа е да се чувстваш като у дома си, да се чувстваш удобно и приятно — нещо, което аз и моите рожби се блъскаме като роби, за да постигнем. Така че твоя работа като гост е да ме накараш да усетя твоето признание. Трябва да поработиш над това, синко.

Хапнах още една лъжица и се усмихнах лъчезарно.

— Вкусно — казах аз.

Това я разсмя. Тя се смя доста дълго, когато накрая се успокои, каза:

— Е, това бе страхотно!

После се надвеси над масата и ме дръпна за ухото, все едно бях непослушно дете.

— Животът е сериозно нещо!

И така аз изядох загадъчния ѝ специалитет. Права бе — бях груб. Но не странната гозба, нито гърмящите змии по пода бяха прекършили гордостта ми. Наистина трябваше да възстановя силите си, но имаше и нещо друго. Нещо вътре в мен, което винаги ме бе тласкало напред — усещането, че няма игра, която да не мога да спечеля.

Брет Мавърик можеше да надприказва, да надхитри и, ако е абсолютно необходимо, да надстреля и най-добрите.

В момента ми бе трудно да се ориентирам в къщата на тази отшелничка и нейния покрит със змии под.

Тя разбираше това или го усещаше. В дрезгавия ѝ глас се появи нещо нежно, дори утешително.

— Имаш нужда от сили, синко. Яж.

— Не знам, защо ми е тази сила, госпожо — признах аз. — Целта на моя живот ми бе измъкната от ръцете.

— Целта на живота ти?

Разказах ѝ за шампионата по покер в Сейнт Луис. Казах ѝ за двайсет и петте хиляди долара такса за участие, казах ѝ, че съм играл покер практически през целия си съзнателен живот, че това е единственото, което някога съм правил и как искам да знам, веднъж завинаги, дали наистина съм най-добрият.

— Значи никога не си работил, само карти?

— Само в краен случай. Както стария ми Татко казваше: „Работата става да убиваш времето, обаче е лош начин да си изкарваш прехраната“.

Това я накара да се усмихне, но този път не ми дръпна ухото. Вместо това каза:

— Много пари ли са на карта в тази игра?

Кимнах.

— Но дори да стигна навреме, нямам пари да си платя таксата за участие. И без това не ми достигаха няколко хиляди. А това, което имах, ми го откраднаха и вероятно вече е изхарчено.

Тя се наведе напред и очите ѝ бяха остри като игли.

— Нека ти кажа нещо, синко, няма нищо по-безсмислено на тази земя от парите.

— Не е за парите.

— А за какво тогава?

— Въпросът бе да разбере. Да разбере дали съм най-добрият.

Тя кимна. После се усмихна, една крива и жълта, но невероятно очарователна усмивка.

— Гледам, омете си чинията. Допълнително?

Разтегнах устни в усмивка и бутнах дървената чиния към нея.

— Съвсем малко. Вече съм сит, обаче е ужасно вкусно и не мога да се спра.

Този път тя наистина се усмихна и погледна към пода.

— Виждаш ли, Хенри? Ти грешеше, а аз бях права, той е добро момче.

И така аз ядях храната ѝ, слушах с интерес бърбенето ѝ, спях на леглото ѝ, и то спях добре, като се има предвид пълзящата компания, и на сутринта на по-следващия ден започнах да идвам на себе си.

Седях на единия от двата дървени стола, които тя бе поставила до един огромен пън, докато „рожбите ѝ“ се приличаха на слънцето. За един толкова топъл, слънчев, великолепен ден по небето имаше необичайно много облаци, големи и бели, те се движеха по хоризонта, почти се гонеха като диви свободни коне. От време на време се чуваше глух, едва доловим тътен, който все пак безсъмнено бе гръмотевица. Заплаха от буря някак не се връзваше с греещото слънце.

След закуска — учудващо обикновена закуска, състояща се от бекон, яйца и картофи — аз ѝ съобщих, че скоро си тръгвам. Благодарих ѝ за гостоприемството и ѝ дадох единственото нещо, което притежавах: стодоларовата банкнота, забодена от вътрешната страна на ризата ми.

— Съжалявам, че нямам повече — казах аз.

Тя седя и дълго се вира в банкнотата. Не каза „благодаря“ и не знаех дори дали е доволна.

Сега тя излезе от къщичката си с две от зеблените ѝ „скъпоценни торби“ (както ги наричаше), праметнати през рамо. Приличаше на най-окаяното джудже на Дядо Коледа. Дотътри се до мен и постави торбите на земята, потракването на метал в метал разтревожи змиите за миг.

Нека веднъж и те да се разтревожат от тракане, за разнообразие.

Скъпоценните ѝ торби съдържаха „плячката“, която бе събрала за последните четирийсет години.

— Сурови места са тези — обясни ми тя. — Като се натъкна на труп и му взимам ценностите. В края на краищата на него за какво са му.

Аз не възразих. Защо бе донесла част от своите съкровища до пъна на това дърво бе по-голяма загадка и от гозбата ѝ.

— Размислих се за финансовото ти състояние — каза тя. Усмихна се, доволна от себе си, и посочи с лулата си от царевичен кочан към една от зеблените торби. — Познай какво е това?

— Вечеря?

— Ето пак... отново се правиш на остроумен. А да ти издърпам отново ушите?

— Извинявай. Какво е това?

— Просто отговорът на всичките ти проблеми.

Може би все пак тя бе едно от джуджетата на Дядо Коледа, или пък елф.

Наблюдавах я, докато развързваше зеблената торба и изсипа съдържанието ѝ в тревата, което накара гърмящите змии да хукнат да си търсят нови места на припек. Съкровището, което тя очевидно бе готова да раздели с мен, се състоеше от калаени чашки, калаени чинии, черпаци и няколко очукани калаени табли.

— Някои от тях са много стари... От времето на Революцията... Наричат ги „атинки“.

— Много мило, обаче... Не мисля, че Комодора ще приеме таксата за участие... дори в... най-ценните „атинки“.

— Кой е Комодора?

— Той е шефът. Човекът, който организира шампионата.

— Аха — тя погледна към приличащите се на слънце животинки.

— Може би все пак ти ще се окажеш прав, Хенри. Може би той не е добро момче.

— Сега пък какво съм направил?

Поклати глава и един от възлестите си пръсти.

— Аз съм по-възрастна от теб, нали така? Ти трябва да помагаш на възрастните хора. И когато кажа една дума погрешно, ти трябва учтиво да ме поправиш. Изобщо не се казва „атинки“, нали?

— Всъщност, смятам, че думата е „антики“.

Тя ми дръпна ухото.

— Не поправяй по-възрастните от теб... ако тези антики не свършат работа, може би тези хартийки...

Тя отвори втората торба, надникна вътре, и се усмихна с отвращение и разочарование, след това я вдигна, за да мога и аз да видя съдържанието ѝ: зелени пари.

Много.

Натъпкани като окапали есенни листа в торбата, шумолящи като тях, само че зелени. Толкова зелени...

— Ето, виж каква прекрасна усмивка си имал — каза тя. — Трябва по-често да я показваш. Доволен ли си? Колко ще ти трябва?

— Ами... аз... ъ...

— Направих някои изчисления — тя бръкна вътре и извади една пачка вързана с конец. — Това е таксата за участие и малко отгоре — да си купиш нови парцали. Тази копринена ризка ще я пръснеш по шевовете.

— Не знам какво да кажа — все пак протегнах ръка към парите.

Тя дръпна ръката си.

— Чакай, аз не съм глупачка... Искам нещо в замяна.

— Какво? Страхувам се, че няма какво да ти предложи, освен повече пари, ако спечеля...

— Когато спечелиш! Освен това не искам пари, не ми трябва повече пари. В този торба имам двайсет и пет пъти по двайсет и пет хиляди.

— Страхувам се, че нямам нищо...

Очите ѝ бяха ясни и блестящи на сбръчканото лице.

— Ти имаш нещо, което малко хора имат. Някой го наричат вълшебство. Други го наричат магия... така е, знам. А вие комарджиите го наричат „късмет“.

— Аз играя според законите на вероятността, госпожо. Не разчитам на късмета.

— Не трябва да разчиташ на него. Но все пак можеш да го призовеш... ако е у теб — очите ѝ се присвиха, докато търсеше думи, за да обясни. — Когато бях малка... аз невинаги съм била стара сбръчкана жена, нали разбираш... животните се привързваха към мен. Не кучета и котки, всеки глупак може да стане приятел с тези домашни глезльовци... не, след мен тръгваха пеперуди и пчели... жаби и змии и така хората смятаха, че съм вълшебница, дори вещица. Аз не си и помислях, че това е магия, просто се отнасях с всички божии твари мило и сърдечно и те ми отговаряха със същото. Разбираш ли, синко?

— Не.

— Не знаех, че не е нормално човек да общува с такива твари, и затова го правех, без да се замислям, ей така. В нас, хората, има скрити най-различни способности. Необикновени способности. Магия. Някои го наричат талант.

— Винаги ме е бивало с картите — признах аз.

— Знам. Ето защо искам да ми направиш онзи номер, който си направил на майка си.

Стреснах се.

— Откъде знаеш за това? Това е нещо много лично...

Може би все пак старицата бе вещица.

— Ти имаше треска, синко. Бълнуваше в съня си. Аз те слушах — тя вдигна рамене. — Къщата си е моя, ако искам ще слушам. Пък и си ми длъжник!

Въздъгнах. Наистина ѝ бях длъжник — дори и да анулираше подаръка от пари, аз все пак щях да ѝ дължа живота си. Кимнах.

Сега гласът ѝ бе учудващо нежен.

— Защо е толкова лично?

Тогава внезапно започнах да ѝ разказвам. Да ѝ разказвам за неща, които не бях споделял с нито една жива душа — ако приемем, че това дребно същество бе жива душа.

— Майка ми умираше — казах аз. — Исках да ѝ дам нещо преди да ни напусне. Сигурно си мислиш, че този ден е имало някаква магия, или поне малко късмет... но не.

— Майка ти обичаше ли номера с карти?

Усмяхнах се леко и кимнах.

— Тя бе прекрасна дама. Крупие, от Начез до Ню Орлеънс нямаше по-добра. Тя и Татко се срещнали на един параход, пътуващ по Мисисипи... имало голяма игра, голяма колкото шампионата в Сейнт Луис. Той спечелил ранчо.

— Цяло ранчо?

— Цяло ранчо... В Тексас. Той и майка ми се преместили там, гой временно оставил покера, а тя рулетката и заедно отгледали много добитък и две момчета.

— Имаш брат?

— Барт. Една година по-малък. Винаги ни е бивало с картите, дори когато бяхме съвсем малки. Татко ни окуражаваше, а мама нямаше нищо против. Харесваше ѝ, когато ѝ показвах трикове с карти — като ѝ кажех „Избери си една карта“, винаги си избираше асо пика.

Дребната старица седеше на стола до мен и внимателно слушаше. Змиите се размърдаха за момент, но тя вдигна ръка и те замръзнаха на местата си, неподвижни като камъни.

— Тя бе толкова болна — продължих аз. — Лежеше в леглото си бледа като платно. За пръв път видях татко да плаче. Тя не плачеше. Извика ни с Барт и погали лицата ни. Исках да направя нещо, за да се

почувства по-добре... но не исках да е трик. Не и този път. Така че й казах: „Искаш ли да видиш асо пика, мамо?“ А тя отговор: „Да, момчето ми, искам“. Аз й дадох картите, тя ги разбърка, аз цепих... и не стана. Да, беше пика. Мизерна девятка. Та толкова за магията. За късмета. Повече никога не съм му се доверявал, независимо как го наричаш.

Тя бръкна в някакъв джоб и в ръката й се появи тесте карти.

— Искам да направя това и за мен — каза тя и кимна към пачката долари в скута си — и тези пари ще бъдат твои.

— Какво да направя за теб?

— Ще цепиш на асо пика! Какво друго?

— Не. Не мога да направя това.

— Защо?

— Когато пораснах разбрах, че асо пика е картата на смъртта. Представяш ли си? Майка ми на смъртно легло, а аз се опитвам да цепя на асо пика...

— Но ти не си успял.

— Не, аз я разочаровах.

— Разочаровал си я и то много пъти, нали така синко? Първо, не си цепил на правилната карта, а освен това се оказва, че от самото начало си избрал неподходяща карта... Нищо не можеш да свършиш както трябва, не е ли така?

Не отговорих.

— Да, този път ще цепиш на асо пика, заради мен. Освен това не означава смърт, това е просто една карта. Но това е картата, на която искам да цепиш...

— Вероятността е 1 към 51.

— Можеш да лъжеш. Видях те как ги пипаш.

— Аз не лъжа.

— Знам. Цепи асото.

— Не — казах сопнато. — Задръж си парите. Шансът е прекалено малък... и не искам отново да се проваля.

Тя щракна с пръсти.

Гърмящите змии като че ли започнаха да се събират около мен. Бях станал център на вниманието, разклатиха опашки и затракаха, като че ли за да оправдаят името си.

— Няма да го направя... — казах й аз.

— Без да ми мигне окото, ако се ядосам.

А гърмящите змии побеснях.

Преглътнах.

— Може би ще пробвам — казах аз, — щом такова е положението.

Тя отново щракна пръсти и змиите се успокоиха и се върнаха на припек, като тънки вадички вода.

— Виждам, че се вразумяваш — каза тя, стана от стола си и използва пъна като маса, където разбърка картите. Постави пачката банкноти до тестето карти, като че ли това бе залогът.

Всъщност така си и беше.

Поех си дълбоко въздух и се съсредоточих. Тя бе приковала погледа си на мен — чувствах го — мисля, че дори и проклетите змии ме наблюдаваха. Подухна вятър и окуражително прошепна, ръката ми бе над тестето. Усетих гъдел. Какво ли беше това? Късмет? Магия? Вълшебство?

Но в този миг изчезна.

— Не мога — казах аз. — Не разбираш ли? Това ще бъде все едно отново да я разочаровам...

— Онзи ден те биха и ритаха, нали, синко? Ами, „те“, едни други „те“, но все пак „те“... също ме биха и ритаха като куче и ме оставиха да умра.

— Защо?

— Защото бях дребна. Различна, странна. Те ме биха и ме ритаха, а аз можех само да лежа там и да умра, но нещо вътре в мен ми каза, „Съпротивлявай се“.

— Съпротивлявай се? Та ти си станала отшелница!

Тя кимна и се ухили, ухапала лулата си, светнала от гордост.

— Аха, при това най-добрият отшелник на света.

Погледнах тестето. Помислих си за шанса: 1 към 51.

— Аз поех по мой собствен път, синко, и предпочитам да си прекарвам времето с рожбите си, защото те не са като хората: те са прями и честни. Но моят път е различен от твоя път.

— Майка ми...

— Тя те е обичала и се е гордеела с теб, момче, тя е умираше! Пет пари не е давала дали ще цепиш асо пика или не! Била е щастлива, че ти си до нея. Че я обичаш.

— Така е.

— Баща ти гордее ли се с теб?

— Няма да си признае.

— Но дали е така?

— Мисля, че да.

— Значи можеш да си сигурен, че и майка ти се чувства по същия начин. Цепи картите, синко. Цепи ми асо.

Вятърът се усили и аз се съсредоточих. Затворих очи. Дали мога да извикам с волята си асо? Светът изчезна, остана само това тестве, тези петдесет и две карти, кари, купи, спатии, пики...

Цепих картите.

— Вдигни ги — казах аз и кимнах към картите.

Тя направи както ѝ казах, и очите ѝ се разшириха, когато видя картата.

— Черно асо е! — каза тя лукаво.

Обзе ме неистова радост. Отворих очи.

Тя държеше в ръка асо спатия.

— Съвсем близко, синко! Съвсем близко...

— По дяволите — възкликнах аз.

Тя бутна пачката банкноти към мен.

— Парите са си твои, честно и почтено!

— Но... но аз не спечелих...

— Всемогъщи Боже, ти си най-тъпото същество на божията земя... да не говорим колко лесно се предаваш.

Тя взе ръката ми и я постави върху колодата.

— Вдигни горната карта — каза тя.

Направих, както ми каза, оказа се асо пика. Как, по дяволите, знаеше, така и не разбрах. Може би все пак тя бе Госпожа Фортуна.

— Следващият път ще успееш — каза тя. — Просто трябва да опиташ. В теб има магия или, добре, да го наречем късмет. Ще ти дам да си избереш един от най-хубавите ми коне... под сайванта ще намериш купища седла, на разни умрели хора. Мога да ти дам още пари... ако искаш... освен тази банкнота.

И тогава от един джоб малката сбръчкана ръка измъкна моята стодоларова банкнота. Познах я по дупчиците от безопасната игла.

— С тази тук никога не се разделям. Даде ми я един специален човек.

Станах импулсивно, наведох се над пъна, вдигнах я все едно бе малко дете и я целунах по устата. При всички положения на вкус бе по-добре от гозбата ѝ.

Тогава я пуснах на мястото ѝ, а тя пак ми дръпна ухото.

— Ако исках да ме целуват странници, мислиш ли, че щях да стана отшелничка? А ти си доста странен!

Тя се изкикоти на смешката си.

Когато тръгнах, тя все още седеше край огромния път, в скута ѝ се бе свила една гърмяща змия — Хенри? Тя го галеше и не ми помаха за сбогом.

Аз обаче ѝ помахах.

КРАСАВИЦАТА ОТ ПАРАХОДА

Петтонната гръмогласна свирка на „Лорън Бел“ пожела сбогом на Сейнт Луис, параходният звънец в кабината на лоцмана иззвъня и двата звука отекнаха из долината на река Мисисипи едновременно за предупреждение и поздрав. За няколко мига свирката и звънецът заглушиха дори униформения духов оркестър, свирещ с пълна сила на долната палуба, точно под великолепно извезаното знаме, което обявяваше:

ДОБРЕ ДОШЛИ НА ПЪРВИЯ ГОДИШЕН ОБЩОРЕЧЕН ПОКЕР ШАМПИОНАТ.

Тристата места за пътници в безкрайно дългия списък на помощник-капитана бяха запълнени — макар че единствената цел на пътуването бе разходка нагоре по реката, след което параходът щеше да обърне и да тръгне обратно към Сейнт Луис. С изключение на шепата професионални играчи и глупави и богати мераклии, въобразяващи си, че са покер-специалисти — участници в това голямо състезание — пътниците бяха просто зрители. Тук човек можеше да срещне какви ли не хора — от английски лордове до епископи, от проспериращи фермери до не по-малко проспериращи политици. И трябваше да слуша езици почти от всяка европейска държава.

Добре облечено множество, макар че трудно някой би могъл да се сравни с един хубавец с вратовръзка, жилетка в черно и червено, черен фрак, светлокафяви панталони, скъпи кожени обувки и (разбира се) бяла копринена риза с пластрон, направо от Париж, Франция — красива и просторна.

Сигурен съм, че няма нужда да ви казвам името му.

Подпрян на перилото, се наслаждавах на хубавата пура и на отблясъците на слънцето във водите на Мисисипи. Видях една-две

познати физиономии в тълпата, една от които изискваше особено внимание. Точно върху това разсъждавах, когато чух познат, чуруликащ, оу-така-ли южняшки акцент, който принадлежеше на някаква млада дама.

— Нима е възможно?

Обърнах се, опрях гръб в парапета и се усмихнах.

— Възможно е и още как. Здравей, Анабел.

Носеше същия пътнически костюм с цвят на долари, и като се има предвид това, което тя — по-скоро ние — бяхме преживяли, не изглеждаше по-зле отпреди. Най-малко тя. Красавица.

Хвърли се в прегръдките ми.

— О, Брет... сънувах този миг, молах се за него... мой единствени истински герой... жив!

— Да — казах аз, — но не благодарение на теб.

Освободих се от ръцете ѝ.

— Нима казах нещо, което те обиди?

Извърнах се и погледнах пак към реката. Сейнт Луис чезнеше в далечината, а зеленината и по двата бряга бе успокоителна за очите.

— Мисис Брансфърд, ще ми се да си мисля, че разбирам от шега не по-малко от всеки друг, но да откраднат спестяванията ми преди да тръгна с диваците да посрещна там смъртта си? Тук моето чувство за хумор се изчерпва.

Тя бе близо до мен. Докосна крайчеца на дантеления ми ръкавел.

— Изглежда си се измъкнал невредим... дори са ти останали две ръце да играеш покер.

— И за какво са ми като нямам пари да залагам.

Нежните ѝ пръсти притиснаха гърдите ѝ.

— Да не искаш да кажеш, че някой те е обрал? Колко ужасно! Ти нали не подозираш... ох, просто не мога да го кажа.

Почти бях забравил как можеше да пърха с дългите си мигли.

— Не те подозирам — казах аз.

— Това е такова облекчение.

— Сигурен съм.

Тук тя се обиди.

— Брет — каза тя с треперлив глас, южняшкият ѝ акцент бе в пълната си сила, — ако някога си вярвал на нещо, което съм ти казала, повярвай ми... аз не съм ти взела парите.

— Никога!

В големите ѝ очи просветна надежда.

— Никога не си помислял, че аз съм ти взела парите?

— Никога не съм вярвал на нещо, което си ми казвала.

Тя премигна веднъж.

— О, не. Не съм ги взела... не и тогава. Не и когато така благородно тръгна с онези диваци.

— Направила си го по-рано.

Очите ѝ се взряха в мен, после се притвориха, тя сви рамене и кимна.

— Мислех си, че си решил да тръгнеш без мен и да ме оставиш с Кошър, пленниците и онези заселници.

— Ами така си беше. Само че не виждам това с какво оправдава кражбата ти?

Виновният ѝ поглед бе почти убедителен.

— С нищо и наистина се чувствам отвратително.

— Не толкова „отвратително“, че да предложиш да ми върнеш парите?

— Вече не са мои. Де да можем... те са изгубени...

Намръщих се.

— Защо пък изгубени?

— Комодора, тази чаровна змия...

— Моля те, не ми напомняй за змии. И така. Какво Комодора?

Тя се усмихна печално.

— Дадох му моите двайсет и две хиляди...

— Твоите двайсет и две хиляди?

— Нашите двайсет и две хиляди... ние сме съдружници, не забравяй? Дадох му ги, макар че не ми достигаха три хиляди с надеждата, че ще мога да намеря остатъка.

— Значи не си успяла. Поискай си ги обратно.

— Той се съгласи да ми запази място в турнира и да разреши на жена да участва, само при условие, че ако не успея да събера пълната сума, това, което съм внесла не подлежи на връщане.

— Подло копеле. Предполагам, накара те да подпишеш декларация?

Тя въздъхна и кимна.

— Надявах се да намеря някой напил се богаташ, от когото да измъкна или открадна жалкия остатък, но уви, нямах късмет. А през последните дни на покер масите все излизам на чисто... въпреки съветите ти.

— Поне не си губила... с изключение на „нашите“ двайсет и две хиляди.

Тя поклати глава и се загледа в блещукащата вода, докато колелото на парахода ни тласкаше — нагоре към Мисисипи.

— Не бих искала да прозвучи неблагоприятно, не и към най-невероятно привлекателния...

— Моля те, Анабел. Не след като съм обядвал.

— Съжалявам. Както и да е, защо трябваше да не достигат три хиляди, Брет? Бедното ми сърце толкова много желаше да участва в това състезание...

Бръкнах във вътрешния си джоб и извадих остатъка от пачката, която моята дребничка благодетелка ми бе дала.

Очите на Анабел така се ококориха, че си помислих, че Джоузеф и неговите войни гребат с канутата си към нас.

— Госпожа Фортуна е била благосклонна към теб?

Така беше.

— Това са моите двайсет и пет хиляди, точно — казах аз. Отброих три хиляди на по сто. — Ето ти трите хиляди, които не ти достигат.

Тя ги грабна от ръката ми толкова бързо, че за миг се почудих дали изобщо някога ги е имало.

— Няма ли край твоята жертвоготовност? — попита тя.

— Оглупявам като видя красиво лице с тъжно минало. Освен това, няма друг начин да спася поне частично нашите двайсет и две хиляди. Ние сме съдружници, Анабел, и този път съм съгласен с теб.

— Съгласен?

— Петдесет на петдесет е честна подялба.

Тя дори не възрази, само пхна парите в чантичката си.

— Ще отидеш в рая за това, което направи.

— Надявам се да не е прекалено скоро.

— Та като стана въпрос за това... как се измъкна от онези свирепи диваци?

— Напих ги с огнена вода и се измъкнах в бъркотията.

Тя цяла засия.

— Как да не те обожава човек?

Джоузеф бе прав, белите хора вярват на всичко.

— Но сега ти няма да участваш в шампионата! — каза тя и аз почти повярвах, че я бе грижа.

— Не бъди сигурна — отговорих аз и леко я целунах по челото.

Открих го на горната палуба. Наслаждаваше се на гледката — тази странна дива Америка, която бе дошъл да посети. Бе облечен в двуреден костюм рибена кост, гети, бели ръкавици и шапка.

Когато склочих ръка около лакътя му здраво и силно, и го извъртях, монокълтът му падна от носа, ченето му увисна, а верижката на часовника му подскочи и издрънча. Графът, възмутен и вероятно леко уплашен, каза: — Какво значи това оскърбление? Имате ли представа кой...

— Знам много добре кой сте, графе — казах аз. — Преследвам ви от доста време. Въпросът е — знаете ли кой съм аз?

Той се опита да задържи възмутеното си изражение, но страхът надделя. Разглеждаше ме със стъклените си очи и бе ясно, че не разпознава покойния Бягащ Лешояд, възкръснал за нов живот.

Така че се представих.

— Брет Мавърик — казах аз. — Правителствен агент на Съединените щати, Бюрото по Индианските въпрос.

— Индианските...

Както го държах подръка, го повлякох по палубата. Другите пътници гледаха с любопитство, но без тревога.

— Това е краят, графе... Джоузеф всичко си изпя.

— Какво пеене? Кой за бога е Джоузеф? Не познавам човек с подобно име!

Спрях, но все още здраво го държах под ръка. Погледнах го в очите.

— Джоузеф е християнското име на Кряскация Орел, вождът на племето факоуай.

Графът понечи да ми отговори, но от зяпналата му паст не излезе нито дума.

— И Джоузеф отрече да ви познава — продължих аз, — когато започнах да разследвам случая, убийството на онзи нещастен дивак.

Но като го заключихме си развърза езика... може би същото важи и за вас.

Отново го повлякох под учудените погледи и сред шушукането на другите пътници.

— Но аз не съм американец — каза графът.

— В това ви е късметът. Да убиеш индианец, ей така за спорта, това е присъда от двайсет години затвор — поклатих глава. — За чужденец като вас с определен дипломатически статут някакви три години.

— Три години!

— Освен ако не решите да платите трите хиляди долара глоба — подхвърлих аз. — Но това си е работа между вас и съдията.

— Съдията?

— Районният съдия. Сега веднага потегляме обратно за индианските територии, вие и аз. Ще ви вкараме в затвора, за да не избягате, а после, след около шест месеца, съдията ще намине и тогава ще можете да си платите глобата...

— Но, мистър Мавърик — проплака графът, очите му се навлажниха. Беше отчаян. — Аз имам три хиляди долара. Мога да ги дам още сега...

Той извади портфейла си от вътрешния джоб на елегантното си сако.

Погледнах презрително парите, а после и него.

— Графе, разочаровате ме. Знаете ли наказанието за опит да се подкупи агент на правителството на Съединените щати?

Той поклати поривисто глава.

— Това не е подкуп... това е глобата. Трябва да си замина за дома колкото се може по-скоро. Ако можете да платите глобата ми, това ще спести на вас и вашето правителство разходите по процеса.

Аз все още не бях убеден.

— Откъде знаете, че просто няма да прибера парите.

Той разтвори ръце.

— Но вие сте агент на правителството на Съединените щати, разбира се, че мога да ви се доверя.

Усмихнах се колебливо.

— Ами май сте прав. В края на краищата, ако не можеш да се довериш на агент на правителството на Съединените щати, на кого

можеш?

Взех парите и с жест му показах да си върви.

— Сега като се вгледам — каза той несигурно, — изглеждате ми някак познат...

— Нормално е да ви изглеждам познат — сопнах се аз. — Аз съм вашата съвест!

И тъй като не гореше от желание да прекара със съвестта си повече време, отколкото бе крайно необходимо, той изчезна нанякъде и повече не го видях.

По-късно чух да се говори, че един солидно изглеждаш джентълмен с монокъл се качил в една малка лодчица с помощта на някой от екипажа. Гребането обратно до Сейнт Луис сигурно е било истинско удоволствие за спортист като графа.

Качих се на горната палуба, за да потърся Комодора и да си платя таксата за участие. По пътя срещнах любимата си красавица от Юга.

Тъкмо си броях парите.

— Познай какво става? И аз ще участвам.

Бе впечатлена.

— Как успя да намериш още три хиляди толкова бързо?

— Може би съм се объркал при броенето.

— Не мисля — тя сплете пръсти и запремига с дългите си мигли.

— При всички положения толкова съм развълнувана, че повече не може да бъде! Радвам се, че съм съдружник на такъв находчив мъж.

— Анабел, ние сме съдружници на петдесет процента от това, което ти спечелиш. Няма да делим това, което аз спечеля.

Тя се нацупи.

— Това не е никак честно. Но какво може да направи една слаба беззащитна дама срещу подобна несправедливост?

Тръпки ме побиха като си представих.

КАТО У ДОМА СИ

Корабният салон на „Лорън Бел“ представляваше помещение с висок таван, от който висяха блещукащи кристални полилеи, стените бяха покрити с богато резбована дървена ламперия, а по пода бяха постлани разкошни килими на цветя. Успокояваща, елегантна атмосфера, която в момента бе изпълнена с повече глъчка от обикновено.

От цветете страни на салона зад безкрайно дълги махагонови барове барманите работеха като бесни, за да обслужа; добре облечената, предимно мъжка тълпа, която мяткаше коктейли, коняк, ментовка и, разбира се, бърбън, джин и ром. Свиреше малък оркестър — цигулар, кларнетист, флейтист и пианист — разположен на един подиум отпред. В момента вървеше „Сладката Бетси от Пайк“ не особено добре, тъй като главната им цел бе да заглушат шумотевицата.

Към средата на помещението, тихо местенце сред бурята, имаше четири празни маси за покер, кожени кресла бяха заети от състезателите. По средата достопочтено се бе разположил огромен сейф, подобно на железен бюстител на реда. Рулетките и масите за други хазартни игри, които обикновено се намираха в салона, бяха изнесени за случая.

Наблюдавах от един ъгъл, където се бях оттеглил, за да стоя далеч от тълпата, доколкото това изобщо бе възможно. Глъчката бе неизбежна. Въпреки всички приказки за магия, вълшебства и късмет се чувствах изнервен. Разбира се, никой не би предположил, като ме гледа — безизразността на лицето ми нямаше равна.

Анабел ме забеляза и се отправи към мен, пробивайки си път сред тълпата с лекотата, с която тих поток се вие из камениста местност. Бе облечена в чудесна синя рокля, а на врата си носеше мънистена огърлица, която отиваше на роклята ѝ. Златните къдрици бяха прибрани и вързани отзад с панделка. Извивките на тялото ѝ привличаха много мъжки погледи.

Включително и моя, макар че се надявах безизразността на лицето ми да се справи и в този случай.

Тя не поздрави — направо почна.

— Запомних двете неща, които ми каза и ги оправих... вече не си допирам пръстите и не докосвам белите си перлички с красивия си нокът. Но за да успея да стигна до върха в тази лудница, трябва да знам дали не се издавам и по други начини...

— Защо трябва да ти помагам?

Тя ококори очи.

— Защото сме съдружници! Ти си вложил пари в мен, Брет...

— Ние сме съперници, Анабел. Просто и ясно.

Тя бе изумена.

— Тогава защо ми даде онези три хиляди долара?

— За да подсигурия залога си. Или може би защото исках да участваш, заради удоволствието публично да те разоря.

— Колко грубо — каза тя, засегната. — Освен това... жените са късметлии.

— Та в момента трябва да се интересуваш много повече от начините, по които другите хора се издават.

Тя сбърчи нос недоволено.

— Ти знаеш много повече за тези хора от мен. Това обкръжение лесно би замаяло главата на едно бедно момиче от Алабама.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Значи отново се връщаме в Атланта, а? Просто не бързай, усети ги как играят, това е всичко. Или, както Татко обичаше да казва: „Ако ръката е силна, играй ниско, ако е посредствена, играй високо — това е покерът“.

— Като те слуша човек, изглежда детински елементарно.

— От време на време помага да играеш детински, да действаш елементарно, никога. И още нещо, което Татко ми е казал: „Никога не вярвай на картоиграч в широки дрехи“. Ако кльоцав тип има коремче под жилетката, или пък друг, който просто носи жилетка, но я държи разкопчана, или ако ръкавите на някой са прекалено дълги и стърчат от сакото му, подобни неща...

— Значи, може би използва някакво съоръжение?

— Точно така. А ако някой поиска доуговаряне на правилата преди да започне залагането, бягай надалеч... той знае правилата

прекалено добре и е решил да те прецака.

— Аз знам правилата на покера...

— Едно време на един речен параход, доста напомнящ на този, в игра на стад покер с пет карти, една очарователна млада дама на име Саманта Крофърд, говореща с южняшки акцент, точно толкова очарователен, колкото е твоя — и не по-малко фалшив — би моя флош с една жалка двойка.

— Как така?

— Ами просто се основа на едно малко известно, но наистина съществуващо правило на Нойл, гласящо, че флошовете не играят в стад с пет карти, освен след предварителна уговорка в началото на играта.

— Ха — усмихна се тя. — Това ще го запомня.

— Само не го пробвай по Мисисипи. Тази приказка е по-известна от приказката за Червената Шапчица и нагоре, и надолу по реката.

Красив висок изтупан мъж излезе от тълпата и се приближи към нас. Дори и аз можех да завидя на скъпите му дрехи, а усмивката му — само една усмивка в салона бе по-лъчезарна от нея.

— Предполагах, че ще си тук! — казах му аз и протегнах ръка. Сърдечно се здрависахме. — Мисис Брансфърд, запознай се с мистър Смит.

— За мен е удоволствие — каза тя и подаде ръка за целувка, която получи и то очевидно с радост.

Той се взря в очите ѝ и заговори:

— Петър плет плете през пет пръта преплита.

— Колко очарователно — каза Анабел и напълно объркана запремига с клепачи, — а също така и озадачаващо.

— Страхотно — казах му аз. — Наистина имаш подобрение.

— Д-д-да, с-с-само, че р-рядко с-т-т-тава т-т-така д-добре.

Свих рамене.

— Просто трябва да продължиш да работиш върху себе си, Пелтек.

Той кимна, хвърли ни по една усмивка и се върна в тълпата.

Внезапно Анабел се вкопчи в ръката ми и прошепна.

— Брет... това не е ли онзи ужасен мъж от играта ни в Кристъл Ривър?

Не го бях забелязал преди, въпреки огромните му размери. Но той носеше тъмен костюм, бомбе и изглеждаше почтен и изумително чист. Дори рунтавата му черна брада бе подстригана.

Но все пак си беше Ангела.

Потупах го по рамото.

— Прощавайте, страхувам се, че не е разрешено за животни в тази част на парахода.

Той се извърна, лицето му носеше обичайната подигравателна гримаса, но тя се стопи и на нейно място се появи изумление и дори, о, как се наслаждавах на това, малко страх.

— Как по дяволите...

— Може би аз съм призрак.

Страхът изчезна, очите му се присвиха.

— Имаш дяволски късмет, че трябваше да оставим пистолетите си преди да влезем.

— Може би ти си късметлията. Може би щях да те застрелям, щом те видя.

Той изсумтя нещо като смях.

— Нямах достатъчно кураж за това, Мавърик.

— Смайващо е какъв кураж придобива човек, който е оцелял след обесване. Защо се опитваше да ме спреш, Ангел? Кой не иска да участвам в тази игра?

Зад него другарчетата му си пробиваха път през тълпата — горилата с разногледите очи и онзи гад с белега на врата. И те бяха прилично облечени и изкъпани, но това не ги очовечаваше много-много.

Усмивката, която Ангела бе лепнал на лицето си, бе толкова заплашителна, че почти съжалих заедно му се обадох.

Но всичко, което каза преди да се присъедини към приятелите си, които се придвижваха към бара, бе:

— Може би просто съм искал да прочистя от боклуци шампионата... За мен ще е истинско удоволствие отново да играя карти с теб, амиго.

Наблюдавах го как се отдалечава.

Анабел каза:

— Той ще участва в шампионата? Но откъде е намерил двайсет и пет хиляди?

— Колкото и да ти се струва трудно да повярваш, Анабел... той може и да ги е откраднал. Не искам да оскърявам чувствителната ти душа, но на този свят има и безчестни хора.

От друга страна, може би това бяха парите, които му е платил онзи, който искаше аз да не участвам.

— Започвам да се чувствам все повече като у дома си — казах аз.

Но тя не бе до мен. Намираше се на известно разстояние отляво и разговаряше с някого.

— Напил ги е всичките с огнена вода и се е измъкнал в бъркотията — обясняваше тя.

— Никога не съм губил вярата си в момчето — каза Кош. — Той е свестен мъж под тази женска риза.

Досега не го бях виждал да изглежда по-храбър, или по-внушителен, или по-достопепен. Към контешкото му облекло бяха добавени няколко красноречиви щрихи: широкопол бял стетсън и блестяща шерифска значка. А кобурът му от дясната страна бе заменен от два еднакви колта със седефени дръжки, и двата вързани за крака.

— Два пистолета? — попитах аз, като се приближих.

Той се усмихна почти незабележимо.

— Винаги пътувам леко, без много багаж. Но когато работя, се понатоварвам.

— Работиш?

— Да, работя — каза той. — Защо толкова се забави, синко?

— Дълга история — казах аз, но историята трябваше да почака, защото прозвуча гонг, стресна множеството в салона и го усмири, като се изключат едно-две избухвания нервен смях. Един як корабен стюард отговаряше за гонга, разположен в предната част на помещението. Той го удари още веднъж, като този път притихнаха дори потъналите в пот музиканти, които тъкмо свиреха „Жълтата роза от Тексас“.

Висок, строен, енергичен мъж на около петдесет, безупречно облечен в сив костюм, излезе от тълпата и се качи на малката платформа, върху която бяха гонгът и стюардът. Блясъкът на диамантената игла на вратовръзката му се виждаше дори от дъното на залата, където стояхме ние.

Точно толкова видна и бляскава бе обезоръжаващата му усмивка сред поддържаната му сива брада, усмивка широка колкото реката и

два пъти по-коварна. Очите му притежаваха същия блясък и тълпата го обичаше, макар да знаеше, че е непоправим разбойник.

Това бе Джордж Девол, прословут комарджия, за когото се говореше, че е спечелил поне два милиона в своята кариера, надолу и нагоре по тази река. Много от това бе загубил, но нещо бе останало и бе вложено в това плуващо казино, наречено „Лорън Бел“.

— Добре дошли — каза той и направи царствен жест с ръка, в която държеше тънка пура между пръсти, блещукащи от диамантени пръстени, — на „Лорън Бел“ и на нашия първи годишен шампионат по покер. Някои от вас може би се чудят защо съм хвърлил толкова труд, за да организирам този шампионат, а отговорът е съвсем прост... с риск да бъда сметнат за негостоприемен домакин, трябва да призная, че възнамерявам да спечеля това чудо, лично!

Той се усмихна и из тълпата се чу сподавен смях. Но всички мъже от бранша, (както и жени) знаеха, че Комодора е напълно способен да го направи. Макар играта, която му бе донесла състоянието, да бе монте с три карти, Комодора бе изключителен играч на покер.

— Повечето от вас ме познават — продължи той спокойно. Някои от вас дори ме харесват. Други от вас са постъпили много глупаво като са дошли тук и каква част от тези две групи се припокрива, ще оставя на други, по-малко предубедени от мен да решат.

Сърдечен, добродушен смях разтърси залата, само че аз не се усмихвах.

— Истината е — говореше Комодора, като кръстосваше подиума подобно на пантера, — истината е, че аз съм велик бизнесмен и велик покерджия. Това, плюс също така огромната ми вродена скромност, ви е довело тук, всички вас, прекрасни хора.

Тълпата взе да става неспокойна. Комодора бе дрънкар достатъчно. Време бе да дава по същество.

Той го усети и започна по същество:

— Правилата са изящни в своята простота: играем докато не отпадне. Правят се последователни сеанси от дроу покер, стад с пет и седем карти. Победителят взима всичко. Раздава крупие и само той може да обявява почивки.

— Колко ще са дълги почивките? — провикна се някой.

— Половин час и ще има само една. Ако играчът не се върне навреме, отпада. Щом веднъж се разориш, си вълн, не можеш да си купиш още чипове. Двайсет от нас ще играят, което означава, че на сутринта ще има безбройни разбити надежди и деветнайсет разбити сърца... особено когато аз спечеля половин милион в брой, колкото е залогът.

Тълпата отново започна да шепне и мърмори. Половин милион долара бе състояние, което засенчваше всяка друга покер-игра с голям залог в историята на Запада или където и да е другаде.

Един елегантно облечен дребен мъж, който стоеше близо до нас, ме забеляза и докосна шапката си в знак на поздрав. Аз също го поздравих.

— Никога не се опитвай да тълкуваш мимиките му — прошепнах на Анабел.

— Защо?

— Прякорът му е „Тика“.

— Аха.

Отпред Комодора призоваваше за тишина.

Когато се въздвори тишина, той отново заговори:

— Искам да подчертая за тези, които ще участват, че всички зрители са платили по сто долара за привилегията да наблюдават... така че проявете уважение към тях и нека бъде един велик шампионат и да стане страхотно шоу!

Избухнаха аплодисменти, но Комодора махна с ръка и те секнаха.

— И не само велик шампионат, но и честен шампионат... и поради тази причина аз съм поканил една от легендите на Дивия запад, един от нашите най-известни пазители на закона, шериф Зейн Кошър! Ела, Кош...

Залата избухна в оглушителни аплодисменти. Стоящият близо до нас Кош се усмихна леко смутено и тръгна през тълпата, която страхопочитателно му правеше път.

Кошър се качи на импровизираната сцена до своя братат, жизнерадостен домакин и дари тълпата с подкупваща усмивка.

— Благодаря ти, Комодор. Благодаря и на вас, дами и господа... Макар да виждам, че дамите не са много.

Хихикането секна, когато изражението на Кошър внезапно стана сериозно.

— Всеки, който бъде хванат да лъже, ще бъде отстранен от играта, а таксата му за участие ще бъде конфискувана — каза той. — И аз лично ще имам грижата да го изхвърля през борда.

Тишината като тъмен облак надвисна над салона.

Кошър разкопча сакото си и откри двата колта, вързани за всяко бедро.

— Това виждате ли? Единствените пистолети разрешени в тази зала. Ако забележа скрит пистолет в ръкав или в ботуш, собствениците им напускат играта. Зрители, забелязани да носят оръжия, ще бъдат изхвърляни от кораба. Аз съм законът в тази зала, приятели, и всеки, който пристъпи закона рискува да му натроша кокалите.

После отново се усмихна, бутна назад шапката си и каза:

— Благодаря за вниманието — слезе от подиума и се смеси с притихналата, страхопочтителна тълпа.

— Благодаря ти, шерифе — каза Комодора. — А сега, състезатели, моля пристъпете напред... и извадете парите си!

Скоро аз и Анабел стояхме един зад друг на опашка пред масата за покер, където седяха Комодора и Кош, брояха парите и даваха разписки.

Когато ни дойде редът, Комодора взе парите ми и каза:

— Брет Мавърик, радвам се, че ще участваш. Надявам се, че ми нямаш зъб?

— Защо трябва да ти имам зъб?

— Ами... изглежда брат ти Барт смята, че съм постъпил с него несправедливо в тази същата зала не много отдавна.

— Той загуби голям пот от теб. Често се случва.

— Не и на един Мавърик. При всички положения... радвам се, че си сред нас. А Мис Брансфърд...

— Мисис Брансфърд — поправи го тя деликатно.

— Съжалявам — каза Комодора. — Носите ли остатъка от таксата?

— Да — отговори тя и му подаде купчина от стодоларови банкноти.

— Нямате представа как се радвам — каза Комодора, и подаде парите на Кош, за да ги преброи.

Наведох се към масата, за да ме чува само Комодора.

— Аз ѝ дадох парите за тази игра.

Той вдигна вежди. Сред добре поддържаната брада се появи предпазлива усмивка.

— Наистина ли?

— Искам всичко да е ясно. Ако има някакъв проблем един играч да спонсорира друг, просто кажи.

Анабел, която явно бе подочула нещо, се намеси.

— За какво говориш, Брет?

— Ако не искаш тя да участва в играта — повторих аз — защото играе с мои пари... сега е времето да го кажеш.

Той присви скептично очи.

— Но мис... мисис Брансфърд знаеше, че ще загуби...

— Не — казах аз. — Тя щеше да загуби внесените пари само ако не събереше остатъка от таксата за участие. Тя успя, държиш парите в ръката си, Комодор.

Той размисли.

— Така е. Така е — той се обърна към Кошър. — Ти какво мислиш, шерифе?

— Това момче е нещо, което никога не съм вярвал, че ще срещна — каза Кошър кротко. — Честен комарджия.

Ухилих се.

— Татко не би останал доволен, ако чуеше да ме наричат комарджия, но благодаря за вота на доверие, все пак.

Кош кимна, леката му усмивка бе като благословия.

— Добре — каза Комодора — и двамата участвате. Но ще инструктирам крупиевата да ви наблюдават да не би да си помагате.

— Не се притеснявай, Комодоре — казах аз като отново се ухилих, — ние с мисис Анабел никога не си помагаме.

Когато всички участници платиха таксата, Кошър преброи парите за последен път, обяви пред всички, че са половин милион долара, подреди ги в една чанта, която собственооръчно бе закупил и притежаваше единствения ключ и пред очите на цялото множество постави чантата в сейфа.

Кош затвори вратата на сейфа с едно заключително изскърцване, завъртя колелото на шифъра и каза:

— Ключалката на този сейф бе направена специално за това състезание... и само аз знам комбинацията. Никой друг на този кораб, включително и Комодора, не я знае.

— Благодаря ти, шерифе — каза Комодора — за здравата работа и за усилията.

— Ако съществува някакъв друг начин да се опазят тези пари — призна си откровено Кошър, — мътните ме взели, ако знам какъв е.

Състезателите и зрителите се бяха събрали около касата и я гледаха с уникална комбинация между религиозно богоговение и мерзка похот.

— Господа — каза Комодора. — Мисис Брансфърд... ако обичате заемете местата си, започваме.

КОЛЕЛОТО НА ФОРТУНА

След като Кошър каза една молитва и след едно колективно „Амин“, ние се разпръснахме и заехме отредените ни места, докато облечените с бели ризи с ластици на ръкавите крупиеца по един на всяка маса, тържествено разопаковаха тестетата и започнаха да разбъркват картите.

Джобният часовник показваше шест часа и ударите на големия стенен часовник се съгласиха с него. Тълпата зрители, вече добре подпийнали, се събраха около нас с чаши в ръце. Смит Пелтека седеше до мен. На масата имаше още трима играчи плюс сипаничавото крупие, което изглеждаше по-възрастно и изпечено от колегите си. Това бе добре за мен — той също носеше знака на опитността.

Анабел седеше на съседната маса, а моят дребен богат приятел Тика, седеше точно срещу нея и я зяпаше замечтано, омагьосан от красотата ѝ. Независимо от това, влюбен или не, нямаше да му отнеме дълго да оправдае името си и да представи уникалната симфония от тикове, потрепвания, намигвания, гримаси, мърморене и гърчове, която го превръщаше в неразгадаема загадка за съиграчите му.

На друга маса имаше още познати лица — Комодора Девол и Ангела. Всъщност, познавах почти всички професионални играчи. Единственото изключение бе наконтения тип с миловидно лице, който седеше срещу мен и, ако се съдеше по приказките му, бе от миньорските райони, из които не бях пътувал много.

Хората, които не познавах, бяха богатите, въобразяващи си, че са играчи — като белоградия глупак с торбестата карирана риза, който бе споменал нещо за състоянието от злато, което бе изкопал от земята. Всичко това значеше, че трябва да използвам обичайната си стратегия на игра, докато усетя нещата.

Проблемът със стратегията бе, че с напредването на вечерта много играчи щяха да губят и да отпаднат, броят на масите щеше да намалява, играчи от една маса щяха да отиват на друга, участниците непрекъснато щяха да се променят, а с това и обликът на играта.

На всичко отгоре, тук имаше няколко дяволски добри играчи — стоманени нерви, мозъци като бръсначи — един от тях самият Комодор. Чувах гласа на Татко: „Синко, ако се озовеш в една игра с хора, които играят не по-малко блестящо от теб, откажи си — това става хазарт.“

Но играта тъкмо започваше и засега аз бях вътре — поне докато Госпожа Фортуна не ме изриташе вън.

Най-лошото в началото бяха ужасните зрители, които подслушваха, надничаха над рамената ни, шепнеха си един на друг и от време на време коментираха на глас. Хвърлих един поглед на Кош, още при първите раздавания и той натъртено каза на зяпачите да си пазят забележките за себе си.

— Пас — каза аз.

До мен Пелтека се опитваше да каже нещо. Той ме погледна, искаше помощ.

— Пелтека пасува — казах аз.

От време на време, когато се отказвах рано, наблюдавах Анабел. Наистина се бе овладяла добре. Изглежда играеше почти професионално, прибираше често подове, някой от тях значителни.

Отново бе ред на Пелтека.

Той ми хвърли настоятелен поглед, изопна чертите на лицето си, след това го отпусна, почти незабележима гримаса, но аз бях играл с Пелтека много пъти и бяхме приятели.

— Пелтека вдига с двеста — обясних аз.

Когато прибра големия прекрасен пот, Пелтека се разбъбри като глупак. Никаква помощ не му бе нужна.

Зад прозорците на салона здрачът нежно се спускаше над реката, докато параходът се носеше нагоре по реката. Виещият се от пури, цигари и лули дим, изпълнил стаята, бе гъст като утринна мъгла. Стенният часовник удари седем пъти.

Контето с миловидното лице, което стоеше срещу мен, гледаше прекалено наивно за честен човек. Освен това красивата му колосана риза стърчеше от ръкавите на сакото, а ръкавелите му бяха много по-широки, отколкото изискваше модата в момента.

Дълго го бях наблюдавал, за да бъда абсолютно сигурен. Хвърлих картите си на масата с лицето на горе, за да покажа, че се отказвам, протегнах се, прозях се и закрачих към Кош, който затъкнал

палци в колана с pistolетите си, кръстосваше игралното пространство като да беше главната улица на някое градче.

Пошушнах му, той кимна, а аз се върнах на мястото си, много преди следващото раздаване. Тълпата се напи и започна да ѝ се доспива. Кош вече бе изритал от залата няколко попрекалили типа. Малкият оркестър не спираше, въпреки че бях чувал доста по-живи изпълнения на „Малкото кафяво гърне“ от това, което мъчеха през последните десет минути.

Контето с миловидното лице бе полустанало от стола си и се протягаше, за да прибере чиповете на огромния пот с увенчаните си с огромни ръкавели ръце. Когато силната ръка на Кошър го потупа по рамото, той вече се бе настанил на стола си. Шерифът се наведе и прошепна нещо на ухото му.

— Аз! — възкликна комарджията невинно и учудено.

Кошър само го погледна, а после сви пръст както се вика на непослушно дете.

Когато въздъхна с негодувание и се изправи, лицето му вече не бе толкова миловидно. Кошър го хвана и го завлече в ъгъла на стаята. Няколко чифта очи бяха твърде погълнати от собствените си карти, за да забележат случилото се, очите на всички останали бяха заковани в Кошър, когато гой практически разкъса сакото на контето и буквално откъсна ръкава с широк ръкавел на лявата му ръка, под който се откри приспособление от метал и кожа, закопчано на голата му ръка.

С това съоръжение трябва само да свиеш ръката си в лакътя и една скрита карта ще се озове в ръката ти чрез система от ластици.

После Кошър го извлече от залата и няколко мига по-късно се чуха последователно два звука: вик и плясък. Силен при това.

Когато Кошър се върна, застана близо до нашата маса, изчака да свършим последното раздаване и посочи към празния стол.

— Внезапен случай на морска болест, джентълмени — той бутна чиповете на напусналия ни съиграч в центъра на масата.

— Разделете си ги по равно. Такива са правилата.

Кош ме погледна и за миг погледите ни се склчиха и ние си кимнахме, изразявайки взаимната си благодарност.

И обратно към играта.

Когато стенният часовник удари десет, реката зад прозорците светеше, окъпана в лунната светлина, зрителите оредяваха и

намаляваха, а малкият оркестър свиреше всичко с погребално темпо. Бяхме останали четири маси. Петнайсет играчи.

Виждах, че Анабел е изморена. Тя за пръв път участваше в маратонска игра и ми стан съвестно, че не я бях предупредил. Гледах я как се опитва да се отпусне, как диша дълбоко, как търка очи и знаех, че ѝ е тежко. Тя бе спечелила купища чипове, но силите я напускаха.

Към два часа всички зрители си бяха отишли с изключение на пияни досадници. Бяхме останали само две маси. Пелтека и Тика бяха и двамата измежду петте играчи на моята. Анабел споделяше другата маса с Комодора Девол, Ангела и още двама играчи.

Играех интелигентен, стабилен, консервативен покер. Бях спечелил доста големи подове — един фул валета над дами се бе оказал не по-малко доходоносен, отколкото красив — и на този етап на играта бях точно там, където исках да бъда.

Единственият проблем бе, че бях уморен.

Преди няколко часа се притеснявах за Анабел, но тя сякаш се бе съвзела. Гърбът ме болеше, рамената ми бяха схванати, дори ръцете ме боляха. Кожата ми бе лепкава от потта, очите ми пареха от тютюневия дим. Понякога едва се концентрирах да видя картите си, да не говорим да вникна в смисъла, стойността и последствията им...

Старият глупак с карираната риза очевидно имаше същия проблем. Той бе спрял да дърдори за златната си мина още преди няколко ръце и сега темата бе колко е изтощен. От време на време той буквално се превиваше на две като човек, който ей сега ще заспи, или се протягаше и изпъваше крака, опитвайки се да възстанови кръвообращението.

Но очите му светеха.

Малко прекалено силно светеха и аз кимнах на Ког.

— Направо името не мога да си кажа — говореше дъртакът, после посочи към доста тлъстия пот. — Колко трябва да платя?

Нашето сипаничаво изпечено крупие — който, като се изключи Кош, бе най-свежото лице в залата, — каза:

— Три хиляди.

— Мога ли да кача десет хиляди?

На крупие то му бе все едно.

— Ваша работа.

— Ами тогава — каза весело старикът — защо пък да не го направя.

Той избута куп чипове към средата на масата.

Всички други се отказаха, като сумтяха с отвращение, с едно изключение: Кошър бе все още в играта. Така да се каже. Той грабна ръката на стария глупак и го завлече далеч от масата. Ние наблюдавахме с нескрито любопитство, като се има пред вид в какво състояние бяхме. Кошър с един замах разпра карираната риза и откри приспособлението зашито отвътре.

С това можеш да скриеш или извадиш цяла ръка. Трябва само да се наведеш или да изпълнеш крак, за да дръпнеш дългата корда, която е в ботуша ти.

Още един вик, отново силен плясък. Чиповете на измамника бяха разпределени между нас и отново се върнахме към играта.

Джобният ми часовник показваше, че скоро щеше да бъде четири сутринта и аз не бях единственият, който бе на границата на изтощението. Хората съвсем открито разтриваха ръцете си, очите си, изтягаха крайниците си и това нямаше нищо общо с измама — просто се опитваха да останат поне будни, ако не бодри.

След прилива на сили Анабел добре се справяше и здраво печелеше. Но Комодора и дори Ангела също добре печелеха. Единственият човек с повече чипове и на двете маси от тези тримата бях аз.

Нашето издръжливо крупие бе започнало да отпада.

Стенният часовник удари четири и той само това чакаше.

— Почивка — той стана и хвърли колодата на масата. — Всеки, който не е обратно на масата след половин час, е вън от играта.

Колективните въздишки на облекчение, които последваха, можеха да движат колелото на парахода поне пет минути.

Представям си, ако някой минеше край вратата на каютата ми — и ме бе чул как стена от удоволствие, да оставим непрекъснатото скърцане на пружини, — какво би си помислил. И щеше да сбърка.

— Много си добра — казах на Анабел. — Не спирай, моля те. Ще умра, ако спреш?

— Колко струвам?

— Петстотин. Не — хиляда!

Бях легнал по корем на леглото, а Анабел запретнала рокля, ме бе възседнала през кръста и с нежните си изкусни пръсти масажираше схванатите мускули на гърба, рамената и врата ми.

Тя спря, стана, потупа ме по задника и каза:

— Сега е мой ред.

Все още заровил глава във възглавницата, с глас приглушен, но все пак доловим, казах:

— Две хиляди в чипове, ако продължиш.

— Не става — каза тя. — Чипове си имам достатъчно. Сега повече се нуждая от масаж...

Станах от леглото, тя се хвърли на моето място, а аз седнах на ръба на леглото и започнах да масажирам гърба ѝ, който бе учудващо мускулест.

— По дяволите — измърморих аз — ти си в по-добра форма от мен.

— И знаеш ли как го постигнах? Като перях дрехите на такъв невероятно привлекателен... ох!

— Съжалявам.

Настоятелно почукване разтърси дървената врата на малката каюта.

— Отворено е — казах аз.

Кош влезе, като държеше шапката си в ръка. Като видя как разтривам гърба на Анабел, вдигна вежди, но само за миг. Изглеждаше разтревожен.

— Започнах да се поуморявам — каза той — и реших да се поразтъпча...

— Ти! — възкликнах аз. — Легендата на Дивия запад, уморен? Просто да не повярва човек.

— Слушай — погледът и гласът му бяха напрегнати и угрижени. — Бях се облегал на перилата да взема глътка въздух и подочух какво си говорят онези негодници... а те са именно негодници.

Изправих се на крака.

— Какво имаш предвид?

— Онзи едър грубиян, когото наричат Ангела, и крупнето на твоята маса... Бяха допрели глави и заговорничеха нещо, споменаха твоето име.

— Какво точно чу?

Кош поклати ядосано глава.

— Никакви подробности. Но едно нещо чух ясно: Ангела каза на крупнето, че ти не трябва да спечелиш... на всяка цена.

Анабел се бе изправила до мен и докосна ръката ми.

— Добре ли си, Брет?

Кимнах.

— Благодаря ти, Кош.

Той кимна.

— Какво смяташ да правиш?

Погледите им бяха приковани в мен.

— Да подремна набързо — казах аз. — Ако някой ще ме мами, поне да съм си отпочинал.

Анабел хвана ръката на Кошър.

— Ще ме придружиш ли до стаята ми, шериф Кошър? И аз бих искала да се поосвежа. Брет? Искаш ли да почукам на вратата ти, като минавам, ако случайно си заспал?

— Много ще съм ти благодарен.

Усмивката ѝ бе прекрасна и клепките ѝ затрепкаха.

— Не че има кой знае какво значение, ако тези мръсници ти скроят номер. В края на краищата аз съм тази, която ще спечели това състезание... няма защо грижи да загрозяват красивото ти чело!

И те си тръгнаха.

Не спях, просто лежах и подреждах мислите в главата си. Слушах плисъка на водата, блъсъка от параходното колело точно зад моята каюта. От време на време поглеждах джобния си часовник.

В четири и двацет някой почука силно на вратата ми.

— Брет? — дочух гласа на Анабел. Шерифът и аз се връщаме в големия салон... ще дойдеш ли с нас?

— Не, благодаря — отговорих аз и поседнах на ръба на леглото. — Ще се видим след няколко минути...

— Както искаш — каза тя.

Написках си лицето с вода от миниатюрния умивалник (в малката каюта имаше едва място да се обърнеш) и тогава ми се стори, че чух някой пред вратата ми. Не почукване, но като че ли нещо се удари в нея.

Отидох до вратата.

— Да?

Не последва отговор. Опитах се да я отворя, но не помръдваше. Да не би да я бях заключил? Не. Но тогава защо?

— Анабел, отвори проклетата врата!

Натиснах дръжката с цялата си сила, но без резултат. Ако не бе заключена, значи някой бе залостил вратата с нещо отвън — може би стол? Това не бе дело на Анабел, не бе в нейния стил. Може би Ангела и крупнето ме бяха подредили така...

При всички положения, като погледнах джобния си часовник и видях, че имам по-малко от четири минути, за да се върна в салона или щяха да ме изхвърлят от играта, трябваше да импровизирам.

Отидох до прозорчето, зад което огромното колело отмерено следваше своя въртелив ход. Точно над мен бе големия салон. Никак не бе далеч. Отворих малкото кръгло прозорче и отвън влязоха ситни пръски вода. Освежително.

Можех да си спестя плискането от умивалника.

Подадох си главата. Дали между колелото и борда на кораба имаше достатъчно място за мен и дали можех да се хвана за нещо?

Между мен и перилата на горната палуба имаше флагщок, на който се вееше знамето на „Лорън Бел“, синьо знаме, което сега изглеждаше медно-червено на мъгливата светлина на бронзовите керосинови фенери. Флагщокът се издигаше високо над параходното колело, за да не го мокрят пръските. Далеч, далеч от мен. Имаше и някакви въжета...

Сецах се само за един начин как да се добера догоре, и той ми бе ужасно неприятен. Погледнах часовника си: 4.28. Две минути и край. Както казва Татко: „Най-тъжната истина в този живот е, че трябва да играеш с картите, които са ти раздали.“

И нямах намерение да се отказвам.

Оставих джобния си часовник на масичката в каютата и се промъкнах през прозорчето в мъгливата целувка на въртящото се колело. Беше тясно и болеше и като че ли се заклеших там за цял живот.

Но опрял длани на хладния хлъзгав от влагата борд, успях да се промуша — задникът ми стърчеше през малкото прозорче, а съвсем наблизко зад гърба ми бе колелото.

Хващайки се за въжетата, успях да се изправа и, стъпил на прозорчето, се протегнах нагоре към флагщока. Изпънах се,

подхлъзнах се и почти загубих равновесие, но благодарение на въжетата се спасих от незавидната съдба да попадна върху лопатките на колелото.

После скочих и се вкопчих във флагщока като маймуна за клон, залюлях се, веднъж-два пъти, пак като маймуна. Под мен колелото хвърляше пръски и ме заливаше. И когато тялото ми се изравни с перилата на горната палуба, се пуснах.

Прелетях над перилата и се проснах безцеремонно върху палубата. Изправих се на крака и бързо тръгнах към вратата на салона. Влязох. Вътре очевидно разтревожените Кошър и Анабел ме гледаха с облекчение и учудване.

Бях вир-вода, а сърцето ми още малко щеше да изхвъркне от напрежението, но все пак стигнах навреме.

Положих мокрия си задник на кожения стол. Стенният часовник удари четири и половина, а аз извиках келнера.

— Бихте ли ми донесли един пешкир? — дарих другите около масата с най-лъчезарната си усмивка, приятелите ми Тика и Пелтека, и най-вече навъсеното, неприятно изненадано крупие.

— Няма нищо по-ободрително от нощното къпане, джентълмени. Продължаваме ли покера?

ЩАСТЛИВА РЪКА

Към пет и половина, когато първите лъчи на зората заструиха през прозорците, както сабите на фокусника пронизват магическата му кутия, шест играчи седяха около една маса — сега това бе единствената маса. От ляво на крупнето бе Пелтека Смит, след това Тика, Комодора Девол, Ангела, Анабел и аз.

Мъжете бяха със замъглени очи и физически отпаднали. Имахме нужда от бръснене, от сън и от по-добро кафе от помията, която ни носеха келнерите на Комодора.

Анабел обаче след почивката изглеждаше така освежена, все едно се бе сменила със своя близначка, която си бе почивала в каютата ѝ, по време на началната фаза на състезанието. Преоблякла се бе и сега вместо рокля носеше пътнически костюм, под чийто жакет се показваше колосана блуза шемизета. Косата ѝ бе наредена и изглеждаше чудесно. Обичайният ѝ лек грим бе подновен, умело и с вкус. Трудно бе човек да не се влюби в нея. Лесно бе да я намрази.

Кошър седеше на ръба на една от вече опразнените маси със скръстени ръце. Очите му не се отделяха от нас като часови на кавалерийска част, наблюдаващ хоризонта за неприятели. Започнаха да прииждат зрители, подремнали час-два и някак успели да се събудят, за да не пропуснат финала на голямата игра. Изглеждаха ужасно — махмурлии с подпухнали лица и несигурни крака. Някак бе приятно да видиш хора, които са по-зле от тебе.

Имаше двама между зрителите, които изглеждаха свежи — кучетата на Ангела, разногледият и негодникът с белег на врата. Те не бяха пили колкото мнозинството от публиката и изчезнаха около два през нощта, явно за да подремнат. Като че ли Ангела ги би инструктирал да стоят трезви и нащрек и да са налице за финала.

А може би точно така бе станало.

Аз бях пред всички — чиповете ми старателно подредени на купчинки, но приятелчето ми Ангела бе по петите ми. Комодора и

Тика също се държаха, а Анабел, Въпреки бодростта си, отиваше на зле. Чиповете на Пелтека също бързо се топяха.

След няколко раздавания купчината чипове на Анабел се бе смалила повече от ризата, която тя бе така мила да ми изпере.

При следващото раздаване останахме само ние двамата, Анабел и аз, и бе неин ред да залага. Тя размисляше над картите си, спокойна, уверена, съсредоточена, без да разкрива каквото и да е.

После, като тръсна очарователно глава, което разклати русите ѝ къдри, тя каза на отегченото крупие.

— Мога ли да заложа всичко, което имам?

Той кимна, отегчението бе бремето на живота му.

— Ами тогава защо пък да не го направя? — тя избута чиповете си към центъра на масата.

— Колко е това? — попитах аз.

— Пет хиляди, мистър Мавърик — отговори тя, изражението ѝ бе безизразно като на бебе.

Гордеех се с нея. Напълно се контролираше. Само че имаше едно нещо, което не ѝ бях казал.

— Трябва да съм пълен глупак, за да се усъмня в подобна увереност.

Тя само ме погледна. Дяволите да ме вземат, ако не съм направил от нея страхотен играч на покер, помислих си аз.

Както и да е, няколко секунди я оставих да си мисли, че ще се откажа, ей така от заядливост и тогава казах:

— Ами май тази сутрин ми се ще да съм пълен глупак... плащам. Отброих пет хиляди в чипове и ги бутнах към пода.

— Единственото, което трябва да направиш — казах аз, като показах ръката си — е де биеш две десетки и две тройки.

Тя се намръщи и хвърли картите си.

— Копеле!

Вдигнах рамене и се наведох напред, за да прибера пода.

— С това аз излизам от играта — каза тя и стана.

Другите мъже на масата също станаха, кимнаха ѝ любезно и измърмориха:

— Удоволствие бе да играем с вас — или нещо подобно. А аз, аз бях твърде зает да броя и подреждам чиповете, които току-що бях спечелил от нея.

Тя заобиколи и прошепна дрезгаво в ухото ми.

— Мръсно копеле, ти ме извади от играта!

— Ти блъфираше.

— Цяла нощ не се издадох нито веднъж! Нито си докосвах палеца с кутрето, нито почуквах зъбите си...

Аз държах купчинка червени чипове и ги броях.

— Има още нещо, третият начин, по който се издаваш.

— Трети!

— Винаги тръсваш глава и вирваш брадичка преди да блъфираш.

Адски е сладко.

— Ти не ми каза за това!

— Както Татко обичаше да казва: „Никога не показвай последната си карта, освен ако някой глупак не плати за да я види.“

— Така да е — изсъска тя — в ада да гориш дано, мистър Брет Мавърик!

Тя стана, тръсна красивите си къдрици, вирна брадичка и аз не мисля, че блъфираше.

— Просто трябва да се престоря, че парите, които загубих, принадлежат на някой друг...

Като си пое дълбоко дъх, тя възвърна величието си, увереността, самоконтрола и очарователно се усмихна.

— Благодаря ви за изключително приятната вечер, Комодоре — каза тя и се присъедини към Кош на близката празна маса. Повечето от погледите на масата бяха приковани в нея, когато тя се обърна, нали си беше хубавица.

Но видях как Ангела и сипаничавото крупие си размениха погледи, при това много красноречиви.

Кошър вероятно също ги бе забелязал, но аз бях съвсем сигурен, че Ангела и крупиеето смятаха, че са минали незабелязани.

Кошър се изправи и започна бавно да обикаля масата, очите му оглеждаха всички, включително и крупиеето, който изглеждаше в обичайното си отегчено, незаинтересовано състояние, просто си вършеше работата, като небрежно разместваше картите за следващото раздаване дроу-покер.

Не бях сигурен дали Кошър вижда това, което аз виждах, а крупиеето вероятно не знаеше колко внимателно го наблюдавам, тъй като бях твърде зает да подреждам и препореждам чиповете си.

Но аз го наблюдавах и той наистина бе блестящ техник. Цяла нощ бе раздавал нормално — макар аз да го следях от първата ръка, защото имаше меки женствени ръце и лепкави пръсти на фокусник.

И, ей богу, беше добър. Изисква се ловкост и изкусност, за да караш картите да правят каквото поискаш, а и здрави нерви да го правиш пред зорките погледи на професионални комарджии. Наистина бяхме уморени и очите ни все повече се замъгляваха, но не бе лесно човек да ни излъже, нашата гилдия.

Докато раздаваше картите, той понякога ги даваше отгоре, понякога отдолу, понякога втората или третата, а понякога от средата на колодата, което (както Татко казва) е „по-трудно, отколкото слепец да обуздае див мустанг.“

Дали някой друг на масата забелязваше? Като че ли не.

Имах добра ръка за дроу-покер, особено като се има предвид, че не бе нужно да имаш поне двойка валета, за да отвориш. Единственото нужно, за да отвориш, бе кураж, а аз имах нещо повече от кураж: имах десет, вале, дама, поп — всичките пики.

Шансовете да подобриш отворен кент флош са две към едно. Вероятността да получи девятка или асо бе твърде малка, двапет и две и половина към едно. Но съблазнителна.

Ако това бе частно раздадена ръка, в честна игра, щях да знам как да я играя.

Но тъй като тез карти ми бяха внимателно избрани от крупиеето, специално за мен, това поставяше нещата по коренно различен начин.

Като вдигнах глава към моите съиграчи, видях безизразни лица на покер-играчи, които толкова се стараеха да бъдат безизразни, че почти се усмигнах. Дори Тика контролираше тиковите си. Знаех какво е направило това подло копеле, крупиеето. Но изчаках, за да се уверя в подозренията си.

Не трябваше да чакам дълго.

— Колко карти? — попита отегченото крупие Пелтека.

Пелтека ме погледна и почти незабележимо ококори очи.

— Пелтека остава пат — казах аз.

— Карти? — обърна се крупиеето към Тика.

— Тези ми харесват — каза Тика.

Крупиеето погледна Комодора, който се усмигна широко и каза:

— Не вярвам, че могат да се подобрят.

Тогава дойде ред на Ангела, който поиска една карта и я получи. Всъщност получи третата карта отгоре, но кой ти гледа?

Три пат ръце, а Ангела иска една карта. Това можеше да означава само едно: крупиеето бе раздало „непобедими“ пат ръце на първите трима и бе попълнило една още по-„непобедима“ ръка с картата, която бе дал на своя съучастник Ангела.

Картата, която крупиеето щеше да измъкне за мен от своята приятелка колодата, естествено нямаше да запълни кент флоша ми, но ще направи кент или флош и ще ме задържи в играта за заколението.

— Мавърик? — каза нетърпеливо крупиеето.

— Искам една карта — казах аз и ръката му се плъзна към тестето, за да ми намери точно нужната погрешна карта, когато поставих ръка върху неговата и спрях раздаването.

— Какво...?

— Казах, че искам една карта, но не я искам от теб.

В залата настъпи оживление.

Комодора каза:

— Какво се опитваш да направиш, синко?

Крупиеето не каза нищо. Въпреки суровостта и грубостта на сипаничавото му лице в очите му имаше страх. Защото погледът ми бе прикован в тях и му казваше, че знам точно какво беше направил.

Аз отговорих без сянка на вълнение в гласа:

— Искам ново крупие, искам да се разбъркат отново картите и отново да се секат.

Комодора каза:

— Не знам дали това е...

Кошър се намеси. Може би все пак бе забелязал виртуозното раздаване. Хладно и твърдо той каза:

— Момчето е в правото си. Аз ще разбъркам картите...

Комодора въздъхна и кимна.

— Добре, тогава аз ще цепя.

— Не — казах аз. Погледнах Ангела и му се усмихнах с лъчезарната си усмивка. — Нека той да цепи.

Усмивката на Ангела не бе никак лъчезарна.

— Харесва ми това, Мавърик. Показва доверие.

Кошър изхвърли грубо от стола му крупиеето, седна и разбърка картите, леко непохватно. После ги плесна пред Ангела.

Дори играч съобразяващ се със законите на вероятността, трябва понякога да се уповава на късмета. Затворих очи и се заслушах. Представих си, че отново чувам онзи вятър пред колибата на странната дребна старица, който шепнеше окуражително и си помислих за вълшебствата, за магията и за най-обикновения късмет.

Ангела постави огромната си длан върху колодата, закрия я и след това направи от нея две купчинки. Аз протегнах ръка и деликатно върнах целостта на тестето.

Ангела, като ми се ухили с жълтата си отвратителна усмивка, бутна с дебелия си пръст горната карта и я плъзна от тестето към мен. С лицето надолу, разбира се.

Оставих я да си седи там, както си беше.

Кошър каза:

— Доколкото си спомням, ваш ред е да залагате, мистър Смит.

Пелтека вдигна два пръста и аз казах:

— Пелтека залага две хиляди.

Тика бе забравил за тиковете си. Той просто плати. Сигурен бях, че малкият иска да вдигне, но просто нямаше достатъчно чипове пред себе си, та да си го позволи. На този етап от играта, за да се отървем от него, — а това важеше в пълна сила и за Пелтека, — достатъчно бе някой да вдигне повече, отколкото те можеха да платят.

Това, което до този момент бяха допринесли за пода, щеше да си остане просто това — принос.

И точно така ставаше с играта, защото Комодора хвърли подкупващата си усмивка и каза:

— И вдигам пет хиляди.

Купът чипове в центъра на масата бе внушителен и ставаше все по-внушителен.

Между другото, аз още не бях погледнал онази карта и всички го знаеха. Все още си седеше с лицето надолу върху масата и направо подлудяваше останалите играчи.

Ангела се престори, че се опитва да реши дали ръката му си заслужава да остане в играта или не. Но после заряза стратегията, изкриви уста в подобие на усмивка и ми каза:

— Хареса ми това, дето направи с онази малка дама. Покерът е мъжка игра... Вдигам двайсет хиляди.

От малобройната, но съсредоточено наблюдаваща тълпа се чува възклицания, които заглушиха различните въздишки, изпуснати около масата. Пелтека и Тика влизаха в опасни води.

Погледнах гърба на петата си карта и тя ме погледна. Дали беше асо пика? Картата на смъртта? Любимата карта на мама?

— Бих я видял преди да заложа, синко — каза Комодора.

Погледнах го с полуусмивка.

— Моят Татко казваше: „Синко никога не вярвай на съвет, даден ти на маса за покер“. Разбира се, в този момент играехме карти...

— Влизаш ли? — попита Кошър.

— Работя по въпроса — казах аз и избутах няколко купчинки чипове към пода. — Плащам и вдигам двайсет и пет хиляди.

Ангела избухна.

— Не можеш да залагаш без да погледнеш петата си карта! Какъв номер се опитваш да изиграеш?

Мило се усмигнах.

— Не си спомням в Хойл да пише, че човек не може да залага на сляпо. А що се отнася до номерата, знам един страшен... слагаш стол под дръжката на вратата на нечия каюта и той е в капан.

Всички около масата — всички в залата — ме погледнаха като че ли бях луд. Но Ангела погледна настрани, погледна картите си и от мазната му коса потекоха капки пот, спуснаха се по челото и се загубиха в джунглата на черната брада.

Пелтека броеше чиповете си. Въздъхна облекчено, имаше колкото да остане.

— Пелтека плаща — казах аз.

Той избута чиповете си към растящата купчина.

Тика хвърли на Пелтека извинителен поглед, придружен от лек спазъм.

— Извинявай — каза той. — Вдигам две хиляди.

Това означаваше краят на Пелтека, в чиито очи можеше да се прочете трагедията да държиш сигурна ръка и да нямаш средства да я доведеш до финала.

— Страхувам се, че ще кажем сбогом и на теб, Тик — каза Комодора и избута всичките си чипове към пода. — Още петдесет хиляди.

Зрителите, включително момчетата на Ангела, бяха на крака и около нас. Чип да бе паднал на земята, щеше да се чуе.

Ангела отново се усмихна.

— Ако искаш да видиш картите ми, Мавърик, това ще ти струва всичко, което имаш...

И огромните му ръце избутаха към пода планини от чипове.

— Сто и петдесет хиляди — каза Ангела.

— Може би следващата година — каза Комодора, ослепителната му усмивка бе безследно изчезнала. Той въздъхна и хвърли картите си на масата.

— В този пот ще има половин милион, джентълмени, ако мистър Мавърик реши да плати.

Все още не бях погледнал последната си карта.

Страхливците никога не могат да направят флош. Нито пък кент флош.

Избутах напред всичките си чипове.

Всички очи вперени в масата се ококориха. Хората клатеха невярващо глави. Анабел, която ме наблюдаваше от публиката, изглеждаше изумена.

Ангела започна да се смее. Гръмовен смях, в който имаше нещо като ръмжене и нито следа от веселие. Мелодраматичната ефективност, с която обърна картите си една по една надмина очакванията ми.

Пет... шест... седем... осем... девет.

И всичките кари.

Чуха се охкания и ахкания от смаяното множество, дори леки аплодисменти. За тези от нас, които обичаме покера кент флоша е нещо красиво, макар и относително красиво, чиято стойност варира в зависимост от това от коя страна стоиш.

Е, ако не друго, то поне имах не по-слаб вкус към мелодраматичните ефекти от Ангела, така че когато им показах ръката си, бе карта по карта, като оставих петата си недокосната карта за края.

Дори Ангела изглеждаше впечатлен от вида на десетката пика, валето пика, дамата пика и попа пика. Но без деветка или асо, те щяха да са прекрасни, но прекрасни и безобидни.

Не им показах последната карта веднага. Исках първо аз да я видя, в края на краищата аз бях този, който бе платил за нея. Исках да се уверя, че тя е това, което смятах...

— По дяволите — казах тихо и поклатих глава. — По дяволите... не мога да повярвам...

Отвратителният смях на Ангела разтърси разкошния полилей над нас. Той се наведе напред, загреба чиповете с огромните си лапи и започна да ги придърпва към себе си.

— Не плачи, Мавърк — изръмжа той. — Много трудни за вярване неща се случват на една покер маса...

— Знам, но кой е чувал за два кент флоша в едно раздаване...?

Изстрелях картата във въздуха, тя се завъртя като параходно колело и се приземи с лицето нагоре.

— Късмет, моят е по-висок — казах аз.

Асо пика.

Лицето на Ангела бе смъртно бледо, а очите му се изпълниха с ярост, само че последвалата експлозия не бе неговия гняв, а аплодисментите и подсвирква чия от всички останали в залата. Току-що бяха видели една страховита покер ръка.

Изправих се и ги дарих с най-лъчезарната си усмивка, на която бях способен, а Анабел, забравила за миналите дразги, се втурна към мен и ме прегърна. Кошър с усмивка на уста тръгна към мен, за да поднесе поздравленията си.

— Сега, когато вече си богаташ, Брет — каза Анабел — чувствам, че мога да ти простя някои твои жестоки постъпки...

Но един друг бе по-малко опрощаващ.

— Нещастно копеле лъжливо — каза Ангела и измъкна револвер от огромния си ботуш, а аз нямах дори пистолет.

Крясъкът на Анабел и два почти едновременни изстрела се смесиха в един неясен звук, но не аз бях застреляния.

Ангела бе получил единствения шанс да оправдае името си, но нямаше късмет. Политна напред и падна на пода засега, а доста по-надолу се намираще мястото, където скоро щеше да отиде, ризата му се напои с кръв, очите му бяха широко отворени и за пръв път в тях нямаше омраза. Всъщност в тях нямаше абсолютно нищо.

Шумът бе като от отсечен дънер, а Кошър стоеше до мен, устните му бяха безпощадно свити. Колтът в дясната му ръка бе

насочен към току-що простреляната мишена, а от дулото се виеше ласообразна струйка дим.

В това състояние бе и още един колт. Ние бяхме извадили пистолетите и стреляли едновременно, този от левия кобур на Кошър бе в ръката ми.

Тогава с крайчеца на окото си ги видях. Тъпите копелета трябваше веднага да офейкат, щеше да е по-добре за тях, но не — бяха толкова глупави, колкото и зли, и си пробиваха път през тълпата, измъкнали пистолети, бог знае откъде. Целта им разбира се, бях аз, а жаждата за убийство в сърцата им, бе изписана на лицата.

Кошър стоеше точно до мен, но не ги видя, очите му бяха приковани в мъжа, който бе застрелял, така че се извърнах и стрелях, а двата ми изстрела бяха така близо един след друг, че прозвучаха като един.

И двамата паднаха, първо единият и след миг другият, разногледият, чиито очи най-накрая щяха да престанат да блуждаят, и негодникът с белега, чиито притеснения да не би пак да му сложат примката, свършиха завинаги.

После пистолетите се върнаха в кобурите на Кош, прибрахме ги едновременно, като че бяхме едно същество с един мозък.

А Анабел се върна в прегръдките ми.

БЯГСТВОТО

Настъпи мигът.

Човекът наречен шериф Зейн Кошър се отправи към сейфа, който само той можеше да отвори и нещо завъртя шифъра. Мълвата бе стигнала до всички на кораба, хората бяха станали от леглата си и бяха изпълнили големия салон за финалното (и буквално) плащане на Първия годишен речен покер шампионат.

На който аз бях, разбира се, единствен и абсолютен победител.

Комодора, добре прикриващ недоволството си, наблюдаваше как Кош фактически се вмъкна в огромния сейф, за да извади заключената чанта с парите. Когато Кош се обърна и застана с лице към нас чантата бе в лявата му ръка, а в дясната бе единият от колтовете със седефени дръжки.

Сподавени възгласи изпълниха залата.

Но тежките думи на Кош бяха предназначени единствено към мен.

— Съжалявам, Брет... неприятно ми е, че победния ти ход трябва да приключи по този начин...

И както говореше, той пристъпваше назад към един отворен прозорец, голям прозорец, който гледаше към горната палуба.

Аз трепнах.

— Не прави това, Кош...

— Наистина съжалявам, момчето ми, но ти веднъж каза нещо, което не ми излиза от главата...

Той продължаваше да отстъпва, тълпата замръзнала под дулото на 45 калибровия пистолет.

— ... Ти каза, че има само едно нещо в този живот по-важно то парите... и това са още пари.

— Не аз съм казал това — пристъпих напред. — Татко го каза.

— Стой си на мястото, момче! Не ми се ще да използвам това.

Продължих да пристъпвам напред.

— Мислиш ли, че ще можеш?

— Няма да те убия, признавам. Но със сигурност мога да те раня. Замръзнах.

Той бе наполовина излязъл през прозореца, когато каза:

— Цял живот съм пазил закона, и какво имам сега? Посивели коси и репутация... — той вдигна рамене. — Когато видях всичките тези пари реших, че предпочитам парите пред репутацията.

И той изчезна през прозореца.

Стъпките му прокъртяха по палубата, а Комодора кресна на най-близкия барман.

— Дай ми пушка! Бързо!

Барманът измъкна една карабина изпод бара и му я подаде. Пешовете на сакото на Комодора се ветрееха, докато той бягаше след Кошър. Аз бях непосредствено зад него, а Анабел ме следваше по петите.

Кошър бе слязъл на долната палуба и скочи в една малка лодка, вързана край десния борд. Той откачи въжето и бързото течение го понесе надолу по реката.

Комодора се наведе през перилата и се прицели.

Аз сграбчих карабината и я измъкнах от ръцете му.

Той бе изумен.

— Какво по дяволите...?

Анабел стоеше до мен, зад нас се бе скупчила тълпата. Хладният бриз духаше в лицата ни, издуваше дрехите ни — същият бриз, който помагаше на мъжа с бялата шапка, който бързо гребеше, за да се отдалечи от нас. В краката му имаше пълна чанта с пари.

— Остави го — казах аз спокойно.

— Ти си луд, синко — каза Комодора.

— Той спаси живота ми — казах аз и свих рамене. — Губя само парите... пари, много важно... ще спечеля пак пари.

Анабел ме гледаше с възхищение, възхищение, което за пръв път виждах в очите ѝ. Тя ме хвана под ръка и положи глава на рамото ми.

— Освен това — казах аз — получих това, заради което дойдох. Шампионската титла.

Комодора глухо се изсмя, сложил ръце на кръста, поклати глава и се усмихна с прекрасната си усмивка.

— Но това са половин милион долара, а ти просто ги остави да отплуват. Трябва ли да ти напомням това?

— Но това са моите половин милион долара — казах аз. — Трябва ли да ти напомням това?

Комодора обмисли думите ми.

— Виж сега — казах аз. — Този човек вероятно през целия си живот не е имал безчестна мисъл. И независимо какво казва, той се отказва от репутация, която е градил цял живот... Тази кражба ще го преследва до края на дните му.

Тълпата бе много тиха. Като че ли бе на погребение.

— Това е достатъчно наказание — казах аз и обърнах гръб на чезнештата в далечината лодка. — Няма да подавам оплакване срещу него.

Анабел плъзна ръката си в моята.

— Такава ли е волята ти, синко? — тихо попита Комодора.

— Такава е волята ми.

Той не се усмихваше и очите му изглеждаха леко влажни. Видимо бе трогнат.

— И аз знам нещо за парите, мистър Мавърик. Доста съм направил в този живот и имам намерение да направя още много.

Сега той говореше на тълпата, сбрана около нас.

— Този млад човек притежава повече мъдрост и повече разум да оцени истинското и стойностното, отколкото такъв стар мошеник като мен. Загубих няколко състояния и повече от една любима жена заради неестествената си жажда за пари и още пари. Днес... да вървят по дяволите парите... каня всички в салона, където пиенето е за моя сметка! Искам да вдигна тост за този истински шампион.

Комодора ме прегърна и сред аплодисменти и викове „Да живее!“ ние влязохме обратно вътре. Аз бях герой, а той удържа на думата си.

Само че само един тур.

В каютата си, помогнах на Анабел да си съблече жакета.

— Няма да ти го дам преди да си затвориш очите.

Прекрасна бе в блузата шемизета, макар и не толкова съблазнителна, колкото в роклята, която подчертаваше формите ѝ.

— Какво е? — попита тя — нетърпеливо, щастливо, лакомо дете. — Бижу? Толкова обичам бижутата, Брет...

— Затвори очи. Ако ти кажа, няма да е изненада.

— О, обожавам изненадите!

И аз я изненадах.

Поставих нежно двете си длани върху раменете ѝ и ги плъзнах надолу към гърдите ѝ...

— Брет...

Сграбчих плата на блузата и я разпрах, разхвърчаха се копчета и конци. Махнах напълно блузата от тялото ѝ, докато тя пискаше ужасено, очите ѝ се кокореха, а ръцете прикриваха изложеното на показ.

Но не млечно бялата си кожа се опитваше да прикрие, нито хубавата си фигура.

Това, което неуспешно криеше тя, бе едно приспособление закрепено над комбинезона, смехотворно сложно (но ефективно), направено от ремъци, макари и сребърни тръбички, което започваше от дясната ѝ ръка и изчезваше под полата ѝ, дето бе закрепено за колената.

За да го задейства, трябваше само леко да разтвори колене, толкова леко, че и най-изисканата дама би могла да си го позволи, дори в смесена компания, и един метален нокът, държащ карта щеше да се плъзне през гънките на двойния ръкав и щеше да се озове в дланта ѝ. Наричаха го машинката на Кеплингър, на името на мошеника изобретател, П. Дж. Кеплингър.

Веднъж го бях хванал да го използва.

Пуснах я.

Почервеняла от срам, тя седна намусено на леглото. Изглеждаше смутена, но не защото я виждах по комбинезон.

— Дори не съм го използвала — измърмори тя. — Сложих го по време на почивката и дори не съм го ползвала...

— Нямахте защо да го правиш. Ти си добър играч, Анабел. Стигна до финалния кръг и то заслужено.

— Може би затова не можах да се реша да лъжа в тази игра. Нали не смяташ, че у мен е проговорила съвестта?

— Би било жалко — казах аз.

— А всичко, което трябваше да направя, бе това... — и тя протегна напред длан, за да ми демонстрира съоръжението, но очите ѝ се разшириха от учудване. — А, гледай, моля ти се!

— Какво? — седнах до нея.

Тя се усмихна огорчено и посочи машинката.

— Това чудо дори не работи. Гледай — тя вдигна пола, за да ми покаже картите, закрепени в долната част на приспособлението. — Блокирало е! Дори и да бях пробвала, нямаше да проработи...

— Мога ли... мога ли да ти помогна да го свалиш? Изглежда доста неудобно.

— Разбира се... ох. Внимателно. Боли... не, не така... да!

— По-добре свали тази пола...

— Да, май така ще е по-разумно. Ох, да... така е по-добре... ох, Брет...

Когато най-накрая хвърлих проклетата машина на земята, тя макар и със закъснение оправда предназначението си и едно асо пика се появи в металния нокът.

Но нито аз, нито Анабел в този момент се интересувахме много-много от карти.

„Лорън Бел“ спря в Хъгинс Джанкшън за въглища. Нямах нито желание, нито причина да се върна в Сейнт Луис. Тук можех да си купя кон и отново да тръгна по пътя си.

Това и казах на Анабел, докато слизахме по малкото подвижно мостче от палубата на кея, хванати под ръка:

— А сега накъде? — попитах я аз.

— Нанякъде — отговори тя доста тъжно.

Спах и я погледнах — тя наистина бе красива. Слънцето блестеше силно, лъчите се пречупваха във водата и придаваха на реката цвета на масло. Но косата на Анабел бе още по-златна.

— Ама че съвпадение.

— Кое?

— И аз съм нанякъде. Защо не пътуваме заедно?

Тя наведе поглед.

— Искам да дойда с теб, Брет... ще бъде чудесно да тръгна с теб. Ще можем да водим такива великолепни спорове... толкова много години.

— Добре, тогава защо не искаш, Анабел?

— Може би някой ден, Брет скъпи. Но сега, точно сега, трябва първо да направя нещо друго.

— Какво?

Южняшкият ѝ акцент изчезна.

— Искам да спечеля едно голяма игра сама.

Знаеше, че я разбирам.

Прегърнахме се. Целунахме се. Очите ни дълго сезираха едни в други.

После тя отново наведе поглед и каза:

— И умната, чуваш ли?

И тръгна обратно по мостчето.

— Анабел! Чакай!

Тя се обърна и трепна, все едно че да ме види отново означаваше само още страдание, което трудно можеше да понесе.

Приближих се и ѝ подадох портмонето, което преди миг бях задигнал от чантичката ѝ.

Усмихна се глупаво, но бе впечатлена.

— Не е зле — каза тя. — Не е зле за начинаещ...

— Значи все още има надежда за мен?

Тя кимна и като прибра портмонето си в чантичката, измъкна джобния ми часовник отнякъде и го постави в дланта ми.

— Има, и за двамата ни — каза тя.

А после се обърна и хукна така бързо по мостчето, като че ли бе наистина развълнувана от раздялата или пък бе задигнала нещо друго.

ПОСЛЕДНО ИЗПИТАНИЕ

Нощта бе тъмна като вътрешността на стиснат юмрук, облаци закриваха луната, нито една звезда нямаше в черното небе. Единствената светлина в тази пустинна земя, осеяна с канари и храсталаци, бе един малък лагерен огън. Единственият звук — ромоленето на близкия поток, който бавно се носеше по каменистото си корито.

Високият широкоплещест мъж, който стоеше и чакаше край самотния огън, бе неподвижен като кактус. Огънят хвърляше отблясъци по изсеченото му мустакато лице. На хълбока си носеше кобур, привързан за бедрото, в който имаше колт 45 калибър със седефена дръжка.

Почти невидима на треперливата светлина на огъня бе отворената чанта, поставена на земята близо до мъжа. До чантата имаше две купчини пари.

Две големи купчини.

Отмереното потропване на подковите на кон наруши тишината.

Високият мъж застанал до огъня извади пистолета си и запъна петлето. Звукът проехтя в нощта.

— Спокойно аз съм — каза мъжки глас. — Изчакай само да си вържа коня...

Високият мъж — Кош — прибра ловко колта в кобура и каза:

— Защо, по дяволите, са забави толкова?

Комодора Девол — който бе сменил сивия си костюм с кожено сако, прилежно изгладена черна риза и контешки Ливайс с крачоли като кюнци — пристъпи в мъждивата светлина на огъня.

— Трябваше да се сбогувам подобаващо с всичките си гости — каза той. — Пък и трябваше да се оправя с властите. Трима души умряха на кораба ми, все пак.

— Това си беше твоя грешка — каза хладно Кош.

Девол се наведе, за да запали пурата си с една клонка от огъня.

— Май не се радваш много да ме видиш.

Кошър пристъпи напред и гласът му прозвуча твърдо и ядосано.

— Мислех, че само ние двамата сме в играта. Ако спечелиш, нищо. Ако някой друг спечели, да действам, както и направих.

— Точно така. Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че трима души умряха. Пак късмет извадихме, че се отървахме само с това. Уговорката ни беше друга.

Комодора се усмихна широко — много широко за жокер.

— Нали не мислиш, че смъртта на Ангела и на ония двама боклуци е голяма загуба за този свят?

— Просто не обичам изненади — каза Кошър. — Защо не ми каза, че Ангела също е в играта?

Комодора сви рамене.

— Той не беше в играта, той бе просто наемна ръка. Освен това, помниш ли какво каза младият Мавърк на мисис Брансфърд, никога не показвай последната си карта, освен ако не трябва?

Смръщеното лице на Кошър, осветено от пламъците на огъня, бе заплашително.

— А какво щеше да стане, ако Ангела бе спечелил играта? Може би щяхме да делим на три?

— Не, разбира се! Казах ти, че той бе наемна ръка. Тъпото копеле... оплеска дори истинската работа, която му бях възложил.

— Каква работа?

— Наех го да попречи на Мавърк да участва в играта. Искях аз да спечеля, не разбираш ли? А това копеле е прекалено добър...

Кошър отиде до двете купчини пари. Ритна празната чанта с върха на ботуша си.

— Взимай си парите и изчезвай, Девол. Вече не сме съдружници... Не харесвам хора, които ми поднасят изненади...

— Ами тогава сигурно и това няма да ти се хареса — каза Комодора и като вдигна ръка, в нея имаше малък пистолет. Той запъна петлето и звукът отново отекна зловещо в нощта.

— Бяхме се договорили — каза Кошър, като че ли имаше значение.

Ослепителната му усмивка проблесна на светлината на огъня.

— Чест сред крадци? Няма такова нещо. Може би в един подобър свят — от гласа на Комодора се лееше сарказъм, докато той стоеше, насочил пистолет към сърцето на Кошър. — Искам само да

знаеш, че за мен бе удоволствие да работя с честен човек, за разнообразие...

Тогава петлото на трети пистолет щракна обезпокоително и отекна в нощта.

Петлото на моя 44 калибър.

Пристъпих от храстите и сенките, които ме прикриваха и казах:

— Страхувам се, че удоволствието е изцяло мое, Комодоре...

Като се приближих откъм гърба му, взех малкия пистолет от ръката му, като държах пистолета си насочен към Кошър. Знаех колко е бърз шерифа. Щом джобния пистолет на Комодора влезе в моя джоб, измъкнах колта на Кошър от кобура му и го хвърлих, в храстите.

Дори не трябваше да им казвам да си вдигнат ръцете — направиха го по своя воля, а после само се едно помръдване на китката на ръката, в която държах револвера, ги накарах да застанат близо един до друг, както си трябва.

Наведох се над чантата и с лявата си ръка прибрах пачките обратно вътре.

— Как ме проследи до тук? — попита Девол. — Видях те да слизаш от парахода в Хъгинс Джанкшън...

— Понякога не си показвам последната карта, дори и да ми се плати — казах аз и се ухилих. — Да не би да си помисли, че съм такъв глупак да се хвана на помпозната ти реч? За това колко съм мъдър, какъв истински шампион съм?

Той ме гледаше злобно, от чаровната усмивка и помен не бе останал.

Затворих чантата. Погледнах Кошър.

— Ти, от друга страна... наистина ме излъга с тъпата си осанка на великия шериф... закона на дивия запад. А аз не се лъжа лесно.

Погледът на Кошър се изостри. Като че ли се прицелваше в мен с пистолет, макар че ръцете му очевидно бяха празни.

Държах пистолета насочен и към двамата и казах:

— Но ти, шерифе, спаси живота ми, няма спор. Така че ти се отплащам, като ти подарявам твоя.

Гласът му бе глух тътен.

— Не трябва да ме оставяш жив, синко. Това ще бъде най-голямата грешка в живота ти...

— Ти вече направи своята голяма грешка, нали така? Целият свят знае кой си... и сега целият свят ще разбере в какво си се превърнал. Целта на целия ти живот, всичко добро, което си извършил... отива на вятъра. От него няма да остане и прашинка.

— Прав си — каза Кошър, гласът му трепереше — всичко, което каза, е горчивата истина... продадох всичко добро, което някога съм имал и направил за парите в тази чанта...

Гласът му прогърмя в нощта и аз за малко да изпусна пистолета.

— ... така че много внимавай, момче, защото ако ме оставиш тук жив, аз ще те намеря, и теб, и чантата!

Пристъпих назад.

Той пристъпи напред — дори с вдигнати ръце изглеждаше заплашително, светлината на огъня правеше чертите на издяланото му лице смразяващо зловещи.

— Може би утре, може би другата Коледа... но аз ще дойда. Ще бъда зад теб. За момент ще свалиш гарда си и кой мислиш ще те дебне?

Изсмях се.

— Може би, когато си бил в разцвета на силите си. Но сега? Ти си само една ненужна реликва. Не можеш да се справиш и с мъртвец.

Комодора стана дързък, макар че гласът му издаваше колко го е страх.

— Имаш парите! Какво повече искаш? Върви си, остави ни!

— Казах, че няма да убия шерифа. Но нищо не съм споменал за теб. Да не мислиш, че ще ти се размине това, което стори...

— Мавърик... — започна той.

— Може би най-добре ще бъде да ви оставя да си продължите спора, който прекъснах.

Думите ми май не се понравиха на Комодора.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ще ви оставя единият да убие другия...

И хвърлих колта 44 калибър високо във въздуха.

Когато отстъпих и влязох отново в сянката на храстите с чантата в ръка, те стояха ококорили от ужас очи и наблюдаваха как пистолета пада. Трябваше да съм си тръгнал и те сигурно смятаха така, но, признавам си, аз съм любопитно магаре.

Видях как Кошър се хвърли към пистолета, Комодора го спъна, но Кош беше пъргав за мъж с неговите размери и на неговата възраст, претърколи се и вдигна револвера от прашната земя, преди Девол да може да го докопа.

Комодора бе на колене, а Кош бе насочил пистолета към жално молещия се човек, когато аз се качих на коня си и препуснах в нощта.

— Бягай, Мавърк! — гласът на Кошър прогърмя над тропота на копитата. — Бягай, куче, но аз ще те намеря! И ще те застрелям...

Не бях се отдалечил много, когато чух изстрелите. Знаех, че Комодора няма де е проблем отсега нататък.

ПОСЛЕДНАТА КАРТА

Нищо не може да се сравни с разкоша на хубав хотел, а „Сан Францискън“ бе един от най-хубавите в Калифорния. Бях наел луксозен апартамент с всички удобства, които не могат да се намерят във всеки дом, но в момента се бях изпънал в една от няколкото огромни вени на общата баня, където меките пешкири са по-дебели и от бифтеците в ресторанта на „Сан Францискън“.

Дали има нещо по-успокояващо от гореща вана, изпълнена с малки гъделичкащи мехурчета, резултат от някакви специални чуждоземски соли, със сигурност не мога да ви кажа. Дрехите ми бяха сгънати близо до мен, до обувките и чантата с парите — която носех навсякъде през последните няколко дни. А също така и кобура с пистолета ми.

Бях полузаспал и напълно щастлив.

Но бързо излязох от това състояние, когато чух познатото, зловещо щракване на запънат пистолет. Звукът отекна в белите фаянсови стени на помещението.

Дори не бях чул да се отваря вратата — наистина беше добър, трябва да му се признае.

Нямаше нужда да се присягам за пистолета си — той ме държеше на мушка. Стоеше пред мен с изсечената си челюст, очи като мъниста и сивите си добре поддържани мустаци.

— Стара ненужна реликва, а? — каза Кошър.

Наблюдавах го как приближава. Ръката му бе над кобура на пистолета.

— Не мога да се справя и с мъртвец, а? — изръмжа той.

— Ами ето ме тук, синко. И със сигурност ще се справя с теб.

Усмихнах се, взех сапуна и лениво затърках гърдите си.

— Това някак ми харесва, за мъртвеца.

Той се изсмя гръмогласно.

— Имаш късмет, че съм такъв всеопрощаващ добър християнин.

— Надявам се Комодора да не създава проблеми.

Той поседна на ръба на ваната срещу мен и лъчезарно се усмихна.

— Няма, не и след като изстрелях в него халосните патрони от пистолета, който ми подхвърли... — той снижи глас, имитирайки ярост. — „Никога в живота си не съм извършвал хладнокръвно убийство, но ще направя две изключения, следващия път като видя Мавърик и следващия път като видя теб!“

Аз се изсмях, той също. Смехът ни приятно отекна в банята.

— Така му се пада на мръсника — казах аз, — задето е измамил Барт на „Лорън Бел“.

Той кимна строго.

— Заслужаваше си времето и усилията да му го върнем тъпкано на копелето лъжливо.

— Както казваше старият ми Татко: „Да измамиш измамник е дълбоко удовлетворително, дори религиозно изживяване“.

Сетихте ли се коя е последната ми карта? Погледнете.

— Не си спомням да съм казвал подобно нещо — каза Татко, — а освен това ще съм ти благодарен, ако престанеш да ме наричаш „стария“. Майка ти и аз се сдобихме с вас на съвсем млада възраст.

— Да, естествено, като сме се родили, сме били съвсем млади.

Той се намръщи, извади пурета от джоба си и я запали.

— Знаеш какво исках да кажа. Цял живот ме цитираш погрешно и вече, честна дума, ми писна...

— Ако те цитирах точно, какво щяха да си помислят хората за теб? Че говориш глупости? Затова аз трябва да ги дооправям.

Той понечи да отговори, но после се почеса по главата и каза:

— Знаеш ли, синко, още не съм се регистрирал, но тези вани изглеждат много съблазнително... Мислиш ли, че от хотела ще имат нещо против?

— Скачай във ваната, Татко!

Не след дълго Татко бе във ваната срещу мен, изтегнал се доволно в горещата вода и пенестите соли. Показа ми няколко номера с едно тестве карти. Никой не може да прави разбъркването Мавърик по-добре от Татко.

— Бедните невежи глупаци — каза той — да си мислят, че един герой от евтини романи е истински човек.

— Много хора четат разказите на Нед Бънтлайн за шериф Зейн Кошър, Татко, а на корицата пише „всички събития и герои са истински“.

— Най-добрият начин да пробуташ лъжа е да ѝ сложиш етикет „истина“.

— Това трябва да го запомня.

— Знаеш ли, Брет — каза той, — щях почти да припадна, когато даде на онзи негодник Ангела да цепи картите, след като така се бях измъчил да сложа асото пика отгоре на колодата.

— Може би имам тайни способности и мога сам да си доставя асо без твоята помощ — рекох аз. — Може би съм благословен, или пък просто късметлия.

— Или може би след като той ги цепи, ти просто върна тестето, както си беше.

Аз също пуших пурета. Издухах нагоре кръгче дим и се ухилих.

— Може би.

Щракването на запънат пистолет проехтя познато и все така зловещо.

Никой от нас не се обърна. Нямаше защо. Дори не бяхме чули да се отваря вратата. Тя наистина бе добра — трябва да ѝ се признае.

Без дори да поздрави, Анабел — облечена в зеления си като долар пътнически костюм — насочи малкия си пистолет към нас, докато с другата ръка премести дрехите, обувките и пистолетите ни по-далеч от ваните.

После хвана с прекрасната си ръчичка дръжката на чантата.

— На рецепцията ще намерите един чуден подарък — каза тя мило, южняшкия ѝ акцент чуруликаше с пълна сила.

— И какво представлява той?

— Чисто нова копринена риза... внос от Париж, Франция. Компенсация за онази, дето развалих.

Татко изглеждаше искрено трогнат.

— Много мило, Анабел. Това наистина е мило от твоя страна.

— Хей — казах аз, — не бъди толкова любезен. Тя ни ограбва.

— Как е истинското ти име? — попита го тя. — Някак не мога да те наричам „Татко“.

— Дори и ако някога имаш нещастieto да се омъжиш за този разбойник — каза Татко, — ще ти бъда много благодарен, ако не ми

оказваш честта да ме наричаш с това прозвище. Казвам се Бурегард, скъпа... но близките ми приятели ме наричат „Бу“.

Тя се усмихна криво и поклати глава. Вързаните отзад с панделка руси къдрици заблещукаха.

— Забележително семейство сте — призна тя.

— Как се сети? — попитах я аз.

Тя се усмихна хитро.

— Вярвай повече на ученичката си! И вие си имате някои неща, с които се издавате. И двамата сте един ръст, еднакво сложени, очите и на двамата са ви като мъниста...

Татко седна във ваната си.

— Възражявам срещу подобно определение.

— ... целувате се еднакво...

— Какво каза? — измърморих аз.

— ... служите си с пистолетите по един и същ начин... и двамата пеете едни и същи погрешни думи на „Смайваща благодат“. Текстът е „сляп, но сега съм свободен“, а не „бях пленник“, глупаци такива.

Татко бе озадачен.

— Сигурна ли си в това, скъпа?

— Абсолютно сигурна — тя надникна първо в неговата вана, после в моята. — И, разбира се, има разни други физически особености, които също споделяте... но защо не оставим този разговор?

И като държеше нашата чанта в красивата си ръчичка, тя ни изпрати въздушна целувка — дали бе предназначена за Татко или за мен, или за двама ни, не мога да кажа, макар да бях сигурен, че мненията ни няма да съвпаднат по този въпрос — тя наистина ни остави.

Щракването на затварящата се врата бе далеч по-малко злоещо от всички тези запънати пистолети.

Татко се изтегна във ваната и дръпна от пурата си.

— Май не си особено разстроен, татко?

— Няма да е трудно да проследим красива жена като нея. Чудя се кого ли от нас е проследила дотук?

Свих рамене.

— Кой знае? Това бе последната ѝ карта и тя не ни я показва.

Татко се усмихваше, потънал в блянове.

— Знаеш ли, синко, ако някой трябваше да ни ограби, радвам се, че това бе моята малка Ани.

Исправих се рязко и малко вода се изля от ваната.

— Твоята малка коя? Твоята малка какво? Не мислиш ли, че си малко старичък за момиче на нейната възраст?

— Тя е жена, синко.

— Така да е, самата мисъл за теб и нея... и казвам това, имайки предвид, разбира се, че ти си ме отгледал и възпитал и питая към теб дълбоко уважение...

— Разбира се.

— Ме отвращава.

Той се изкикоти.

— Синко... никога ли не съм ти казвал, че завистта е една от характерните черти на младостта, които не си заслужава да се култивират?

— Да, прав си. Ревнувам — казах аз, сега вече наистина малко ядосан. — Какво значение има някаква малка разлика във възрастта? В края на краищата, когато тя е на сто, ти ще си само на сто тридесет и пет.

Той поклати назидателно двата пръста, в които държеше пуретата.

— На твое място щях по-внимателно да подбирам думите си. Това великолепно същество може някой ден да ти стане мащеха.

— Бе доста по-вероятно да ти стане снаха!

— Виж сега — каза той. — Това щеше да е истинска катастрофа. На теб ти липсват зрелостта и опита, които се изискват, за да се задоволят нуждите на жена като Анабел.

— Тя друго ми каза.

— Аз знам едно — каза той, като че ли бе опечален — знам това, което тя ми каза поверително за теб... и някои твои недостатъци... как да кажа... на любовната арена?

— Лъжеш, та се късаш.

Той сви рамене.

— Може би.

Тогава избухнахме в смях. Той приятно прокълтя в облицованата с фаянс баня.

— И така — каза Татко, — това, което ни остана след всичките ни усилия и блъскане, е една вносна копъринена риза на стойност половин милион долара.

— Не — казах аз, като поразмислих. — По-скоро половин милион долара плюс вносна копъринена риза... чантата е пълна с изрезки от каталог за селскостопански инструменти.

Нещо, което се надявах Анабел да оцени по достойнство.

Очите на Татко светнаха и усмивката му бе олицетворение на алчността.

— Добре тогава, синко, а къде са парите?

— В ботушите ми. Твоята половина е в левия.

Излязох от ваната и без да обръщам внимание на водата, която капеше от мен, отидох до нещата ни, взех ботуша с дяла на Татко и му го подадох.

В усмивката му се появи нещо вълшебно, нещо гордо, когато той извади пачките от коженото им хранилище.

Трябва да призная, че също се чувствах горд, щастлив бях от това, което аз и Татко бяхме постигнали. Той очевидно търсеше точните думи, за да изрази топлите си чувства, но за пръв път като че ли езикът му изневеряваше.

Той седна във ваната и заразглежда банкнотите. После каза топло:

— Брет... синко... трябва да ти кажа нещо!

— Какво, Татко?

— Имам чувството, че си ми дал по-малко. Тази работа не може да остане така. Трябва да се качим в стаята и да ги преброим.

— Това ще ни отнеме цяла седмица — казах аз сърдито, — като знам, че аритметичните ти способности се изчерпват с броенето на пръсти.

Той обмисляше какво да отговори, но се отказа и вместо това се усмихна лъчезарно, набута банкнотите обратно в ботуша ми. Тъй като все още бях извън ваната, сложих един стол под дръжката на вратата, в случай, че Анабел се върне.

После се върнах в топлата сапунена вода. Татко и аз лежахме и се наслаждавахме на спокойствието. Мила семейна картинка.

Започнах да си тананикам „Смайваща благодат“ и след малко татко се присъедини към мелодията. Песента звучеше плътно, силно и

съвършено, отекваше в бялата баня.

И пеехме думите както, по дяволите, ни харесва.

Издание:

Макс Алън Колинс, Уилям Голдман. Мавърик

Американска. Първо издание

Издателска къща „Валент“, 1994

Печат ДФ „Балкан прес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.